

A. T. Jones & E. J. Waggoner

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA

TRI MESECA DUHOVNE HRANE ZA SVAKI DAN

A.T. Jones & E. J. Waggoner

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA
TRI MESECA DUHOVNE HRANE ZA SVAKI DAN

www.najvaznijevesti.com

E. J. Waggoner & A. T. Jones
DOBRA VEST SVAGDAŠNJA

Naslov originala:
Give Us This Day Our Daily Good News, Volume 2

Preveo sa engleskog:
Branko R. Đurić

Izdavač:
Eden kuća knjige, Novi Sad, 2015

Štampa:
Apollo Graphic Production, Beograd; tiraž 50 primeraka

Elektronska verzija knjige „*Dobra vest svagdašnja*“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

www.eden.rs; (+381) 062/200-046
dobravest@yahoo.com; (+381) 064/40-29-428

A.T. Jones & E. J. Waggoner

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA

TRI MESECA DUHOVNE HRANE ZA SVAKI DAN

PREDGOVOR

Prvi tom ove serije naišao je na svesrdnu dobrodošlicu kod hiljade čitalaca. Kratke poruke, izdvojene iz članaka i knjiga Jones-a i Waggoner-a, a zatim sažeto izložene, i danas moćno deluju, što objašnjava zašto je ova vest uzbudila čitaoce i slušaoce pre sto dvadeset godina. Mnogi od vas su nam pisali kako nisu našli ni najmanji trag nečeg lošeg u ovim porukama, već samo dobre, „najdragocenije” vesti i to na svakoj stranici ove knjižice.

Ovim srećnim čitaocima preporučujemo i drugu svesku, uz iskrenu molitvu da ista još mnogima donese duhovno isceljenje i obnovi njihovu hrabrost. Neka bi svaka poruka koju ćete studirati za sebe lično ili je koristiti u porodičnom bogoslužjenju, uzdigla vaš duh, imajući u vidu da istovremeno mnogi milioni ljudi čeznu za jednom radosnom vešću koja ima smisao.

Glad Tidings Publishers

HRISTOS – AUTOR VERE

„Savetujem te da kupiš u mene zlata žeženog (okušanog) u ognju, da se obogatiš; i bele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomazi oči tvoje da vidiš.” (Otkr. 3,18).

Šta je to okušano? Vera. Da li je za očekivati da vaša vera izdrži probu na koju se stavlja zlato kada prolazi kroz oganj. Da.

Kušanje vaše vere, ma koliko ona bila slaba, dragocenije je u očima našeg Divnog Savetnika od svog zlata i svih dragocenosti koje se mogu naći u svim sefovima ovoga sveta. Kako je On naziva? „Vera mnogo vrednija od zlata propadljivoga” (1. Petr.1,7). Budimo Mu zahvalni kad tako gleda na našu slabu i drhtavu veru. Nije li ovo jedno od najvećih ohrabrenje koja nam Gospod može ponuditi?

Vi kažete: „Ja nemam nimalo vere.” Gospod, međutim, kaže da imate i ja vam kažem da Mu zahvalite na onom što imate. Nije bitno koliko je malo to što imate, čak i ako bi bilo malo kao zrno gorušice; zahvalite Mu se za to što imate i recite Mu hvala što to zrno vere On ceni više od svog zlata i blaga na ovom svetu. Upravo tako Gospod gleda na vašu veru.

Ne treba da se pitate da li imate veru ili je nemate. Bog kaže da je imate i to je tako. Putem „Videla koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet” (Jovan 1,9), Bog je usadio veru u svaku dušu koja se rodila na ovom svetu. On će učiniti da ta vera uzraste do neslućene mere i otkriće nam Svoju pravdu koja raste „iz vere i koja vodi ka veri” (Rim. 1,17 – verzija eng. prevoda).

Odakle dolazi vera? Bog nam je dao. Ko je Autor (Začetnik) vere? Hristos. To Videlo koje daje svetlost svakom čoveku jeste Isus Hristos. To je vera koja se nalazi u srcu svakog čoveka. Ako bi se svako *koristio* verom koju poseduje, tada niko ne bi osetio nedostatak vere.¹

DOBRE VESTI ZA ONOG KO JE ZGREŠIO

„Bog nam je utočište i sila, pomoćnik koji se u nevoljama brzo nalazi. Zato se nećemo bojati, da bi se zemlja potresla i gore se prevalile u srce morima... Gospod nad vojskama s nama je, branič je naš Bog Jakovljevič” (Ps. 46,1.2.7).

Sećate li se da su u staro vreme postajali gradovi- utočišta? Ako bi se desila kakva nesreća, kao kad, na primer, sekira izleti sa drške pa usmrti čoveka, šta je tada krivac morao da čini? Trebalo je da, koliko ga noge nose, trči ka gradu-utočištu.

Pošto je stigao na svoje odredište, ovaj izbegli nesrećnik imao bi slobodu i sigurnost u svom novom domu. Ali pretpostavimo da on napusti svoje utočište i izađe iz utvrđenog grada. U trenutku kada je prekoračio prag tvrđave, izašavši iz nje, odgovornost prelazi na njega. Njegova krv pada na njega samog. On je uživao sigurnost samo dok je boravio u gradu-utočištu i tu je trebalo da ostane do smrti prvosveštenika. Po smrti poglavara svešteničkog, krivac je bio potpuno razrešen krivice i apsolutno slobodan da ide bilo gde.

Mi smo zgrešili. Šta je plata za greh? Smrt. Šta nas to, dakle, u stopu prati? Smrt. Ko je imao silu (državu) smrti. Sotona. Ali mi „imamo silnu utehu..., koji smo našli pribežište u nadi za koju se hvatamo, koja nam je unapred data.” (Jevr. 6,18 – rum. prev.)

Gde je ta nada? U Hristu. Ko je naš grad-utočište. Hristos. Ko je naš neprijatelj? Sotona, smrt.

Kada smo, dakle, u Hristu, našem utočištu, može li sotona da nas dohvati? Ne može.

Pretpostavimo da smo napustili ovo utočište pre nego što se okončalo prvosveštenstvo, šta bi se tada dogodilo? U tom slučaju ne bismo imali nikakvu zaštitu i sotona bi nas sustigao. Gde je to mesto gde bi se neko usudio da sretne neprijatelja. U tvrđavi. Ali, nema ni potrebe da ma ko u toj tvrđavi izlazi na megdan neprijatelju, zar ne? Zidovi utvrđenja su ti sa kojima se neprijatelj susreće. Ovaj štit vere koji gasi sve raspaljene strele zlog, taj štit vere koji je **Isus Hristos**, predstavljen je zidovima našeg grada-utočišta i vatrene strele nečastivoga nikad ih neće probiti.²

ONO ŠTO SE DOGODILO HRISTU, DOGODIĆE SE I TEBI

„Da imate u sebi misao (um), koja je bila i u Hristu Isusu... Jer je Bog taj koji čini u vama i daje vam da hoćete i činite (i volju i dela) u skladu sa Njegovom voljom.” (Filip. 2,5.13 – rum. prev).

Isus nam poručuje da od Njega kupimo „zlatu žeženu u ognju”, što predstavlja veru koja dela kroz ljubav, istinsku veru. Šta, dakle, treba da bude prokušano u najtežim okolnostima? Vaša **vera**, koja je „dragocenija od zlata”. Obratite pažnju, ako vera svakoga od nas mora da bude testirana, onda nam treba ona vera koja je već prošla tu istu probu.

Kaže nam se da je „ovde trpljenje svetih, koji drže (čuvaju) zapovesti Božje i...” **imaju veru Isusovu?** (Otkr. 14,12). Ne, reč „imaju” ne stoji tamo. Oni čuvaju (drže) zapovesti Božje i **čuvaju (drže) veru Isusovu**. To je ona prava vera. To je vera koja je, u Njemu, podnela probu. Ona – vera, presrela je svako iskušenje koje je sotona mogao da smisli i koje je primenjivao svom svojom silom. Ova vera je odolela.

Zar nije onda poruka: „Kupite od mene veru koja je odolela”, ista ideja koju sadrži i stih : „Da imate u sebi misao (um), koja je bila i u Hristu?” Kada taj um koji je bio u Njemu, bude i u meni, zar neće učiniti isto u meni što je učinio i u Njemu? Kako mi to služimo Božjem Zakonu? „...Ja sam umom svojim služim zakonu Božjem” (Rim. 7,25). Hristos je u ovom svetu služio Božjem Zakonu u svakom trenutku svog života. Kako je On to činio? Svojim umom. Kroz koji umni proces? Kroz veru. Nije li ta Isusova vera držala zapovesti Božje na savršen način i sve vreme? I nije li to vera koja dela kroz ljubav?

Zar nije upravo to poruka trećeg anđela, kada On kaže: „...Da kupiš u mene zlata (ljubavi i vere) žeženog (isprobanog) u ognju,...i haljine bele (Hristova pravda), da se obučeš i da se ne vidi sramota golotinja tvoja”? (Otkr.3,18). Možemo razumeti da će um koji je bio u Hristu, izdržati sve probe koje ovaj svet može da primeni. Hoće li Hristov um u Njemu činiti nešto drugo nego Hristov um u meni, ili u ma kome drugom? Ne.³

HALJINA IZATKANA NA NEBESKOM RAZBOJU

„Zabadava se prodadoste i iskupiste se bez novac” (Isaija 52, 3).

Šta smo primili kao platu kada smo se prodali? Prodali smo se nizašta. I ako bi nas koštalo nešto da se vratimo natrag, to bi morala da bude naša večna propast, zar ne? „Zabadava se prodadoste i iskupiste se bez novaca”. Ali Gospoda je koštalo. Morao je da da sve. On sve daje nama, kako nas ne bi ništa koštalo. Cena je bila plaćena, ali ne sa naše strane. „Oj, žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite” (Isaija 55,1). Svakome koji nema novca, On će pomoći pri kupovini, On će učiniti da imamo ono što se mora kupiti.

„...Savetujem te da kupiš u mene... bele haljine da se obučeš” (Otkr. 3,18). Imamo jasniji opis ove haljine, koji glasi: „Haljina koja je izatkana na nebeskom razboju i u kojoj nema ni jedne niti ljudskog porekla”*. Ova haljina je izatkana u ljudskom telu – Hristovom telu, istom onom koje imamo svi mi, jer je On uzeo učešće u istom telu i krvi koje posedujemo i mi. To je bio razboj unutar kojeg je Bog izatkao haljinu za vas i za mene, da je nosimo „u našem telu”. On hoće da je nosimo sada, kao i onda kada to telo na kraju bude učinjeno besmrtnim!

Koga je predstavljao razboj za tkanje? Hrista u ljudskom telu. Šta je na njemu načinjeno? Haljina pravde, Hristova pravda – život koji je On živio – to je haljina. On želi da ta haljina bude naša, ali ne i da zaboravimo ko je Tkač. Nismo mi ti koji su bili s Njim, već je On taj koji je s nama. Njegov karakter treba da bude u nama, kao što je Bog bio u Njemu. Njegov karakter treba da bude izatkan i uobličen u nama kroz nevolje, probe i iskušenja koja proživljavamo. Bog je Tkač, ali ne bez nas. Tajna Jevandelja – tajna Božja u vama i u meni – to je saradnja između Božanskog i ljudskog. To je vest trećeg anđela.⁴

* Citat iz spisa Duha proroštva

JEVANĐELJE JE JAČE OD NASLEĐENIH OBIČAJA

„Jer nemamo poglvara sveštaničkog koji ne može postradati sa našijem slabostima, nego koji je u svačemu iskušán, kao i mi, osim greha. Da pristupimo dakle dakle slobodno(sa punim poverenjem-rum.prev.) k prestolu blagodatí, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć” (Jevr. 4,15.16).

Božje Jevanđelje govori o Sinu Njegovom, ”koji je po telu rođen od semena Davidova” (Rim. 1,3). Čitajte Davidovu istoriju i biografije potonjih careva, Davidovih potomaka, koji su bili ujedno i Isusovi preci, i videćete da je u pogledu Svoje ljudske prirode Gospod bio u nepovoljnijoj situaciji nego ma koji drugi čovek. Mnogi od pomenutih iz Isusovog porodičnog stabla bili su idolopoklonici, puni zla i okrutnosti. Međutim, iako obučen u slabost, On „greha ne učini i u ustima njegovim ne nađe se prevara”(1.Petr.2,22). Ovo treba da ohrabi svakog onog koji se nađe i u najtežem položaju. To dokazuje da sila Jevanđelja milosti Božje uvek može da trijumfuje nad lošim nasleđem koje smo dobili od svojih predaka.

Onako kako je bilo sa Hristom, tako stoje stvari i sa nama; i mi možemo ući u nebesko carstvo kroz mnoge nevolje (probe). Onaj ko se plaši ruganja, ili oseća nelagodnost zbog skromnih prilika u kojima se rodio Isus, kao i zbog nasleđenih slabosti koje je On primio na Sebe – taj je promašio put za nebesko carstvo i izgubiće ga. Isus Hristos je sišao do najvećih dubina poniženja, da bi oni koji su pali u te dubine mogli, ako žele, da se zajedno s Njim uspnu do najećih visina.⁵

„Kad dakle Hristos postrada za nas telom i vi se tom misli naoružajte, jer koji postrada telom, prestaje od greha, da ostalo vreme života u telu ne živi više željama čovečijim, nego volji Božjoj.”(1.Petr. 4,1.2).

HRISTOS NAČINJEN U SVEMU KAO I MI

„Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, posla Bog sina svojega u obličju tela grehovnoga (u telu jednakom telu greha – rum prev.) i za greh i osudi greh u telu.” Rim. 8,3).

Postoji jedna vrlo rasprostranjena ideja po kojoj je Hristos simulirao^{2*} zemaljsku grešnu prirodu; jer On tobože, nije na Sebe uzeo ovu prirodu, već je to samo bio privid. Ali Spisi ne govore tako.

„Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenečki pred Bogom, da očisti grehe narodne.” (Jevr. 2,17). On je bio „rođen od žene i pokoren zakonu (u dr. prevodima – **„rođen od žene, rođen pod zakonom”**), da iskupi one koji su pod zakonom” (Gal.4,4.5).

On je uzeo istu prirodu (telo) koju nose svi koji su rođeni od žene. Paralelni tekst sa Rimljanima 8,3 jeste onaj u 2. Korinćanima 5,21. Prvi kaže da je Hristos poslan u telu jednakom telu greha, da pravda zakona bude ispunjena u nama. Drugi kaže da je Bog „Njega učinio grahom”, iako nije učinio nikakav greh, „da mi budemo pravda Božja u Njemu”.

Sva uteha koju možemo dobiti od Hrista stoji u spoznaji činjenice da je On u svemu bio načinjen kao i mi. Jedino tako ćemo izbeći zamku da u prvi plan stavljamo svoje slabosti i neuspehe. Sveštenik koji prinosi žrtve za grehe mora da bude neko „ko može postardati sa onima koji ne znadu i zalaze jer je i on pod slabošću.” (Jevr. 5,2).

Ovo se u potpunosti odnosi na Hrista; „Jer nemamo poglavara sveštenečkog koji ne može postradati sa našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušán, kao i mi, osim greha” (Jevr. 4,15). Stoga možemo sa pouzdanjem doći pred presto radi utehe. Hristos se tako savršeno poistovetio sa nama da čak i sada oseća naše patnje.⁶

* **Simulirao** – samo naizgled uzeo zemaljsku grešnu prirodu.

ŠTA TO ZNAČI : DA NE ŽIVIŠ PO TELU, DA NE SLEDIŠ PODSTICAJE TELA?

„Jer zaista, oni koji žive sledeći podsticaje zemaljskog tela (zemaljske prirode), hode za zemaljskim stvarima (fiksiraju misli na zemaljske stvari); dok oni koji žive sledeći potsticaje Duha hode za onim što je duhovno.” (Rim. 8,5 – kombinovani rumunsko-engl. prev.).

Zapazite da se ovaj stih oslanja na prethodni: „Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu” (prema podsticajima Duha – rum. prev.) – Rim. 8,4. Zapovesti Božje su od Duha, jer je Zakon duhovan. Zemaljska, telesna priroda služi zakonu greha (vidi Galatima 5,19-21, gde su opisana telesna dala). Hristos je došao u istoj takvoj, zemaljskoj, telesnoj prirodi, da bi dokazao nadmoć Duha u odnosu na telo i prirodu tela. „A koji su u telu ne mogu Bogu ugoditi. A vi niste u telu (niste telesni), nego u Duhu (duhovni), jer Duh Božji u vama živi (ako Duh Božji u vama stanuje – rum. prev.)” – Rim. 8,8.9.

Niko ne treba da tvrdi da je posle obraćenja jedne osobe njena zemaljska, telesna priroda (telo) drugačija nego što je bila. Zapravo, ponajmanje će tako nešto tvrditi onaj koji se obratio, jer ta osoba ne prestano dobija dokaze o izopačenosti svoje zemaljske, telesne prirode. Ako je, međutim, osoba o kojoj govorimo istinski obraćena i Duh Božji stanuje u njoj, ona nije više pod vlašću (kontrolom) te telesne, ogrehovljene prirode. Tako je i Hristos došao u istom telu (telesnoj prirodi), a ipak bio bezgrešan, jer Ga je neprekidno vodio Duh.

„Jer telesno mudrovanje (telesni um, naš urođeni način mišljenja i zaključivanja) neprijateljstvo je prema Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može” (Rim. 8,7). Telesna priroda se ne može obratiti. Ona je u neprijateljstvu sa Bogom i to neprijateljstvo se ispoljava u protivljenju zahtevima Božjeg Zakona. Ali Hristos je naš mir. Svojim telom On je uklonio neprijateljstvo i svi oni koji su raspeti zajedno s Njim, jesu u miru sa Bogom, što znači da se pokoravaju Njegovom Zakonu koji je sada u njihovom srcu.⁷

DOBRE VESTI: MI VEĆ IMAMO MIR U SVETU PUNOM NEVOLJA

„Opravdavši se dakle verom (budući da smo uračunati kao pravednici, ubrojani među pravednike – rum. prev), imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista. (Rim. 5,1).

Reč ”dakle”, upućuje na Avramovu veru (Rimljanima 4) u obećanje da će dobiti sina – dete vere. Ova vera koja je za rezultat imala Isakovo rođenje, Avramu je, takođe, donela i pravdu. Dakle, pravda koja je od vere, isto je tako stvarna, realna kao i sin koji mu se rodio na osnovu vere.

Šta je mir? Najveći broj ljudi misli da je to osećanje ekstaze (zanos). Oni veruju da „biti u miru s Bogom” znači biti prožet nekim nebeskim sentimentima koji se teško mogu opisati. Takvi neprestrano traže to imaginarno (umišljeno) osećanje kao dokaz da su primljeni od Boga.

Međutim, mir s Bogom znači isto ono što i mir među ljudima; to je, jednostavno rečeno, odsustvo neprijateljstva. Kao grešnici, mi smo neprijatelji Bogu. Nije On naš neprijatelj, nego smo mi Njemu neprijatelji. On se ne bori protiv nas, već se mi borimo protiv Njega. Kako ćemo onda postići mir s Njim? Jednostavno, tako što ćemo prekinuti borbu i predati svoje oružje. Možemo imati mir kad god pokažemo spremnost da obustavimo borbu.

Zapazite da, kada smo u miru sa Bogom, ne samo da smo u miru s Njim, već posedujemo Njegov mir. Ovaj mir je ostavljen na zemlji i namenjen je nama, jer je Gospod rekao: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam” (Jovan 14,27). On je to dao nama. Dakle, to je već sada naše. Jedina prepreka bila je što to nismo verovali do sada.

U momentu kada poverujemo u Hristove reči, mi zaista imamo mir koji nam je On dao. Eto, to je mir sa Bogom koji nalazimo u Hristu, a Hristos boravi u naručju Očevom. (Jovan 1,18).⁸

MIR VERE

„Ne znate li da je prijateljstvo ovoga sveta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoće svetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje.” (Jakov 4,4).

Pravda jeste mir, jer naše neprijateljstvo prema Bogu čine gresi koje volimo. Bog je, međutim, obećao da će okončati taj rat; to jest, da će staviti neprijateljstvo između nas i naših greha (vidi 1. Mojs. 3, 15; Isaija 40, 1.2).

Božji život je pravda, a On je i Bog mira. Dok se neprijateljstvo poistovećuje sa telesnim umom (našim urođenim načinom rasuđivanja i zaključivanja), kao i sa protivzakonitim delima koji iz tog uma proističu, mir treba da je nešto sasvim suprotno tome, dakle pravda. Stoga, stih: „opravdaši sa dakle verom (*budući da smo uračunati kao pravednici, ubrojani među pravednike putem vere* – rum. prev), mir imamo s Bogom”, predstavlja konstataciju, potvrđivanje stanja koje zaista postoji (koje je evidentno). Pravda koju imamo kroz veru, donosi mir sa sobom. Ove dve kategorije (*1 – pravda kroz veru, i 2 – mir*) se ne mogu odvojiti.

Neko je postavio pitanje: „Može li čovek imati mir sa Bogom, a da pritom ne oseća taj mir (da nema osećanje mira)? Šta kaže Pismo? „Opravdavši se dakle verom, mir imamo s Bogom” (Rim. 5,1). Šta donosi mir? Vera. A vera nije osećanje. Ako bi obavezno morao da postoji neki određeni sentiment mira, tada, ako ne bi imali taj osećaj, to bi moralo da znači da nismo opravdani. Na taj način se opravdanje bazira na osećanju, a ne na veri.

Mir mora doći kroz veru. Mir koji zavisi od osećanja, otići će u momentu kad počne iskušenje. Onaj, pak, mir koji dolazi kroz veru, ništa i niko neće moći da odagna.

„Ovo vam kazah da u meni mir imate. U svetu ćete imati nevolju, ali ne bojte se, jer ja nadvladah svet.” (Jovan 16,33).⁹

HRISTOS JE UMRO ZA ZLE LJUDE

„Istinita je reč i dostojna svakog primanja (koja kaže) da Isus Hristos dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja” (Timotiju 1,15).

Razlog zbog kojeg „nadanje neće se osramotiti” je taj što „se ljubav Božja izli u srca naša Duhom Svetim” (Rim. 5,5). Zapazite da ne piše ljubav *prema* Bogu, već ljubav *Božja*.

Šta je to ljubav Božja? „Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti Njegove držimo” (1. Jov. 5,3.). Ovo znači da Sveti Duh stavlja poslušnost zapovestima Božjim u naše srce; i to nam daje hrabrost za dan suda i uvek. Greh čini da u nama vlada strah. Kad se greh ukloni, ode i strah. „Beže bezbožnici kad ih niko ne goni, a pravednici su kao lavići bez straha” (Priče 28, 1.).

„Ovaj (Isus) prima grešnike” (Luka 15,2.). Zaista je čudno to što će ljudi dozvoliti da ih njihovo osećanje grešnosti drži daleko od Gospoda, kad je Hristos upravo zato došao da ih primi i spase. „Zato i može vavjek (savršeno, potpuno-rum prev.) spasti one koji kroza nj dolaze Bogu” (Jevr.7,25.); i On potvrđuje za onoga koji dolazi k Njemu: „Neću ga isterati napolje” (Jovan 6,37.).

Kada smo još bili slabi, Hristos je umro za sve grešne (Rim. 5,6.), jer je Njegova smrt imala za cilj da nam podari snagu koja dolazi od Svetog Duha. Da je čekao da mi sami nešto postignemo pre nego se On žrtvuje za nas, bili bismo izgubljeni. Kada smo mi to „bili slabi”? Upravo sada; i baš sada je Isus Hristos „naslikan ...kao raspeti među vama” (rum. prev. Galatima 3,1). „Samo u Gospodu imam pravdu i snagu „(Isaija 45,24. – eng. prev).¹⁰

LJUBAV BEZ PREMCA

„Jer jedva ko umre za pravednika; za dobrog (dobročinitelja – drugi prevodi) može biti da bi se ko usudio umreti” (Rim. 5,7).

Moramo napraviti razliku između dve reči koje su ovde upotrebljene. Pravednik je čovek koji je ispravan u svemu, čovek koji vodi računa da svakom da ono što mu (po pravu) pripada. Dobročinitelj je neko ko nam je činio mnoge usluge i koji čini za nas više nego što bismo imali pravo da mu tražimo. Korak dalje: ma koliko pravedan bio neko, vrlo malo je verovatno da bi jedan takav pravedan karakter nekoga naveo da umre za osobu (grešnika) o kojoj je reč. Ipak, ako je reč o čoveku velike dobrote, moguće je da bi se „neko i usudio (da bi se ko našao) umreti” za takvoga.

Ovo je vrhunac ljubavi među ljudima. Čovek može dati svoj život za nekog svog prijatelja, ali „Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grešnici umre za nas” (Rim. 5,8.).

Nije Bogu neophodno da se izmire sa nama, nego smo mi ti koji propadaju ako se ne izmire sa Njim. On sam, zato što je dobrog srca, čini to pomirenje. Mi koji smo nekada bili „daleko”, „blizu postadosmo krvlju Hristovom” (Efes. 2,13.). Kako to? Zato što nas je greh odvojio od Njega i načinio od nas neprijatelje; a „krv Isusa Hrista, sina njegova, očišćava nas od svakoga greha” (1. Jov. 1,7). Budući očišćeni od greha, mi smo sigurno i pomireni sa Bogom.

Činjenica da je Hristos prolio krv *za nas*, znači da je dao svoj život nas. Kropljenje Njegovom krvlju radi čišćenja svakog greha zapravo znači da *On svoj Život daje nama. Dakle, u Hristovoj smrti mi smo razapeti zajedno s Njim*. Mi primamo Njegov život u zamenu za naš grešni život koji je On uzeo na Sebe.¹¹

„Ali sve je od Boga, koji pomiri nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja. Jer Bog beše u Hristu i pomiri svet sa sobom, ne primivši im greha njihovih i metnuvši u nas reč pomirenja. Tako smo mi poslani mesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo: pomirite se s Bogom!” (2. Kor. 5, 18-20).

BOJIŠ LI SE DA NEMAŠ VERE?

„Jer kroz blagodat koja je meni data, kažem svakome koji je među vama...da mislite (o sebi) sa osećanjem skromnosti u skladu sa merom vere koju je Bog svakome dodelio” (Riljanima 12,3 rum. prev.)

U svakom zahtevu i zapovesti koja dolazi od Boga postoji uteha, jer On ne očekuje od nas da radimo i izvršavamo ta naređenja u svojoj, već u Njegovoj sili. Kada izgovori Svoju zapovest, Bog zapravo, objavljuje ono što će On učiniti u nama i za nas, ako se mi potčinimo Njegovoj sili. Kada nas kori, On nam tada ukazuje na našu potrebu, koju opet On može da zadovolji u izobilju.

Oholost je neprijatelj vere. To dvoje ne mogu postojati zajedno. Čovekove misli mogu biti prožete ozbiljnošću i smernošću samo kao rezultat vere koju Bog daje. „Gle, ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; a pravednik će od vere svoje živ biti” (Avakum 2,4).

Onaj ko poverenje poklanja svojoj sopstvenoj mudrosti i snazi, ne želi da zavisi ni od koga drugog. Poverenje u Božju mudrost i silu nastupa tek onda kad prepoznamo svoju slabost i neznanje.

Vera koju nam Gospod daje prikazana je u Otkrivenju 14,12:

„Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu”. Bog ne daje veru samo svecima, kao što ne daje Svoje zapovesti samo svecima; ali sveti ljudi drže veru Isusovu, a drugi ne. Vera koju oni drže (imaju) je vera Isusova. Dakle vera koju ima Isus, data je nama.¹²

„Doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, i mi verovavimo Hrista Isusa da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona; jer se delima zakona nikakvo telo neće opravdati” (Rim. 2,16).

VEROVATI JE PODJEDNAKO LAKO KAO I DISATI

„Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrečemo bezbožnosti i želja ovoga sveta i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovome svetu” (Tit. 2,11.12).

Svako je pozvan da ozbiljno razmisli, jer je Bog svima udelio meru vere. Mnogi ljudi misle za sebe da su, jednostavno, tako sazdana, te da im je nemoguće da veruju. Ovo je velika zabluda. Vera je nešto do te mere jednostavno, tako spontano i prirodno kao i disanje. Ona predstavlja zajedničko nasleđe svih ljudi i nešto u čemu su svi jednaki. Jednom detetu nevernih roditelja, jednako je lako da veruje kao i detetu nekog sveca. Samo ukoliko ljudi podignu barijeru oholosti oko sebe (Psalam 73,6), u tom slučaju im se čini kako je teško verovati. Pa čak i tada oni veruju, jer kad čovek ne veruje Bogu, on tada zapravo veruje sotoni. Kada ljudi odbace istinu, postaju spremni da sa najvećom požudom gutaju najveće laži.

Razumeli smo da je vera svima data (Rim. 12,3). Ovo isto se ogleda u činjenici da je spasenje svakome ponuđeno, stavljeno na raspolaganje svim ljudima, a spasenje je moguće samo kroz veru. Da Gospod nije dao svima veru, On ne bi mogao svima podjednako da pruži spasenje.

Pitanje je, u kojoj meri je Bog dao veru svima? Na ovo pitanje već je odgovoreno dok smo proučavali o veri koju On daje kao veru Isusovu. Isusova vera je data zajedno sa darivanjem Samog Isusa, a Hristos je darovan u Svojoj punini (bezrezervno) i to svakome. On je okusio smrt za svakoga (Jevrejima 2,9). „A svakome od nas se daje blagodat po meri dara Hristova.” (Efes. 4,7). Hristos nije podeljen, što znači da je On svima dat u celini, zajedno sa svom Njegovom verom. Postoji, dakle, samo jedna mera vere.¹³

BUDITE ZAHVALNI NA DARU ŽIVOTA

„Pokropi me isopom i očistiću se; umij me i biću belji od snega... Učini mi Bože čisto srce i duh prav ponovi u meni.” (Psalam 51, 7.10).

Kada je Hristos prolio svoju krv za nas, On je tada dao i Svoj Život za nas; ta krv nas čisti od svakog greha (krv simboliše život – dakle, Njegov život u nama nas čisti od svakog greha). Prema tome, ako smo raspeti zajedno s Njim, mi Hristovom smrću primamo Njegov život umesto našeg grešnog života koji je On uzeo na Sebe.

Naši gresi bivaju obrisani kroz veru u Njegovu krv i to nije samo jedan sudski čin (presuda o brisanju naših greha), već srvarni život bez greha; jer kroz veru mi vršimo razmenu sa Njim, predajući mu svoj grešni i primajući Njegov bezgrešni život. Naš sopstveni grešni život biva progutan Njegovim večnim životom, jer u Njemu je takvo izobilje života da može umreti radi naših greha i potom ponovo živeti, kako bi nama dao Svoj novi život.

Hristos nije bio uzalud u kandžama smrti, niti nam daje Svoj novi život da bi ga potom uzeo natrag. Kada nam daje svoj život, On želi da isti sačuvamo za večnost. Kako mi taj život primamo? Verom. A kako ga čuvamo? Istom tom verom. „Kako dakle, primiste Hrista Isusa Gospoda, onako i živite u njemu” (Kološanima 2,6). Njegov život se ne može okončati, ali ga mi možemo izgubiti usled neverovanja.

Ne zaboravimo da mi sami nemamo taj život u sebi, nego je taj „život u Sinu”. Mi ćemo sačuvati večni život, čuvajući Hrista. Ljudi često kažu kako im nije teško da veruju da Bog prašta njihove grehe, ali im se čini teško verovati u to da Bog može i da sačuva od greha. Pa dobro, ako uopšte ima razlike, onda je ovo drugo lakše od prvoga, jer oprostaj greha traži Hristovu smrt, dok spasenje od greha traži samo Njegov život u kontinuitetu (bez prekida).

Razmislite kakav je bio Hristov život. Prema onom kako je opisan u Novom Zavetu, mi ćemo znati kako treba da izgleda naš život u sadašnjem vremenu. Ako Mu dopustimo da živi u nama, On će u nama živeti onako kako je živeo onda. Ako u našem životu postoji nešto čega nije bilo u Njegovom životu, onda možemo biti sigurni da On ne živi u nama.¹⁴

SLAVA BOŽJA JE NJEGOVA PRAVDA

„Jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božju, i opravdaće se (i opravdani su, ubrojani su u pravednike – engleski, rumunski i mnogi drugi prevodi) zabadava blagodaću njegovom, otkupom Isusa Hrista” (Rimljanima 3,23,24).

Centralni predmet Rimljanima poslanice je istina da, u pogledu grešnosti s jedne i spasenja s druge strane, među ljudima ne postoji nikakva razlika, bez obzira na rasu ili socijalne uslove. Ljudi su skloni da misle kako biti lišen slave Božje, nije tako strašno kao kad učiniš nekakav stvarni greh. Stoga im je mnogo lakše priznati da su izgubili slavu Božju, nego da su počinili neko konkretno delo bezakonja. Ali, s obzirom da Bog traži savršenstvo, biva jasno da ova „lišenost” ukazuje na postojeće grehe. Ako je savršenstvo standard, postaje nebitno koliko je mnogo, ili pak, koliko je malo neko lišen slave Božje, već je pitanje da li ta lišenost postoji ili ne postoji. Greh je promašaj cilja.

Iz gore navedenog teksta možemo shvatiti da je slava Božja Njegova pravda. Zapazite da je uzrok zbog kojeg su svi izgubili slavu Božju taj što su svi sagrešili. Čovek je u početku bio ovenčan slavom i čašću (Jevr. 2,7), jer je bio pravedan. Svojim padom u greh on je izgubio tu slavu i sada mora da traži „slavu, čast i besmrtnost (Rimlj. 2,7). Hristos je mogao da kaže svome Ocu: „Slavu koju si mi dao ja dadoh njima”, jer je u Njemu Božja pravednost koju On nama daje kao dar. U Hristu, mi smo opravdani, drugim rečima, načinjeni smo pravednima. Opravdati nekoga znači učiniti ga pravednim. Bog snabdeva grešnika upravo onim što mu nedostaje. Neka niko ko čita ove redove, ne zaboravi jednostavnost opravdanja. Neki ljudi misle da biti opravdan ne znači mnogo, već da postoji jedan mnogo uzvišeniji nivo koji bi hrišćani morali da dostignu. To bi značilo da ima nešto više od Božje pravde koja ispunjava čoveka iznutra i ogleda se spolja, a što bi trebalo postići. „Nešto više” od Božje pravde – to jednostavno ne postoji.¹⁵

NAS NE KOŠTA NIŠTA, ALI ON JE PLATIO SVE

„...Kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, to dakle svi umreše... zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade” (2. Korinćanima 5,14.17).

Mi smo učinjeni pravednima kroz otkup Isusa Hrista (Rimlj. 3,24). Dakle, ovo se događa pomoću sile otkupljenja koja je u Hristu Isusu, to jest, na osnovu „neiskazanog bogatstva Hristovog” (Efes. 3,8). To je ono zbog čega nam otkupljenje dolazi kao dar.

Neko će reći da je večni život u Božjem carstvu suviše velika stvar da bi nam se dala gratis. To i jeste upravo tako, odnosno, to i treba da bude plaćeno. Ali, dok mi nemamo ništa čime bismo platili cenu, Hristos kupuje za nas i daje nam to kao dar u Sebi Samom.

Međutim, ako bismo sada morali to isto (što je On kupio za nas) da kupujemo od Njega, onda smo mi ti koji kupujemo (plaćamo cenu), a On bi postao suvišan. „...Jer ako pravda kroz zakon dolazi, to dakle Hristos uzalud umrije”(Gal. 2,21). „Znajući da se propadljivijem srebrom i zlatom ne iskipiste iz sujetnog svojeg življenja, koje ste videli od otaca, nego skupocenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista jagnjeta”(1. Petr. 1,18.19). Otkupljenje koje je u Isusu Hristu, predstavlja Njegov Sopstveni život.

Hristos je Taj kojeg je Bog poslao da objavi Njegovu pravdu. Kao što je Božja pravda jedina istinska pravda, tako je i Hristos jedini Bogom određen da tu pravdu objavi, pa je otud jasno da se ona može dobiti samo kroz Njega. „Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mogli spasiti” (Dela 4,12).

Scena na Golgoti predstavlja ono što se dogodilo od vremena kad je nastao greh – Hrista koji nosi grehe sveta. Ona će imati svoje mesto sve dok svi oni koji žele da budu spaseni, ne budu zaista spaseni. On naše grehe upravo sada nosi. Smrt i vaskrsenje bili su dovoljni jednom za sva vremena, jer je reč o žrtvovanju večnog života. Zato nije potrebna još jedna takva žrtva. Ovaj život postoji u ime svih, na svakom mestu, tako da svako ko ga prihvata putem vere ima sve beneficije koje se podrazumevaju Hristovom žrtvom. ¹⁷

BOG ČINI ŽRTVU, MI DOBIJAMO PRIVILEGIJE

„Koga Bog unapred postavi da bude žrtva za pomirenje, kroz veru u krv njegovu, i da pokaže pravdu svoju...; da je pravedan i da pravda onoga koji veruje u Isusa Hrista” (Rimljanima 3,25.26 – kombinovani eng. i rum. prevod).

Ovaj stih ima za cilj da nam ukaže na Hrista kao Onog koji je određen (postavljen) da bude žrtva radi brisanja naših greha. „A sad jednom, na svršetku veka, javi se da svojom žrtvom satre (izbriše) greh.” (Jevr. 9,26). Ideja o neizostavnoj žrtvi naizgled otkriva Božji gnev koji mora biti zadovoljen. Ali treba da zapazimo to da MI imamo potrebu za žrtvom, a ne BOG. On se postarao za žrtvu. Ideja po kojoj Božji gnjev mora biti umiren da bismo mi dobili oprostaj, nema nikakvo opravdanje u Bibliji.

Najveći mogući apsurd predstavlja tvrdnja da je Bog toliko razgnevljen na ljude da im neće oprostiti ako se ne prinese nešto što će utišati Njegov gnev, pa stoga On nudi Samom Sebi taj dar kroz koji biva zadovoljen.

Paganska ideja koja tako često nalazi podršku takozvanih hrišćana, sastoji se u tome da ljudi moraju da prinesu žrtvu koja će umiriti bes njihovih bogova. Celokupno pagansko bogoslužje svodi se na podmićivanje njihovih bogova kako bi ovi bili strpljivi prema poklonicima. Ako bi, prema njihovoj veri, bogovi bili mnogo ljuti na njih, tada bi i prinesena žrtva morala biti veća, a u ekstremnim slučajevima prinošene su i ljudske žrtve. Oni su bili ubeđeni da njihov bog postaje zadovoljan tek kad vidi krv.

Crkvene vođe smatraju da je spasenje moguće kroz dela i da se mi delima iskupljujemo za greh. Ali to je upravo paganska ideja iskupljenja. Pravom Bogu takve žrtve nisu mile.¹⁸

„Žrtva je bezbožnička gad, akamoli kad je prinosi u grehu (sa grešnim mislima – rum. prev.)” „Ugodna žrtva Bogu je duh skrušen; srca skrušena i poništena ne odbacuješ Bože.” (Priče 21,27; Psalam 51,17).

HRISTOS SPASAVA JEDINO GREŠNIKE

*„Jer smo njegov posao, sazđani u Isusu Hristu za dela dobra, koja Bog napred pripravi da u njima hodimo.”
(Efescima 2,10).*

Objavljivati pravdu znači „IZGOVORITI” pravdu. Bog je Taj koji svojim ustima izgovara pravdu nad čovekom, a posle ovoga čovek postaje pravedan. To je isti metod koji prepoznamo kod stvaranja, na samom početku: „On reče i postade.”

Hristos je poslan da objavi Božju pravdu radi brisanja greha, da On bude pravedan i u isto vreme, da opravda one koji veruju u Isusa. Bog opravdava grešnike jer su oni jedini kojima je opravdanje potrebno. Pravda koja se izriče grešniku i kojom se on proglašava pravednikom, zasnovana je na činjenici da je on zaista i bukvalno UČINJEN pravednikom. Sve što Bog izgovori, tako je. Stoga je čovek učinjen pravednikom kroz Božji život koji mu je dat u Hristu.

Greh je upravljen protiv Boga, ali ako želi da ga oprostí, On na to ima pravo. Ni nevernik neće poreći pravo čoveku da, ako ovaj nađe u tome smisao i zadovoljstvo, oprostí nepravdu koja mu je naneta. Ali Bog ne samo da prelazi preko nepravde koja Mu je učinjena, već daje i svoj život kao otkup. Na taj način On čuva uzvišenost svog Zakona i ostaje pravedan dok proglašava čoveka – malo pre toga grešnika – pravednikom. Greh je obrisan, uklonjen od grešnika, jer greh i pravda ne mogu egzistirati zajedno. Umesto greha Bog stavlja svoj besprekorno čist život u vernika. Bog je, dakle, **milostiv u Svojoj pravdi i pravedan u Svojoj milosti**.

Ovaj akt milosti sa Božje strane je bez sumnje pravedan, jer je učinjeni greh pre svega upravljen protiv Njega Samog, pa On ima i pravo da oprostí sve uvrede koje su mu nanete. Još jače u prilog ovome govori činjenica da je Bog dao Svoj život kao otkup iz greha, pa je uzvišenost i neprikosnovenost Zakona, ne samo sačuvana, već još jače utvrđena. Gospod je pravedan i opravdava sve one koji veruju u Isusa. Sva pravda dolazi samo od Njega.

Pravda je besplatan dar za svakog koji veruje. Prava vera ima kao svoj cilj samo Isusa i u bukvalnom smislu unosi Isusov život u srce vernika, a sa Njim dolazi i pravda.¹⁹

ZAŠTO JE VAŽNO DA ZNAŠ

„Izgibe narod moj jer je bez znanja... Hodite da se vratimo ka Gospodu... Tada ćemo poznati Gospoda i sve ćemo ga više poznavati.” (Osija 4,6; 6,1.3).

Kaže se da je znanje sila. To je relativno. Ako uzmemo u obzir misao jednog pesnika koji kaže: „Čovek treba da bude glavni predmet proučavanja ljudskog roda”, onda je takvo znanje, zasigurno, sve samo ne sila. U čoveku samom ne može se naći ništa drugo do slabost i greh.

Svi ljudi znaju da su grešni, da čine ono što nije pravo, ali ta spoznaja im ne daje nikakvu snagu da promene svoj kurs. Možeš reći jednoj osobi sve njene greške, ali ako joj ne kažeš ništa više od toga, onda, umesto da je ojačaš, ti si je učinio još slabijom. Ali onaj ko, zajedno sa apostolom Pavlom ne želi da zna ništa drugo osim „Isusa Hrista i to raspetoga” (1. Korinćanima 2,2), taj ima znanje koje je sila. „A ovo je život večni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista” (Jovan 17,3). Da poznaješ Hrista – to znači da poznaješ silu Njegovog života koji nema kraja. Zbog oskudice u ovakvom znanju, narod propada (Osija 4,6).

Hristos je sila Božja, a mi imamo potrebu za silom. Ova sila za kojom tako žedamo, jedina je prava sila i otkrivena je u Jevanđelju.

Sva sila ovoga sveta krhka je i traje za tren oka, dok je sila Božja večna. Kada bi ljudi zaista spoznali šta predstavlja Jevanđelje, ne bi bilo nijednog koji bi ga se stideo. Pavle je rekao: „A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim, osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista” (Galatima 6,14). Ono što ga je navelo da tako govori i misli je spoznaja da krst predstavlja silu Božju (1. Kor. 1,18). Sila Božja, ispoljena u ma kom obliku, je slavna i ne treba da bude nešto čega se stidimo.²⁰

„...A mi propovedamo Hrista razapeta, Jevrejima dakle sablazan, a Grcima bezumlje. Onima pak koji su pozvani, i Jevrejima i Grcima, Hrista, Božju silu i Božju premudrost.” (1. Kor. 1,23.24).

GDE NEMA SILE BOŽJE, NEMA NI JEVANĐELJA

„Jer ste blagodaću (milošću) spaseni, kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji” (Efescima 2,8).

Jevanđelje je sila Božja koja spasava svakog onog koji veruje. „Jer se verom iz srca dobija pravda” (Rim. 10,10 – rum. prev.). „Ovo je delo koje traži Bog: da verujete Onoga koga je On poslao” (Jovan 6,29 – rum. prev.).

Nedostaje vremena da pomenemo sve koji su „verom pobedili carstva, koji su tvorili pravdu, dobili obećanja,... ojačali od nemoći.” (Jevr. 11,33.34). Neko će reći: „Ja ne vidim kako čovek može biti učinjen pravednikom samo zato što veruje.” Nije bitno šta ti vidiš ili ne vidiš; ti nisi spasen kroz gledanje, već kroz veru (Efes. 2,8.). Nije potrebno da vidiš kako se to dešava, jer Bog čini ovo delo spasenja. Hristos stanuje u srcu kroz veru (Efes. 3,17) i obzirom da je On moja pravda, On je i „spasenje moje” (Isaija 12,2).

Kada nam propovedanje Jevanđelja otkriva Božji zakon, mi često odbijamo takvo Jevanđelje, smatrajući da je ono lažno, jer osuđuje naš život. Mi na taj način zapravo, kažemo da ne želimo da Bog izgovori Svoju pravdu nad nama. Ali ako mi tu pravdu primimo verom i hodimo u Bogu kao što smo Ga i primili, mi tada „po veri hodimo, a ne po gledanju” (2. Kor. 5,7).²¹

Ako bi se u nekom ko je tražio pravdu kroz Hista, na kraju ipak našao greh, to bi samo pokazalo da je takav čovek blokirao Izvor, dopuštajući da voda postane ustajala bara. Gde nema aktivnosti, tamo je smrt. Čoveka niko ne osuđuje, do on sam. Neka nijedan koji hoće da bude hrišćanin, ne kaže da je nemoguće živeti životom bez greha zbog nesavršenosti ljudske prirode. U stvari, za pravog hrišćanina koji sasvim veruje, nije moguć drugačiji život, osim onaj bez greha.²²

„U HRISTU” – ZNAČI ŽIVETI ŽIVOT POSLUŠNOSTI I SREĆE

„U ovo se uzdam da će onaj koji je započeo dobro delo u vama završiti isto do dana Isusa Hrista.” (Filibljanima 1,6).

Kada ljudi počnu da manipulišu Božjim zakonom, oni ga izopačuju, prilagođavajući njegove uzvišene principe svojim sopstvenim idejama. Jedini siguran način da se pokaže svo savršenstvo zakona, jeste da mu se pokoriš, dopuštajući mu da te on vodi. Samo tako će se zakon ispoljiti u životu čoveka. „Jer je Gospod koji čini u vama i daje vam sa zadovoljstvom da hoćete i da učinite (i želju i dela)” (Filib. 2,13 – rum. prev.).

Videli smo da je svršetak zakona pravda koju taj zakon traži. Hristos je svršetak zakona za onoga „koji pozna pravdu”. Božji zakon je Božja pravda (vidi Isaija 51,6.7). Ova pravda predstavlja autentični život Samog Boga, a reči zakona su samo senka Njegovog života. Taj život je jedino u Hristu, jer samo On objavljuje Božju pravdu (Rim. 3,24.25).

Njegov život je Božji zakon, jer Bog beše u Njemu. Ono što su Jevreji imali samo kao formu, u Hristu je bilo suština i realnost. U Njemu je svršetak zakona. Misli li neko da pojam „svršetak zakona” znači njegovo ukidanje? Kada uspeš da ukineš Hrista, tada ćeš ukinuti i zakon. Proučavanje Hristovog života otkriće pravednost koju traži Božji zakon. „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke; nisam došao da pokvarim, nego da ispunim.” (Mat.5,17).

Savršena pravda zakona nalazi se samo u Njemu. Ona je u Njemu u svom apsolutnom savršenstvu. Stoga, ako Hristos boravi u srcu vernika, onda se tako – samo kroz Njega – dobija savršenstvo zakona. „Ovo je delo Božje: da verujete onoga koga on posla”. (Jovan 6,29).

„Jer se srcem veruje za pravdu (jer se verom koja dolazi iz srca, dobija pravda – rum. prev.). (Rim. 10,10)²³

KOLIKO SE HRISTOS PRIBLIŽIO LJUDIMA

„I da se nađem u njemu ne imajući svoje pravde koja je od zakona (koju mi daje zakon), nego koja je od vere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga, u veri (pravdu koju daje Bog kroz veru.“ (Filibljanima 3,9 – rum. prev.).

Pravda koju daje zakon, dakle naša sopstvena pravda, zasniva se na principu: „Učini nešto da bi živeo.“ Ova jednostavna rečenica dovoljna je sama po sebi da ukaže na svu neostvarljivost cilja na taj način. Naime, život je nešto što pod obavezno prethodi akciji (dok u gorenavedenom slučaju stoji obrnuto – prim. prev.). Mrtvo telo ne čini ništa da bi živelo, već život treba da mu sa da, da bi ma šta činilo.

Petar nije rekao Taviti, koja je ležala mrtva, da učini još koje dobro delo, da izatka još neku haljinu da bi mogla živeti, već ju je u ime Isusa Hrista vaskrsao, kako bi nastavila da čini dobra dela. Čovek koji čini ova dobra dela, živeće kroz njih, međutim, on mora najpre da bude živ, da bi ih mogao činiti.

Tako dakle, pravda koja je od zakona (koju zakon daje), nije ništa drugo do nestvarni (isprazni) san. Hristos je Taj što daje život – večni i pravedni Božji život, koji stvara pravdu u duši koju je oživeo (vaskrsao). „Jer kroz njega živimo, mičemo se i jesmo“ (Dela 17,28).

U Pismu čitamo: „Reč je sasvim blizu tebe u ustima tvojim i u srcu tvom“ (5. Mojs. 30,14 – eng. prev.). Dakle, to je reč vere koju mi propovedamo. Je li Hristos zaista tako blizu kao što se ovde kaže? Da, zaista jeste! Jer i On sam kaže: „Evo, stojim na vratima i kucam“ (Otkr.3,20). On nije blizu samo onih koji su dobri, već „nije daleko ni od jednoga od nas“ (Dela 17, 27).

Ne možemo ni ruku da ispružimo, a da ne naiđemo na Njega. Hristos je blizu upravo onima koji su zločinci; čeka ih da uvide i shvate ono što je već realnost i da Ga prepoznaju kao Onog koji je bio tu, pored njih, još dok su oni išli nekim svojim putevima. Tada će On boraviti u njihovim srcima „kroz veru“ i vodiće ih na svim putevima njihovim. Nikada se nije jasnije pokazala ljubav Hristova, nego onda kada je boravio sa grešnicima, milostivo podnoseći svu njihovu izopačenost, da bi ih upravo tim svojim strpljenjem mogao zadobiti i odvojiti od njihovih zlih puteva.²⁴

ISUSOVA VERA DONOSI ISTINSKU POSLUŠNOST ZAPOVESTIMA

„I vi ste kroz Njega u Hristu Isusu. Njega (Isusa) učini Bog da bude naša premudrost, pravda, posvećenje i izbavljenje” (1. Korinćanima 1,30).

Veliki cilj i centralna misao vezana za istinitu (nebesku) Svetinju i Njegovo prvosveštenskičko delo, jeste **da će Gospod stanovati u čovekovom srcu**. A šta je onda glavni smisao i cilj Njegovog boravka u našem srcu? Odgovor je: **savršenstvo**; duhovno i moralno savršenstvo vernika.

a) Božja volja je posvećenje i savršenstvo vernika; b) Božja volja je da vernici budu tako čisti, da kod njih ne postoji više nikakva svest o grehu; c) služba i žrtve u zemaljskoj svetinji nisu mogle da ostvare ove ciljeve, pa je nju Bog uklonio, da bi se ispunila Njegova volja. „Kroz tu volju mi smo osvećeni i to žrtvovanjem tela Isusovog, jednom za svagda” (Jevr. 10,10 – rum. prev.)

Volja Božja je „svetost vaša”. Svetost je istinsko poštovanje i držanje svih Božjih zapovesti. To znači da je volja Božja da Njegove namere i promisli budu savršeno ispunjene u nama.

Žrtve i služba u zemaljskoj (starozavetnoj) Svetinji nisu mogle da uklone čovekove grehe, niti da im daju savršenstvo. Ali žrtva i delo pravog Prvosveštenika u nebeskoj Svetinji **ostvaruju ovaj cilj** i zaista uklanjaju svaki greh. Vernik je tako očišćen da nema više svesti o grehu.

Kroz Svoju žrtvu i Svoje delo Hristos je ukinuo žrtve i priloge, kao i samu službu koja je bila vezana za zemaljski hram, jer sve to nije moglo da ukloni grehe. Ispunivši Božju volju na savršen način, Isus je ostvario Božji osnovni cilj.²⁵

ZEMALJSKO SVETILIŠTE KAO ILUSTRACIJA NEBESKOG HRAMA

„...*U dane glasa sedmog anđela, kad počne da trubi, tada bi trebalo da se svrši tajna Božja, kao što javi svojim slugama prorocima*” (Otkrivenje 10,7 – kombinovani englesko-rumunski prevod).

Čišćenje svetinje i svršetak tajne Božje su paralelni događaji i dešavaju se u isto vreme. U zemaljskoj Svetinji koja je bila samo „senka” one nebeske, služba je imala svoj godišnji ciklus, odnosno početak, tok i *svršetak*, obeležen simboličnim čišćenjem Svetinje.

Kraj ove službe u svetilištu istovremeno je značio i kraj *službe za narod*. Na taj dan, Dan pomirenja (vidi 3.Mojs. 16,29-33), ko god ne bi uzeo učešća u svečanoj i ozbiljnoj službi čišćenja Svetinje tako što bi duboko i iskreno preispitao svoje srce a zatim priznao i ostavio svoj greh, bio bi zauvek istrebljen iz naroda.

Ono je bila „prilika (predslika) za sadašnje vreme”(Jevr. 9,9). Zemaljski hram sa svojim žrtvama, sveštenstvom i službom bio je samo senka (slika) autentične, isitinite Hristove Svetinje i Njegove službe u istoj. Čišćenje zemaljskog svetilišta takođe je bilo simbol čišćenja nebeskog hrama od greha onih koji ispovedaju veru u Isusa. Vreme kada će započeti ovo čišćenje, saopštio je nepogrešivi Gospodar vremena: „Do dve tisuće i tri stotine dana i noći (kada istekne 2300 dana i noći – eng. prev.), tada će svetinja biti očišćena” (Danilo 8,14). Godine 1844. (kada je ovaj period od 2300 godina istekao), jedina Svetinja u kojoj bi Hristos, kao Veliki Prvosveštenik, mogao da služi i koja bi se mogla očistiti, bila je ona nebeska. „Ko čini nepravdu neka još čini nepravdu; ko je pogan neka se još pogani; ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti!” (Otkr. 22,11).²⁶

Hristos se „jednom na svršetku veka javi da svojom žrtvom satre (ukloni, obriše – rum. prev.) greh. I kao što je ljudima određeno jednom umreti a potom sud, tako se i Hristos jednom prinese, da uzme grehe mnogijeh, a drugi put će se javiti, ne u obličju grehovnome, da donese spasenje onima koji ga čekaju” (Jevr. 9,26-28 – rum. prev.).

HRISTOS – OTVORENI PUT KA HRIŠĆANSKOM SAVRŠENSTVU

„Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju (kroz krv) Isusa Hrista, putem novim i živim, koji nam je On otvorio... kroz svoje telo... da pristupimo s istinitim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti i umiveni po telu vodom čistom” (Jevrejima 10,19-22 – rum. prev.).

Savršenstvo u svakom pogledu, plod je službe koju vrši naš Veliki Prvosveštenik u nebeskoj Svetinji.

To je „novi i živi put” koji je Hristos otvorio (posvetio – eng. prev.) celom čovečanstvu i kojim svako može da uđe u Svetinju nad svetinjama.

On je taj živi i novi put otvorio svojim telom (kroz svoje telorum. prev.). Došavši u ljudskom telu, poistovećujući se sa čovečanstvom upravo kroz to telo, On je trasirao put od mesta gde smo mi, do mesta gde je On sada, sa desne strane nebeskog Veličanstva.

Budući načinjen u svemu kao i mi, kušan u svemu kao i mi (Jevr. 2,14; 4,15), On se poistovetio sa svakim ljudskim bićem ponaosob, upravo tamo gde se ta duša nalazi. Otuda, od mesta gde se ona nalazi, On je napravio (pripremio, posvetio) put za tu dušu. To je živi i novi put koji vodi kroz svu muku i sva iskustva celog jednog života, čak kroz smrt i kroz grob, sve do Svetinje nad svetinjama, i završava Bogu s desne strane, u večnosti. „Jer i onaj koji osvećuje i oni koji se osvećuju (koji su osvećeni – rum. prev.), svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom” (Jevr. 2,11).

O, to je divan put koji nam je On poravnao! Poravnao ga je kroz patnje, kroz Svoje molitve i suze; posvetio ga je Svojim svetim životom i mučeničkom smrću, trijumfalnim vaskrsenjem i Svojim slavnim vaznesenjem, pobedonosno ušavši u Svetinju nad svetinjama, s desne strane Veličine na nebesima.²⁷

SAVRŠENSTVO KARAKTERA U OVOM TELU – MOGUĆE ILI NE?

„Imajući ovakva obećanja, o ljubazni! Da očistimo sebe od svake poganštine tela i duha, i da tvorimo svetinju (da dovršimo posvećivanje – rum. prev.) u strahu Božjem.” (2. Kor. 7,1).

Postavši jedan od nas, On je učinio da taj „posvećeni put” postane naš put; on pripada nama. On je svakoj duši podario sveto pravo da se uspne tom posvećenom stazom i s obzirom da je On Sam prošao tim putem u telu – u našem telu – omogućio je svakom ljudskom biću da istraje do cilja.

Kao jedno sa nama, u našoj grešnoj ljudskoj prirodi, u ovom grešnom svetu, On je živio kao „svet, bezazlen, čist, odvojen od grešnika” (Jevr. 7,26). Na ovaj način je načinio i otvorio put da svaki vernik, u Njemu, može živeti svetim, bezazlenim, čistim, od greha odvojenim životom, i da sledstveno tome bude uznesen s Njim više nebesa.

Savršenstvo karaktera je cilj hrišćanina – savršenstvo postignuto u ljudskom telu i u ovom svetu. Hristos je ovaj cilj ostvario u ljudskom telu i u ovom svetu i tako otvorio put kojim svaki hrišćanin, ako je u Njemu, može doći do istog cilja – savršenstva karaktera. Hristos je postao naš Prvosveštenik, a Njegova uzvišena služba i delo koje vrši u istinskoj Svetinji, predstavlja jedini put kojim svaka duša može dosegnuti ovaj realni cilj. „Bože, put je tvoj u svetinji.” (Psalam 77,13 – eng. prev.).²⁸

„Zato i može vavijek (u potpunosti, sasvim, na savršen način, u savršenstvu – drugi prev.) spasiti one koji kroza nj dolaze Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih” (Jevrejima 7,25).

ISKUPLJENI OD PROKLETSTVA

„A kad se navrší vreme, posla Bog sina svojega jedino-rodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu (rođen od žene i rođen pod zakonom – u svim drugim prevodima osim u Karadžićevom), da iskupi one koji su (koji behu – rum. prev.) pod zakonom, da primimo posinaštvo” (Galatima 4,4.5).

Ko god je osetio šta znači pritisak krivice, taj zna šta je Isus iskustio za njega. Upravo kroz ovo iskustvo on zna koliko blizu mu je Isus prišao. Svako ko je osetio da je osuđen u svojoj duši, takođe zna i šta je Isus osetio za njega, koliko duboko On može da saoseća sa čovekom kojeg iskupljuje. Pod osudom i pod prokletstvom, noseći krivicu, Isus je živeo savršenim životom Božje pravde (po Božjoj pravdi), i to ne pogrešivši ni u čemu u toku celog Svog života koji je proživeo u ovom svetu dostojnom osude, prepunom krivice i prokletstva.

Svako ko poznaje osećaj krivice i zna, takođe, da je Isus u Svom iskustvu osetio baš to isto što oseća čovek, taj može verom u Isusa da spozna blagoslov savršene Božje pravde u svom životu.

„Hristos nas je iskupio od kletve zakonske, postavši za nas kletva” (Gal. 3,13). To što je On učinjen kletvom nije ostalo bez ploda: na ovaj način se ostvaruje sve ono što je i planirano da se učini za svakog ko Ga primi.²⁹

„On u dane tela svojega (u dane svog zemaljskog života – rum. prev.), moljenja i molitve k onome koji ga može izbaviti od smrti, s velikom velikom i sa suzama prinošaše, i bi utešen po svojoj pobožnosti... i savršivši se, postade svima koji ga poslušашe uzrok spasenja večnoga (i pošto je učinjen savršenim, postade tvorac, autor – *bukv. prev.* spasenja svima koji su mu poslušni – *eng. prev.*) (Jevrejima 5, 7.9).

BOG JE NA VAŠOJ STRANI – NE BRINITE SE VIŠE!

„I bi joj dano da dade duh ikoni zverinoj, da progovori ikona zverina i da učini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zverinoj” (Otkrivenje 13,15).

Doći će vreme da se nad onima koji su verni trećoj anđeoskoj vesti izrekne smrtna kazna. Vlasti ovoga sveta odlučice da im oduzmu život.

Hoćemo li tada postavljati ona pitanja za koja sada mislimo da su od životne važnosti? Misli li neko da treba da izvaga svoj život, da ustanovi koliko on vredi i da kalkuliše – hoće li stati na stranu vesti trećeg anđela, ili ne?

Kada svaka podrška i zaštita ovoga sveta otkazu, kada nam se uskrati svaki vid poštovanja i ukazivanja časti (do koje ovaj svet toliko drži), kada naša imovina i svaka mogućnost poslovanja i zarađivanja bude oduzeta a pravo na normalan život ukinuto, šta će tada ostati? Ništa. Sada je vreme da svako od nas počne ozbiljno da razmišlja.

Ali Bogu hvala, ne treba da osećamo ni najmanji strah pred našim neprijateljem. Bog nikad neće dozvoliti da ma ko od nas ostane sputan u situaciji iz koje ga On ne bi oslobodio otkrivši svoju slavu nad nama. Ova slava se ne bi videla da nismo došli u nevolju u kojoj će nam On dati tako veličanstveno oslobođenje. Gospod nikada ne traži da se lišimo nečega, a da nam umesto toga ne podari nešto beskrajno vrednije. Kada nas Bog pozove da stanemo uz Njegovu istinu, zbog čega ćemo izgubiti svaku zaštitu i podršku ovog sveta, On nam tada zapravo kaže: „Sve sile nebeske i zemaljske tebi su date”. To je onaj pokrivač Svemoćnoga koji je raširen nad tobom.

„Zaklon je Bog večni i pod mišicom njegovom večnom nalazi se utočište ” (5. Mojs. 33,27 – rum. prev.). „Ne boj se” – to su Njegove reči, zar ne? Pođimo onda na taj put pevajući. ³⁰

OVO NIJE VREME ZA STRAH

„Veoma ću se radovati i duša će se moja veseliti u Bogu mojem, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me...” (Isaija 61,10).

Hristos nam daje jedan karakter koji je On Sam tkao od detinjstva do groba, karakter savršen u svakoj pojedinosti. Primimo ga, dakle.

Onda ne treba da nas bude strah od ugnjetavanja ili teškoća, od toga da li ćemo moći da kupimo ovo ili prodamo ono, jer Gospod ima nešto mnogo bolje za nas. To je karakter i plašt koji On širi nad svojim narodom tako da sedam poslednjih zala ne mogu da im naude, niti ma kakva sotonina moć da ih nadvlada ili okalja. Neka je hvala i slava Gospodu za ovo!

Šta se događa kada nas On pozove da stanemo uz Njegov Zakon i kad zbog toga bude ugrožen naš život? On nam poručuje: „Ostavite taj život, neka ide; on će svejedno nestati za kratko vreme. Ovde je život koji traje koliko i večnost.” „I ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni i ovaj život večni u sinu je njegovom.” (I Jov. 5,11).

Je li nam, dakle, On dao taj život? „Ko ima sina”... imaće *jednom* i život? Ne. „Ko ima sina *ima život*.” Da li je Hristos mrtav? Nije. On je živ i stoga, kad imamo Njega, imamo i život koji je u Njemu. Koji je to život u Njemu? Jedino onaj večni. Onda kada imam Njega, ja imam i život koji je Njegov i to je večni život, baš tako kao što nam On i kaže.

Ne možemo imati taj život, ako ne predamo ovaj. Predaj ovaj život i primićeš onaj koji je mnogo bolji. Sada je vreme. Ali ako sam prigrlio ovaj život, kad on ode, šta će ostati? Ništa.

Kada dođe iskušenje koje nosi opasnost po ovaj život, čovek koji ima samo ovaj život, prilepiće se za njega. Tu leži zamka. Niko neće moći da prođe kroz ono kroz šta mora da prođe treća anđeoska vest, ako ima samo ovaj život. Ali ako on dopusti da ovaj život ode, smatrajući ga ništavnim i primi onaj život koji pripada Bogu, onda ima život koji nikada neće biti u opasnosti. Takva osoba je na sigurnom.³¹

DA, MI SMO BOGATI!

„Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, s upraviteljima tame ovoga sveta i s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božje, da biste se mogli braniti u zli dan i svršivši sve održati se.” (Efescima 6,12.13).

Umesto sile ovoga sveta na koju se ne možemo osloniti i koja se okreće protiv nas, Bog nam daje *Svoju silu*. Umesto ovozemaljske časti i ugleda Bog nam daje *karakter*. Umesto zemaljskog bogatstva, kuće, zemlje, imanja, biznisa, Bog nam daje *Isusa Hrista* u kojem su sva blaga mudrosti i znanja i „imate svu puninu u Njemu” (Kol. 2,10 – rum. prev.).

Bog je Njega pomazao da bude naslednik svega (svih stvari), a mi smo „naslednici, dakle, Božji, a sunaslednici Hristovi; jer s njim stradamo da se s njim i proslavimo” (Rim. 8,17). On nasleđuje sve, a mi nasleđujemo zajedno sa Njim. Šta, dakle, mi to nasleđujemo? Sve. Šta mi to onda imamo? Sve što ima Bog. Zar nismo onda bogati? Umesto ovog života koji su nam sile ovog sveta oduzele, Bog nam daje svoj život. Kad On traži da zauzmemo mesto uz Njega i uz Njegovo delo, Gospod nam zapravo kaže: „Tražite život večni”.

Nije li nas Gospod, u tom slučaju, kompletno naoružao? Obucimo se sada, dakle, u sve oružje Božje. Budite jaki u Gospodu i u sili Njegovoj. Tu Bog želi da stojimo i taj posao da radimo. On nas hrabri: „Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti (Jevr.13,5). Dakle, šta ćemo sada činiti? „Izaberite danas kome ćete služiti” (Isus Navin 24,15).³²

ISUS JE UČINJEN „JEDNAKIM BRAĆI SVOJOJ”

*„Idite i naučite se šta znači:’ milosti hoću, a ne priloga!’
Jer ja nisam došao da zovem pravednike, no grešnike na
pokajanje” (Matej 9,13).*

Bog je poslao Sina svojega, „koga je rođen od žene”, pa je zato On čovek u potpunom smislu. On je prošao i proživio sve nedaće koje su određene čoveku. „Reč postade telo” (Jovan 1,14). Hristos se uvek predstavljao kao „Sin čovečji”. Na taj način On je Sebe poistovetio sa celom ljudskom vrstom i to za sva vremena. Ta veza jedinstva se nikada neće prekinuti.

Budući „rođen od žene”, Hristos je rođen „pod Zakonom” (jedino u Vukovom prevodu piše „pokoren Zakonu”, dok u svim drugim stoji „rođen pod Zakonom” – prim. prev.), jer je to stanje u kojem se nalazi celo čovečanstvo. „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bi, u onom što ga povezuje sa Bogom, mogao da bude milostiv i veran poglavar sveštenečki, da očisti grehe narodne” (Jevr. 2,17). On nas iskupljuje tako što dolazi i postavlja se na naše mesto, uzimajući teret sa naših leđa. „Jer onoga koji ne znadijaše greha, nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božja u njemu.” (2. Kor. 5,21).

U punom smislu reči i u stepenu kojeg smo malo svesni kada koristimo taj izraz, On je postao čovekova zamena. Ovo znači da se On do te mere i tako potpuno poistovetio sa nama, da sve što dotakne nas, ili povredi nas, istog trena dotiče, odnosno povređuje i Njega. Mi bacamo brige svoje na Njega onda kada se ponizimo u svojoj ništavnosti i kada ono što nas opterećuje prepustimo u potpunosti Njemu.

Treba da shvatimo da smo (ili smo bili pre nego što smo poverovali) „pod Zakonom”, jer je Hristos došao da iskupi samo one koji su „pod Zakonom”. Biti „pod Zakonom” znači biti osuđen na smrt od strane tog Zakona kao prestupnik istog. Zakon može da osudi samo onog ko je odgovoran pred tim istim Zakonom i ko je imao obavezu da ga ispunjava. S obzirom da nas Hristos iskupljuje od osude Zakona, to znači da nas iskupljuje za jedan novi život poslušnosti i pokoravanja Zakonu.³³

„...Da se uhvatimo za nad (Isusa Hrista)... kao tvrd i pouzdan lenger duše koji ulazi iza najdalje zavese, gde Isus uđe napred za nas (kao naš prethodnik – rum. prev.).”

ŠTA ZNAČI BITI ISKUPLJEN OD PROKLETSTVA

„Blagodat vam i mir od Boga oca i Gospoda našega Isusa Hrista, koji daje sebe za grehe naše da izbavi nas od sadašnjega sveta zloga, po volji Boga i oca našega.” (Galatima 1,3.4).

„Hristos nas je iskupio od kletve zakonske” (Gal. 3,13). Neki koji površno čitaju ovaj stih žure sa zaključkom, govoreći: „Nema potrebe da držimo Zakon, jer nas je Hristos iskupio od njegove kletve”, kao da u ovom tekstu piše da nas je Hristos iskupio od *prokletstva poslušnosti Zakonu*. Oni nemaju nikakve koristi od čitanja Pisma na takav način.

Zapravo je obrnuto – prokletstvo je *neposlušnost*: „Proklet svaki koji ne ostane u svemu (koji ne istraje u svemu – rum. prev.) što je napisano u knjizi zakonskoj da čini” (Gal. 3,10). Tako nas je Hristos iskupio od neposlušnosti Zakonu. Bog je poslao svoga Sina „zbog greha, u telu jednakom telu greha, da se pravda zakona ispuni u nama” (Rim. 8,3.4 – eng. i rum. prev.).

Neko će lakomisleno reći: „Onda je sve u redu. Šta god da činimo, to je dobro pred Zakonom od onog momenta kad smo iskupljeni.” Istina je da su svi iskupljeni, ali nisu svi prihvatili iskupljenje. Mnogi i danas govore: „Nećemo da Ovaj vlada nad nama” i tako odbacuju Božji blagoslov. Iskupljenje je učinjeno *za sve*. Svi su kupljeni dragocenom krvlju – Isusovim životom – i *svi* mogu biti, ako žele, slobodni od greha i smrti. Kroz tu krv mi smo iskupljeni „iz sujetnog svojeg življenja, koje ste videli (koje ste nasledili – rum. prev.) od otaca” (1. Pet. 1,18).

Stanite i razmislite šta to znači. Dopustite da sva sila ove istine obuzme vašu svest i savest. „Hristos nas je iskupio od kletve zakonske” – od našeg neuspevanja da živimo u skladu sa pravednim zahtevima Zakona. Mi više ne moramo i ne treba da grešimo! On je presekao užad kojim nas je greh držao vezane, tako da nama ne ostaje ništa drugo osim da primimo (prihvatimo) Njegovo spasenje i tako budemo slobodni od svakog greha koji nas opседа. Ne moramo da trošimo vreme u čežnjivoj želji za boljim životom i u beskorisnom žaljenju zbog neostvarenih ideala. Hristos ne daje lažnu nadu, već dolazi k zarobljenima i viče: „Sloboda! Vrata vaše tamnice su otvorena. Izadite!”

Šta bi više od ovoga trebalo da kaže? Hristos je zadobio konačnu pobjedu nad ovim grešnim svetom, nad „telesnom željom, željom očiju i ponosom života” (1. Jov. 2,16), a naša vera u Njega čini da Njegova pobjeda bude naša.³⁴

SPASENJE SAMO VEROM

„Pa doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, i mi verovasmo Hrista Isusa da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona; jer se delima zakona nikakvo telo (niko) neće opravdati” (Galatima 2,16).

Primivši Jevanđelje, Galati su dozvolili da ih zavedu lažni učitelji koji su im izneli „drugo jevanđelje”, jedno lažno jevanđelje, dok, u stvari, postoji samo jedna nauka spasenja i to za sva vremena, i za sve ljude.

Ovo lažno jevanđelje saopšteno im je sledećim rečima: „Ako se ne obrežete po običaju Mojsijevu, ne možete se spasti” (Dela 15,1). Danas, iako pitanje obrezivanja nije istaknuto kao uslov spasenja, takođe postoji (i uvek će postojati) debata u kojoj se zastupa spasenje kroz ljudske napore, sa jedne strane, i spasenje samo kroz Hrista, sa druge strane.

Umesto da napadne na njihovu grešku i da ih potuče snažnim argumentima, apostol Pavle počinje da iznosi iskustvo kao ilustraciju onog što želi da im kaže. U svom opisivanju, on pokazuje da je potpuno spasenje, i to za sve ljude, moguće jedino i samo kroz veru, a da apsolutno ništa od spasenja nema u delima. Kao što je Hristos okusio smrt za svakog čoveka, tako i svaki čovek, koji je spasen, treba da ima lično iskustvo smrti, vaskrsenja i života Isusovog. Hristos u zemaljskom telu čini ono što Zakon nije u stanju da ostvari (Gal. 2,21; Rim. 8,3.4).

Ali baš to svedoči u prilog pravednosti Zakona. Ako bi Zakon bio greška, Hristos ne bi ispunio njegove zahteve. Isus pokazuje pravednost Zakona kroz činjenicu da ispunjava njegove zahteve i to ne samo za nas(umesto nas), nego i **u nama**. Stoga, nemojmo činiti uzaludnom milost Božju, jer ako je pravda mogla da dođe kroz Zakon, onda „Hristos uzalud umre”.

Neka bude jasno, dakle, da pravda ne može doći kroz Zakon, već samo kroz veru Isusovu. Neposlušnost, odbacivanje Gospoda, duh je antihristov. Samo ako se držimo Božje reči, bićemo sačuvani od iskušenja koje će doći na sav svet. U takvoj situaciji, Jevanđelje Isusovo koje otkriva pravdu Božju, predstavlja jedino moguće izbavljenje (vidi Rimlj. 1,16.17).³⁵

GLEDAJMO NA ISUSA

„O nerazumni Galati! Ko vas je opčinio da se ne pokoravate istini? Vi kojima pred očima beše napisan Isus Hristos, a sad se među vama razape (vi, pred čijim očima beše naslikan Isus Hristos i to raspet – rum. prev.).” (Galatima 3,1).

Hristos je bio naslikan pred Galaćanima kada im je Pavle govorio, tako da su oni to doživeli kao da je Isus razapet pred njihovim očima. Izlaganje je bilo tako upečatljivo i živo, da su oni mogli da sagledaju Hrista raspetog. Ne samo da je apostol maestralno naslikao rečima ovaj prizor, već je i mašta slušalaca, Galaćana, došla do izražaja. Sveti Duh je preko Pavla osposobio prisutne da vide Onoga koji je razapet.

Iskustvo Galaćana po ovom pitanju, nije jedinstveno. Isusov krst je zaista prisutan. Izraz: „Uzmi svoj krst”, nije bez praktičnog značanja, već sadrži u sebi poziv koji se može istog trenu prihvatiti.

Neko ko nije video svojim očima raspetog Hrista, ko ne vidi Njegov krst svuda oko sebe gde god bi mu pogled pao, taj ne može razumeti stvarnost (realnost) Jevandelja. Ne obazirite se na one koji se potsmevaju, jer slep čovek ne može videti sunce, pa ako takav negira da ono sija sa neba, to neće sprečiti druge koji vide da govore o njegovim blistavim zracima. Ima mnogo onih koji bi mogli posvedočiti tvrdnju apostola Pavla u pogledu Hrista, živo naslikanog pred očima Galaćana, jer to nije samo stilska figura u govoru, već mnogo više od toga. Ovi svedoci su imali isto iskustvo.

Pitanje: „...Ili Duha primiste kroz dela zakona, ili kroz čuvenje (slušanje) vere?” (Gal. 3,2), dopušta samo jedan odgovor – kroz slušanje vere. Duh je dat onima koji veruju (Jovan 7,38.39; Efes.1,13). Iz postavljenog pitanja se takođe vidi da su Galaćani primili Svetog Duha. Nema drugog načina da neko započne duhovni život. „Niko ne može Isusa Gospodom nazvati, osim Duhom svetim” (1. Kor. 12,3).

Ništa što je ljudsko delo, ne može dovesti Boga u dušu, kao što ni mrtav čovek ne može stvoriti životni dah kroz koji bi oživeo i počeo da se miče. Oni kojima Pavle upućuje ovo pismo, jesu videli Hrista kao da je razapet pred njihovim očima, a potom su Ga i primili posredstvom Svetog Duha. Da li si Ga i ti ugledao i primio kao što su to oni?³⁶

HOĆETE DA BUDETE PRAKTIČNI? – VERUJTE JEVANĐELJE

„Ovo dakle blaženstvo, je li samo za obrezane, ili je i za one neobrezane? Jer govorimo da se Avramu primi vera u pravdu.” (Rimljanima 4,9).

Sveti Duh je bio primljen i čuda su bila izvršena, ne kroz dela zakona, već kroz „slušanje vere” („slušanje sa verom”- eng. prev.), jer vera dolazi od slušanja reči Božje (Rimlj.10,17). Tako je, dakle, delo apostola Pavla i prvobitno iskustvo Galačana, bilo u potpunom skladu sa Avramovim iskustvom, čija je vera uračunata u pravdu.

Ne zaboravimo da su „lažna braća”, koja su propovedala „drugo jevanđelje” (Gal. 2,4;1,6), to jest, jevanđelje o pravdi kroz dela, tvrdila da je Avram njihov otac. Hvalili su se činjenicom da su deca Avramova i to dokazivali činom obrezivanja. Međutim, baš to na čemu su gradili svoje tvrđenje da su deca Avramova, bio je nesumnjiv dokaz suprotnog. „Jer poverova Avram Bogu i primi mu se u pravdu” (Rim. 4,3).

Avram je imao pravdu vere još pre nego što se obreo (Rimlj. 4,10.11). „Poznajte, dakle, da su oni sinovi Avramovi, koji su od vere (Gal. 3,7). Avram nije bio opravdan kroz svoja dela, već je njegova vera dovela do pravde (Rimlj. 4,2.3).

Isti problem postoji i danas. Ljudi zamenjuju unutarnje, stvarno stanje, sa onim što predstavlja spoljašnji znak; brkaju cilj (pravdu) sa sredstvom (verom). Oni zapažaju da se pravda ispoljava kroz dobra dela. Tako pogrešno zaključuju da dobra dela donose pravdu. Pravda do koje se dolazi verom, dobra dela koja nisu učinjena iz ljudskog napora i revnosti – sve im se to čini nepraktičnim fantaziranjem. Oni sebe smatraju „praktičnim” ljudima i njihova deviza je: ako nešto hoćeš da ostvariš, onda to moraš da uradiš sam. Istina je, međutim, da su sve takve osobe krajnje nepraktične.

Čovek „bez sile” nije u stanju da učini ma šta, pa čak ni da se podigne i uzme lek koji mu se nudi. Svaki savet koji mu se daje, u stilu: „Pokušaj da učiniš ovo ili ono” – nepraktičan je. Samo se u Bogu nalazi pravda i sila (Isaija 45,24). Avram je otac svih onih, i samo onih, koji **veruju** da bi dobili pravdu. Jedino praktično rešenje je da veruješ kao što je to činio i on (pri tom se misli na pravu veru, a ne na različite popularne tipove „vere”).³⁷

LEGALIZAM JE SUPTILAN

„Tako koji su od vere (koji se temelje na veri – rum. prev.), blagsloviće se s vernim Avramom. Jer koji su god od dela zakona (koji se oslanjaju na zakonska dela), pod kletvom su, jer je pisano: proklet svaki koji ne ostane(koji ne istra- je – rum. prev.) u svemu što je napisano u knjizi zakonskoj da čini” (Galatima 3,9.10).

Zapazite oštar kontrast između devetog i desetog stiha. Oni koji se temelje na veri, blagosloveni su, a oni koji se oslanjaju na zakonska dela, pod prokletstvom su. Vera donosi blagoslov. Dela donose prokletstvo, ili bolje rečeno, ostavljaju čoveka u stanju prokletstva. Kletva je izrečena nad svim ljudima, pa stoga, „ko ne veruje (Hrista) već je osuđen, jer ne verova u ime jedinorodnoga sina Božjega” (Jovan 3,18). Vera uklanja prokletstvo.

Ko je pod kletvom? „Svi koji se oslanjaju na zakonska dela”. Zapazite da ne kaže: svi koji *ispunjavaju* Zakon pod kletvom su, jer bi to bilo u neskladu sa Otkrivenjem 22,14: „Blago onima (blagosloveni su oni) koji koji tvore zapovesti njegove, da im bude vlast (da imaju pravo – eng prev.) na drvo života i da uđu na vrata u grad”. „Blago onima kojima je put čist (koji nemaju nepravdu na svojim putevima), koji hode (jednako) u (po – rum. prev.) zakonu Gospodnjem.” (Ps.119,1).

Tako dakle, oni koji imaju veru, oni čuvaju Zakon; jer su oni koji imaju veru pod blagoslovom. Pod blagoslovom su oni koji koji ispunjavaju zapovesti. Oni upravo verom ispunjavaju zapovesti. Mi postajemo izvršitelji Zakona verujući, a ne čineći, i to pokazuje da je priroda Jevanđelje potpuno suprotna ljudskoj prirodi. Ako *radimo* da bi dobili pravdu, mi u tom slučaju koristimo svoju grešnu prirodu i ni za korak se ne približujemo željenoj pravdi, već naprotiv, bivamo još dalje nego što smo bili. Ali *verujući* u Njegova „časna i prevelika obećanja”, mi postajemo učesnici „u Božjoj prirodi” (2.Petr. 1,4), a potom su sva naša dela učinjena u Bogu. „... Neznabošci koji ne tražiše pravde, dokučiše pravdu, ali pravdu od vere. A Izrailj tražeći zakon pravde (tražeći zakon koji bi mu dao pravdu) ne dokuči zakona pravde (nije našao takav zakon). Zašto? Jer ne traži iz vere (kroz veru), nego iz dela zakona (kroz dela – rum. prev.); jer se spotakoše na kamen spoticanja, kao što stoji napisano: evo, mećem u Sionu kamen spoticanja i stenu sablazni; i koji ga god veruje neće se postideti.” (Rimlj. 9,30-33).³⁸

MOGU LI „DOBRA DELA” DA POSTANU GREŠNA?

„Ali ovo znaj da će u poslednje dane nastati vremena teška (opasna – eng. prev.). Jer će ljudi postati samoživi... koji imaju obličje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli... Govore da poznaju Boga, a delima ga se odriču” (2. Tim. 3,1.2.5; Tit. 1,16).

Jevreji su tražili zakon pravde, ali ga nisu dostigli. Zašto? „Jer ga ne traži kroz veru, nego kroz dela” (Rim. 9,32- rum.prev.).

Cela Poslanica Rimljanima, zapravo, snažno ističe da vera ne oslobađa čovekovo bezakonje od kazne, nego da se jedino kroz veru Zakon može istinski ispunjavati.

Jevreji ne zaslužuju osudu što su tražili zakon pravde, već što nisu isti tražili na onaj pravi način. Dela koja traži Zakon mogu proisteći, ne kroz delanje (sopstvene napore), već kroz veru. Ne radi se o osporavanju dobrih dela. Ona su neophodna na ovom svetu. Ali, ona predstavljaju samo rezultat držanja Zakona putem vere. Dobra dela koja to zaista i jesu, bez vere ne mogu postojati, jer „šta god nije po veri, greh je” (Rimlj.14,23).

Jevreji su, međutim, u velikoj meri ovo izgubili iz vida. Zašto? Jer su se spotakli na kamen spoticanja (Rimlj.9,32). Koji je to kamen spoticanja? Hristos. On su se našli u istoj situaciji u kojoj danas tavore toliki ljudi, koji ne veruju da su sva Božja obećanja Izrailju, od prvog do poslednjeg, u potpunosti i isključivo data u Hristu.

Taj kamen spoticanja, ujedno je i stepenik kojim se uspinje i siguran temelj. Ono što za jedne predstavlja pad, za druge je uzdizanje i naziđivanje. Hristos je stena spoticanja i obara one koji ne veruju, ali je u isto vreme siguran temelj onima koji imaju veru. On je „Pastir Izrailjev” (Ps. 80,1) i u isto vreme, On je tor i vrata na koja se ulazi u tor.

Svako ko ne ulazi na vrata, lopov je i razbojnik (Jovan 10,1). Ali, „koji ga god veruje, neće se postideti” (9,33), jer ga njegova vera poistovećuje sa semenom Avramovim i naslednikom Božjim po obećanju.³⁹

KAKO JE MOGUĆE DA NEKI ČLANOVI CRKVE BUDU „PROKLETI“?

„Ali koji providi (koji duboko zagleda) u savršeni zakon slobode i ostane (istraje) u njemu, ne kao zaboravni slušač, nego kao onaj koji ispunjava, imajući dela, onaj će biti blažen (blagosloven, srećan) u delu svom” (Jakov 1,25 – rum. eng. prev.).

Svi koji se oslanjaju na dela Zakona (zakonska dela), pod prokletstvom su. Zašto? Zar zato što Zakon predstavlja prokletstvo? Ni u kom slučaju! „Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra” (Rimlj. 7,12). Prokletstvo Zakona je prestupanje Zakona. Prokletstvo je neposlušnost u odnosu na Božji Zakon, jer „kroz jednog čoveka (njegovu neposlušnost) dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude” (Rimlj. 5,12). Greh ima u sebi smrt. Bez greha smrt ne bi bila moguća, jer je „žalac smrti greh” (1. Kor. 15,56).

Zašto su, dakle, oni koji se oslanjaju na Zakon pod prokletstvom? Jer je pisano: „Proklet svaki koji ne ostane u svemu (koji ne istraje u svemu – rum. prev.) što je napisano u knjizi zakonskoj da čini” (Gal. 3,10; v. 5. Moj. 27,26).

Zapamtite da oni nisu prokleti zato što ispunjavaju Zakon, već zato što ga *ne ispunjavaju*. Shvatamo, dakle, da ako se neko oslanja na zakonska dela, to ne znači da on ispunjava Zakon. Ne! „Jer telesno mudrovanje (težnja zemaljske naravi – Lj. Rupčić) neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu, **niti može**” (Rimlj. 8,7). Svi su pod prokletstvom, a onaj koji želi da izađe iz tog stanja svojim sopstvenim delima, ostaje tamo. Kako „prokletstvo” znači da nisi istrajao u svemu što je pisano u Zakonu, sledi da je „blagoslov” savršena poslušnost i pokoravanje Zakonu.

„Gle, iznosim danas pred vas blagoslov i prokletstvo: blagoslov, ako uzaslušate zapovesti Gospoda Boga svojega, koje vam ja danas zapovedam; a prokletstvo, ako ne uzaslušate zapovesti Gospoda Boga svojega” (5. Mojs. 11,26-28). Ovo je živa reč Božja koja je upućena svakom od nas lično. „Zakon donosi gnjev” (Rimlj. 4,15 – rum. prev.), ali Božji gnjev ide samo na sinove neposlušnosti (v. Efes. 5,6). Ako istinski verujemo, tada nismo pod osudom, jer nas vera dovodi u sklad sa Zakonom koji predstavlja život Božji.⁴⁰

DOĐITE I ODMORITE SE!

„Hodite meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene, jer sam ja krotak i smeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.” (Matej 11,28.29).

Sve stvoreno govori o Hristu, objavljujući Njegovu silu kojom nas spasava. Svaka ćelija ljudskog tela i svaka nit čovekove duše vapi za Hristom. Ljudi se ne obaziru na to, pa ipak, Hristos je „Želja svih naroda” (Agej 2,7 – eng. prev.). Samo On može da nasiti „želju svakog živog stvora” (Ps.145.16 – eng. prev.). Jedino u Njemu se može naći olakšanje za nemir i čežnju čovečanstva.

Hristos traži one koji su umorni i natovareni i poziva ih k Sebi. Svaki čovek ima iskonsku potrebu koju samo Bog može da zadovolji. Kada Zakon probudi njegovu svest o tome, prikazujući mu svu bedu stanja u kojem se ta duša nalazi i kada potom, Zakon nastavi da ga podbada, ne dajući mu ni trenutak odmora, zatvarajući mu svaka druga vrata, takav čovek mora na kraju da nađe onaj pravi izlaz i da uđe na *vrata mira*, jer su ona jedino otvorena.

Hristos je grad – utočište u koji svaka duša koju goni krvni osvjetnik može da utekne, sa sigurnošću da će biti rado primljena. Samo u Hristu grešnik može naći zaštitu i izbeći bič Zakona, jer je u Hristu pravda zakona ispunjena, a kroz Njega ispunjena je i u nama (Rimlj.8,4). Zakon neće dozvoliti nikome da bude spasen, osim ako ima pravdu koju Bog daje kroz veru – veru Isusa Hrista.

„Tako dakle vera biva od slušanja, a slušanje biva rečju o Hristu” (Rimlj. 10,17 – rum. prev. i prev. Lj. Rupčića). Svaki put kad čovek primi Božju Reč, Reč obećanja koja obavezno dolazi sa svom puninom Zakona i kada se ne bori protiv nje, već joj se potčini, vera zauzima svoje mesto u duši tog čoveka. Poglavlje 11. iz Poslanice Jevrejima, pokazuje nam da je vera postojala od početka. Još u danima Aveljevim, ljudi su nalazili oslobođenje kroz veru. Vera može doći danas, sada. „Evo sad je vreme najbolje, evo sad je vreme spasenja!” (2. Kor. 6,2). „Danas ako glas njegov čujete, ne budite drvenastih srca” (Jevr. 3,7.8).⁴¹

ŠTA ZNAČI BITI „POD ZAKONOM”

„...A gde je Duh, onde je i sloboda. Mi pak svi koji otkrivenim licem (kao u ogledalu) gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje, iz slave u slavu kao od Gospodnjeg Duha (kroz Gospodnji Duh. – rum. prev.)” (2. Kor. 3,17.18).

Pre nego što je došla vera, bili smo zatvoreni pod zakonom, zatvoreni za veru koja je trebalo da dođe. Znamo da šta god ne potiče iz vere jeste greh (Rimlj. 14,23). Zato biti „pod zakonom”, jeste isto što i biti „pod grehom”.

Milost Božja nas oslobađa od greha tako što kad poverujemo i predamo se Njegovoj milosti, više nismo pod zakonom, jer smo oslobođeni od greha. Sledi zaključak da oni koji su *pod zakonom* zapravo jesu oni koji *prestupaju zakon*. Pravedni nisu *pod zakonom*, već *žive po njemu*.

Hristos kaže: „Ja sam vrata” (Jovan 10,9). On je u isto vreme i tor i pastir. Ljudi veruju da kada su van tora, to znači da su slobodni, a da kad uđu u tor, njihova sloboda biva ograničena. Ali istina nalaže upravo suprotno. Hristov tor je prostrano mesto (v. Ps. 118,5), dok nas neverovanje zatvara u tesnu tamnicu. Izvan Hrista je ropstvo. Samo u Njemu je sloboda. Bez Hrista, čovek je zarobljen, zapleten „u uža greha svojih” (Priče 5,22).

Zakon je taj koji otkriva čoveku njegovu grešnost i čini da postane svestan svog stanja. „Kroz zakon dolazi poznanje (potpuno poznanje-rum. prev.) greha” i „greh se ne primaše kad ne beše zakona (sve dok nije bilo zakona – rum. prev. – Rimlj. 3,20;5,13). Zakon zaista podiže tamničke zidove oko grešnika. Zidovi ga zatvaraju sa svih strana, čineći da se ne oseća dobro i pritiskajući ga svešću o grehu, kao da mu cede život iz duše. Sve dok pokušava sopstvenim naporima da umakne, ti zidovi stoje kao čvrsti bedem i nepremostiva prepreka ispred njega. Gde god bi se okrenuo da ide, udara u zid – zapovest koja mu kaže: „Ne možeš naći slobodu kroz mene, jer si sagrešio”.

Ako bi pokušao da se prijatelji sa zakonom i da obeća da će ga držati, nije u boljoj situaciji, jer njegov jednom učinjeni greh ostaje. Zakon ga gura ka jedinom mogućem izlazu, a to je „obećanje kroz veru Isusa Hrista” (Gal. 3,22). U Hristu je on istinski slobodan, jer je u Hristu učinjen pravdom Božjom. U Isusu Hristu je „savršeni zakon slobode” (Jakov 1,25).⁴²

RADOST JEDNOG PRAVOG „SLOBODNOG MISLILOCA”

„A utešitelj, Duh sveti, kojega će otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh” (Jovan 14,26).

Grešnik može imati samo ograničenu sferu mišljenja. Pravi slobodni mislilac jeste onaj koji razume „zajedno sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina ljubavi Hristove koja prevazilazi svaki razum” (Efes. 3,18.19).

Čovek mora da spozna svoju nevolju pre nego što pristane da primi pomoć. Mora da oseti bol pre nego što primeni lek. Obećanje pravde biće sasvim omalovaženo od strane onog ko ne shvata da je grešnik. Zato je prvi deo posla koji obavlja Sveti Duh, da osvedoči čoveka za greh. „Pismo zatvori sve pod greh, da se obećanje dade kroz veru Isusa Hrista onima koji veruju” (Gal. 3,22). „Kroz zakon dolazi poznanje (potpuno poznanje – rum. prev.) greha” (Rimlj. 3,20). Onaj ko shvati svoju grešnost, na dobrom je putu da to i prizna; i „ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše i očisti nas od svake nepravde” (1. Jov,1,9).

Tako je Zakon u rukama Svetog Duha savršeno uspešno sredstvo kojim On osvedočava čoveka da treba da prihvati obećanje sa svim onim što ono podrazumeva. Niko neće omrznuti na čoveka koji mu je spasao život, ukazujući mu na nepoznatu opasnost. Naprotiv, takav čovek se smatra prijateljem i sećamo ga se sa zahvalnošću. Isto tako će se odnositi prema Zakonu oni koje je njegov glas opominjao i podsticao da uteknu od gneva koji dolazi. Oni će zajedno sa psalmistom zauvek pevati: „Koji prestupaju zakon, ja na njih mrzim, a zakon tvoj ljubim” (Ps.119.113).⁴³

ISTINA O DUBINI NAŠEG GREHA MOŽE BITI DOBRA VEST

*„Srce je prevarno više svega i (beznadežno – rum. prev.)
opako; ko će ga poznati.” (Jeremija 17,9)*

Greh je lični problem. On se nalazi u čovekovom srcu, „jer iznutra, iz srca ljudskoga izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva, krađe, lakomstva, pakosti, zloće, lukavstvo, sramote (sramotna dela –rum. prev.), zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. Sva ova zla iznutra izlaze i pogane čoveka.” (Marko 7,21-23). Greh je u svakoj pori našeg bića i to je njegovo prirodno stanište. Mi smo rođeni u grehu i naš život je greh, tako da se greh ne može uzeti od nas, a da to istovremeno ne znači i gubitak života.

Ono za čim imamo potrebu je oslobođenje od našeg ličnog greha, ne samo onog koji je učinjen s naše strane, već i onog koji se nalazi skriven u našem srcu; to je oslobođenje od greha koji je sinonim za naš celokupan život. Treba li taj greh da bacim na Gospoda? Da, baš to! Ali kako? Mogu li svojim rukama da obuhvatim greh i da ga bacim tako da se on nađe na Isusu?

Ako bih mogao da ga udaljim od sebe makar za dlaku, tada bih bio u sigurnosti, bez obzira šta će biti sa tim istim grehom od momenta kada on ne bude više na meni. U tom slučaju, mogao bih se odreći Hrista. Jer ako greha nema u meni, sve mi je jedno gde će se on naći; ja sam čist, a on je daleko od mene. Međutim, ja ne mogu učiniti ništa da se spasem. Bezuspešni su svi naponi da se odvojim od sopstvenih greha. Ja sam stvorio svoj greh u sebi samom i ne mogu da ga odvojim od sebe.

Sve što svaki čovek ima da radi da bi bio spasen, jeste da veruje istinu; dakle, da prizna i prihvati činjenično stanje, da sagleda stvari kakve su one zaista i da ih ispovedi. Svako ko veruje da je Hristos razapet u njemu, vaskrsao u njemu i živi u njemu – spasen je od greha i biće spasen sve dok ima tu veru. Ovo je jedino pravo ispovedanje vere.⁴⁴

„Jer pismo govori: koji ga god veruje neće se postideti. Jer nema razlike među Jevrejinom i Grkom; jer je on Bog sviju i bogat (milošću-rum.prev.) za sve koji ga prizivaju” (Rimlj. 10,11.12).

SVETI DUH – NAŠ TRAJNI PRIJATELJ

„Ovaj Duh svedoči našem duhu da smo deca Božja..a su-naslednici Hristovi” (Rimljanima 8,16.17).

Tražimo li pravdu u Zakonu, čak i pošto smo dovedeni do Hrista? Gde treba da je tražimo? Na licu Isusa Hrista. Tamo „mi pak svi... otkrivenim licem kao u ogledalu gledamo slavu Gospodnju i preobražavamo se u to isto Njegovo obličje iz slave u slavu, kroz Duha Gospodnjeg” (2. Kor. 3,18 – rum. prev.).

Zar ne vidite kako Božja pravda i Sveti Duh idu jedno uz drugo. Kad dobijemo pravdu koja je kroz veru Isusa Hrista, onda Sveti Duh ne može da stoji daleko od nas. Ovo dvoje idu zajedno. On nam tada kaže da imamo pravo da tražimo Svetog Duha.

On je došao da iskupi sve koji su pod Zakonom, kako bi nas usvojio. I s obzirom da ste deca, Bog *nam je poslao* u naša srca Duh Svoga Sina (v. Galatima 4,5.6). On ne želi da ga drži daleko od nas. Šalje Ga u naša srca. To je besplatan dar.

Nemoguće je odvajati Božju pravdu i Sveti Duh. „...Preobražavamo se u to isto Njegovo obličje, iz slave u slavu, kroz Svetog Duha” i kad se lik Božji, koji je u Isusu Hristu, nađe u nama, šta onda sledi? Sledi zapečaćenje, pečat Božji.

Gledajući lice Isusa Hrista, i samo to, mi primamo pravdu Božju koja je kroz veru u Njega. Efekat će biti naš preobražaj u isto obličje koje ima On i obnavljanje tog lika u nama kroz delovanje Svetog Božjeg Duha na dušu. I kada se ovo ostvari, isti Božji Duh je taj koji stavlja pečat Boga živoga, večni pečat Svog lika.⁴⁵

KADA ĆE CRKVA PRIMITI POZNI DAŽD

**„Hristos nas je iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu”
(Galatima 3,13).**

Zašto je Hristos postao kletva viseći na drvetu? Zašto nas je iskupio od kletve Zakona? Da bi blagoslov Avramov mogao da dođe na mene i na tebe.

Šta je blagoslov Avramov? To je pravda kroz veru. Hristos je umro da bi ti i ja mogli da budemo učinjeni pravednim kroz veru. Zar nije strašno kad neko lišava Hrista onoga zbog čega je položio svoj život i želi da dobije pravdu na neki drugi način? Verujmo onda u Isusa Hrista!

Mi smo iskupljeni od kletve Zakona; Hristos je učinjen kletvom nas radi, da dođe blagoslov Avramov i „da obećanje Duha primimo kroz veru” (Gal. 3,14). Kada čovek veruje u Isusa Hrista i dobije pravdu koja je od vere, tada on prima i Svetog Duha, što predstavlja obrezanje srca.

Kada kao narod, kao telo – crkva, primimo Avramov blagoslov, šta onda sledi? Pozni dažd; izlivanje Svetog Duha. Kada crkva primi pravdu vere – blagoslov Avramov, šta je još može sprečiti da ne primi Duha Božjeg u punini? Ništa. Ovdá mi stojimo danas*.

Šta je to što, dakle, može zaustaviti izlivanje Svetog Duha? Šta sprečava to izlivanje? Neverovanje. Naša lišenost i siromaštvo u pogledu pravde Božje koja je od vere – to je ono što udaljava ovaj blagoslov od nas, jer u momentu kad je primljena pravda, to otvara mogućnost da se ispuni „obećanje Duha kroz veru”.

Onda sledi da najpre moramo biti sigurni u to da imamo blagoslov Avramov, *a tek potom* da tražimo (pozni dažd) i primićemo ga.⁴⁶

* Džonsov govor na GK 1893. godine.

ŠTA JE LOZINKA ZA ULAZAK U NEBESKO DRUŠTVO?

„Jer nisam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista i to rassetoga... da vera vaša ne bude (utemeljena – rum.prev.) u mudrosti ljudskoj, nego u sili Božjoj.” (2. Korinćanima 2,2.5).

Lozinka za nebesko društvo glasi: „Isus Hristos i to rasseti”. To je sve što vi i ja treba da znamo. To je vest upućena ovom svetu. To je pasoš.

„Šta ćemo reći, dakle, da je svojom snagom zadobio naš predak Avram? Ako se Avram delima opravdao, imao bi sa čim da se pohvali, ali ne pred Bogom. Jer šta kaže Pismo? Avram poverova Bogu i to mu se (primi) uračunalo u pravdu” (Rimlj. 4,1–3). Šta je Avramu bilo uračunato u pravdu? To što je poverovao Bogu. Kad bi Bog nešto rekao, Avram bi Mu verovao. Odgovarao je: „Da, Gospode, tako je!” Avram je verovao Bogu i Bog mu je to prihvatio kao pravdu (v. 1. Moj 15,6).

A sada, verujete li vi da je Avram zaista postao pravedan isključivo na ovaj (goreopisani) način? **Budite iskreni, verujete li? Da li verujete da je posredi bila tako jednostavna „operacija”?** Pretpostavimo da nas Gospod pozove večeras da izađemo iz naše sobe. Ili... ne, nema potrebe da nas pozove napolje. On je pozvao Avrama da izađe iz svog šatora, ali On može da nam pokaže naše grehe i ovde, unutra.

I sada, kada vam je pokazao mnoštvo vaših greha, kaže vam: „Možeš li da ih prebrojiš? Sve će to biti čisto kao sneg”. Šta ćete reći? „Amin!” Zatim, šta na to kaže Gospod? „Pravedan si!” Pa, jesi li? Postaje li čovek pravedan na tako jednostavan način? Zar je to tako prosto? Da, amin. Hvala Gospodu!

Jedini način da ostanesh izvan granica Božjeg carstva jeste ako smatraš Boga lažom.⁴⁷

PRIMANJE POZNOG DAŽDA JE OZBILJNA STVAR

„Jer kad za greh jednoga carova smrt kroz (njega – rum. prev.) jednoga, koliko će većma oni koji primaju (u svoj punini – rum. prev.) izobilje blagodati i dar pravde, u životu carovati kroz jednoga koji je Isus Hristos” (Rimljanima 5,17).

Šta je, prema ovom stihu, pravda? „Dar”. „Pravda je njihova od mene, veli Gospod” (Isaija 54,17). Onaj ko je primi kao dar, šta u stvari prima? Istinsku (autentičnu) pravdu od Samog Boga.

Da li bi nam On dao nešto što nije pravda u Njegovim očima (po Njegovom sudu). Ne. Hoće li onda onaj ko ne prima pravdu kao Božji dar, imati istu? Ne, i ne može je imati, jer je ona isključivo dar Božji.

Ako je ona (pravda) Božja i ako je On nudi kao dar, moj deo je da istu primim na način koji On želi, onim putem koji je On odredio. Božja pravda je jedino što nebo može prihvatiti.

Zar nije onda jasno da nema nimalo mesta za ljudsku invenciju (za rešenje koje pronalazi čovek)? Vidite li šta je sve učinio Gospod da bismo imali haljinu koju je On izatkao? To je pravda Samoga Boga! Ona nas čini savršnima sada, u vreme sedam zala i u ma koje drugo vreme kroz večnost.

Šta je pozni dažd? Pravda. Jesmo li mi u vremenu poznog dažda (1893)*? Da. Šta treba da tražimo? Učenje o pravoj pravdi. Odakle to učenje treba da dođe? Sa neba. Možemo li ga imati sada? Da.

Tako, dakle, ako pozni dažd predstavlja Božju pravdu, Njegovu poruku pravde, glasni poklič koji sada treba da dođe sa neba (mi se upravo sada nalazimo u tom vremenu – 1893), onda moramo da ga zatražimo i da ga primimo. Šta nas, u tom slučaju, sprečava da ovoga časa primimo pozni dažd? Neverovanje.⁴⁸

* E.G. White, Božji prorok, napisala je u jednom svom pismu, upućenom izvesnom g. Starr-u iz Australije, da se Božji narod od 1888. g. nalazi u vremenu poznog dažda, tj. da je od tada nebo u svakom trenutku spremno da izlije onaj dar Svetog Duha koji se nije video od Pedesetnice iz apostolskih dana. Uslov je bio (1888. godine, a i sada je) da Njegov narod prihvati vest koja je te godine upućana. Pomenuto pismo Jones je pročitao na Generalnoj konferenciji ASD, održanoj 1893. g.

ČUVAJTE SE SPIRITIZMA

„A Duh razgovetno govori da će u poslednja vremena neki odstupiti od vere, slušajući lažne duhove i nauke đavol-ske” (1. Timotiju 4,1).

Postoji još jedna grana sotoninog delovanja u poslednjim dani-ma, pored paganstva i papstva. To je spiritizam. Da, i on će, takođe, imati za cilj uzdizanje ljudskog „JA”.

Ali, da li je spiritizam uvek delovao otvoreno, kao sotonska nau-ka. Ne. Što se više približujemo drugom Spasiteljvom dolasku, utoliko više spiritizam dela u ime Isusovo.

Ko treba da dođe pre Spasitelja? Lažni hristosi. A kao poslednji među njima, sam sotona. Ali, kao sotona? Ne, kao Hristos. On će biti primljen kao Hristos.

Božji narod bi morao tako dobro da poznaje svog Spasitelja, da nijedan od onih koji se predstavljaju kao Hristos, ne bude prihvaćen, ako je to predstavljanje laž. Kad se to lažno hrišćanstvo predstavi ovom svetu, kad se pojave svi mogući tipovi lažnih mesija, kako će čovek naći sigurnost? Kako da prepozna lažne spasitelje? Samo kroz Onoga koji je pravi Hristos; samo ako „um Njegov ima” (1. Kor. 2,16).

Videli smo šta podrazumeva ispoljavanje prirodnog (telesnog) uma u dva pojavna oblika: paganstvo i papstvo. U skoroj budućnosti imaćemo pred sobom aždaju, zver i lažnog proroka. U tim momentima, ni za jednog od nas neće postojati nikakvo opravdanje ako bi zauzeli ma koju drugu poziciju osim one koju nalaže „Hristov um” i Božja pravda, shodno onome što On kaže i naučava o pravdi.

Kad budemo videli direktno ispoljavanje jednog sistema laži u sva tri njegova oblika, znaćemo sa sigurnošću da treba da ga se klonimo. Nije li bolje da odbijemo đavola kojeg *vidimo*, a da prihvatimo Gospoda kojeg ne vidimo, čak iako bismo žarko želeli da Ga vidimo? Ja radije primam Gospoda *zatvorenih* očiju, nego đavola *otvorenih* očiju.⁴⁹

„DUHOVNI” SPIRITIZAM JE VRLO SUPTILAN

*„Jer je neposlušnost (pobuna- eng.prev.) kao greh od ča-
ranja i nepokornost (tvrdoглаvost- eng.prev.) kao sujever-
stvo i idolopoklonstvo”(1.Samuilova 15,23).*

Spiritizam nije ništa drugo do vraćanje i vidovnjaštvo iz starih vremena. To je obmana, ali ne ona vrsta obmane koju većina ljudi pretpostavlja. Ovoga puta ona će imati veliki stepen realnosti u sebi.

Zove se obmana jer, dok kaže da ima komunikaciju sa duhovima mrtvih, zapravo komunicira sa duhovima demona, pošto „mrtvi ne znaju ništa” (Prop. 9,5). Biti spiritistički medijum, znači staviti se pod kontrolu demona.

Postoji samo jedna sigurna zaštita protiv ove prevare, a to je držanje Božje Reči. Onaj ko se olako odnosi prema Reči Božjoj, odvaja se od Božjeg prisustva i stavlja se pod uticaj sotone. **Čak i kad bi neko najusrdnije, snažnim argumentima, poricao spiritizam, ukoliko se ne drži Božje Reči, potpašće pod snažan uticaj prevare lažnog hrista.** Ljudi mogu biti sačuvani od iskušenja koje će doći na sav svet (v. Otkr. 3,10) samo ako se čvrsto oslanjaju na Božju Reč.

Tvrdoглаva neposlušnost je ustvari odbacivanje Boga, a onaj ko odbacuje Boga, istog časa se stavlja pod kontrolu zlih duhova. Svaki vid idolatrije je klanjanje đavolu. Ne postoji neutralan teren. Hristos kaže: „Ko nije sa mnom, protiv mene je.” (Mat.12,30). To znači da je neposlušnost, odbacivanje Gospoda, zapravo duh antihristov.⁵⁰

„A beše i lažnih proroka u narodu, kao što će i među vama biti lažnih učitelja, koji će uneti jeresi pogibli (pogubne jersi), i odrićaće se gospodara koji ih iskupi i dovediće sebi naglu pogibao” (2.Petr. 2,1).

„...Jer se sam sotona pretvara u anđela svetla. Nije dakle ništa veliko ako se sluge njegove pretvaraju kao sluge pravde” (2.Kor.11,15).

ZASLEPLJUJUĆA SLAVA DRUGOG HRISTOVOG DOLASKA

„...Uze Isus Petra i Jakova i Jovana i izvede ih na goru visoku same; i preobrazi se pred njima. I haljine njegove postadoše sjajne i vrlo bele kao sneg, kao što ne mogu bijelila ubijeliti na zemlji.” (Marko 9,2.3).

Ovaj preobražaj je zapravo, minijaturna predstava Hristovog dolaska u slavi, kada će vaskrsnuti umrle pravednike, a one žive preobraziti. Posle ovog značajnog događaja i dana za pamćenje, ponovni dolazak Gospoda Isusa Hrista je za Jakova, Jovana i Petra imao da bude živa realnost.

„...Javljanje slave velikog Boga i spasa našega Isusa Hrista”, predstavlja „blaženu nadu” (Titu 2,13) koja je data Hristovoj crkvi. To je ona nada koja je obasjavala crkvu tokom vekova.

Istina da će Hristos ponovo doći, jednako je pouzdana kao i činjenica da je On bio na zemlji i da „otišavši na nebo, slušaju ga anđeli i vlasti i sile” (1. Petr. 3,22).

„Opet ću doći” (Jovan 14,3) – to znači „ponovo”, „po drugi put”, „još jednom”. Ne hiljadu puta, kao što bi neki želeli da verujemo da svaki put kad neki svetac umre Isus dolazi po njega, već *samo jednom*. On će se samo jednom vratiti da stavi tačku na plan spasenja.

Apostol naglašava ovo sledećim rečima: „I kao što je ljudima određeno jednom umreti, a potom sud, tako se i Hristos jednom prinese (kao žrtva) da uzme mnogijeh grehe; a drugom (drugi put – rum. prev.) će se javiti bez greha na spasenje onima koji ga čekaju” (Jevr. 9.27.28).

Zašto će opet doći? Zato što bi u suprotnom Njegov prvi dolazak bio besmislen. On je rekao: „I kad otidem i pripravim vam mesto, opet ću doći i uzeću vas k sebi, da i vi budete gde sam ja”(Jovan 14,3). On dolazi da uzme ono što je kupio svojom krvlju.

Otišao je da pripremi mesto onima koji su postali Njegovi pravi prijatelji i kad to mesto bude spremno, doći će da ih odvede tamo. Ako se ne bi vratio da završi ono što je započeo, uzalud bi bile sve Njegove patnje koje je podneo nas radi.⁵¹

HRISTOS U VAMA – TO JE JEVANDELJE

„Kojima (svetima Njegovim) Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je(a to je): Hristos u vama nada slave. Njega mi propovedamo, savetujući svakog čoveka, učeći ga svakoj premudrosti, da pokažemo svakog čoveka savršena u Isusu Hristu. (Kološanima 1,27.28 – kombinacija prevoda rumunsko-srpski).

„Hristos u vama nada slave” – to je Jevanđelje. Ne bi trebalo da bude ma kakve nejasnoće u odnosu koji postoji između vere i dela. Hristos je jednom bio na svetu, zar ne? On ništa nije činio sam od Sebe. „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe” (Jovan 5,30). Otac je prebivao u Njemu. Otac je činio dela. „Otac koji stoji u meni, on tvori dela” (Jovan 14,10). „Kao što otac posla mene, i ja šaljem vas” (Jovan 22,21).

Kao što je Bog bio u Hristu, Hristos mora biti u nama. Da li je Hristos isti juče, danas i dovek? Da, isti je. Kako se On ponašao dok je bio u na zemlji, u našem telu koje je usvojio? Činio je samo dobro; bri- nuo se za bolesne i saosećao sa njima. Kako će se On ponašati u našem telu danas? Činiće baš to isto.

Zar ne vidite kako dobra dela sama po sebi dolaze onome ko ima veru u Isusa Hrista? Ne mislim na sotonsku veru, već na *pravu veru*. Da li je sada jasno gde greše ljudi čiji je um skoncentrisan više na dobra dela nego na Hrista? Oni su lišeni onog što može da ih stimuliše i da im silu koja je jedina u stanju da proizvede istinski dobra dela. Reč je o Hristu *u vama*. I kad On ide sa vama i u vama, desiće se ono što je obećano. Čak će i ljudi ovog sveta svedočiti: „Oni su kao Isus”.

Ima li razloga za poteškoće u razumevanju istine da pravda dolazi od vere? Opravdanje verom donosi sa sobom (ima u sebi) živu Božju silu za postupanje u saglasnosti s onim što je On odredio.

Um koji je potčinjen Bogu i hoće da prihvati Njegov put (na kojem je Hristos prvi i poslednji), poznaće Isusa u toj meri, da će znati kako vera u Isusa Hrista donosi Njegovo prisustvo i božansku silu. Ovo dvoje, vera s jedne i Isusovo prisustvo i sila, s druge strane, su neodvojiva celina. Božji život, Božja sila, Božja reč – sve se nalazi u veri.⁵²

PRAVA VERA JE NEPREKIDNO NA DELU

„Ti veruješ da je jedan Bog; dobro činiš, ali i đavoli veruju i drhću. Hoćeš li dakle, razumeti, o čoveče nepromišljeni, da je vera bez dela mrtva!” (Jakov 2,19.20 – rum prev.).

Onaj ko je toliko zabrinut i veoma se boji da mu neće biti dopušteno da čini dobra dela, da će svo njegovo dobročinstvo biti uništeno (zanemareno), naći će mnoga dobra dela koja valja učiniti kada Hristos nađe mesta u njegovom srcu. Ne budi preokupiran delima, već nađi Gospoda Isusa Hrista i ukazaće ti se na ono što treba da činiš; shvatićeš da to na šta ti je ukazano, prevazilazi tvoje mogućnosti.

Kada ljudi fokusiraju svoj um na dela, dela i opet dela, umesto da se usredsrede na Isusa Hrista kako bi mogli da čine istinska dobra dela, oni sve postvljaju naglavce. Sotonu nije briga da li i koliko neko govori o opravdanju verom i pravdi kroz veru, sve dok su njegove misli vezane za dela.

U sledećoj definiciji vere, čitamo: „Kada govorimo o veri, postoji jedna razlika koju moramo imati na umu. Postoji jedna vrsta verovanja koja se potpuno razlikuje od vere. Postojanje Boga i Njegova svemoć, istinitost Njegove Reči, sve su to činjenice koje ni sam sotona i njegovi anđeli ne mogu da ospore.” * Sotona „veruje”, ali kakve sile ima u toj njegovoj vrsti vere – sile koja bi ga učinila pravednim, ili ga osposobila da čini dobra dela? Nikakve.

Ne, ne... to je daleko od prave vere. U ovom slučaju, istina se tretira kao puka teorija, jednostavno, kao kredo (veroispovedanje, tačke načela). Čak i nečisti duh može da veruje u postojanje i moć Božju. On može da veruje u istinitost biblijskih učenja: da je Isus Mesija, Sin Božji, Svetac Božji, pa ipak ostaje demon.⁵³

Ne mislite da čovek, koji kaže da se sasvim oslanja na Hrista, može biti lenjivac, bilo u fizičkom, bilo u duhovnom smislu. Ako se ova osobina ipak ispolji kod njega, onda se on, u stvari, uopšte ne oslanja na Hrista, već je njegov oslonac u njemu samom. Ta vrsta vere neće doneti izlivanje poznog dažda.⁵⁴

* E. G. White, Put Hristu, str. 57.

MRTVA DELA NISU DOBRA DELA

„Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno (koji radi u vama i daje vam, po svojoj ugodnosti, i volju i ostvarenje – rum. prev.)” (Filibljanima 2,13).

Neko može biti pravi manijak u pogledu onog što on naziva dobrim delima. On može uložiti sve svoje snage da bude dobar, da postane pravedan, da pokrene Boga.

Ali, ko čini sve to? Ljudsko „JA” čini napore da postane pravedno, da bi zaslužilo onu dodatnu milost na ovom svetu i dodatnu slavu na nebu. Jesu li um i srce predani Bogu? Jesu li Mu pokoreni? Da li su osećanja vezana za Njega? Da li je sve predano Njemu? Ne. Onda „JA” ostaje sve u svemu.

Ko, dakle, treba da čini dela da bi ona zauvek ostala dobra? Da pročitamo još jednom: „Ako dakle Hristos boravi u našem srcu, On će delovati u nama ‘da hoćemo i činimo kao što mu je ugodno’. Mi ćemo raditi kao što je i On radio; ispoljavaćemo isti duh. I tako, ljubeći Ga i ostajući u Njemu, mi ćemo ‘u svemu uzrasti u onome koji je galva, a to je Isus Hristos’ (Efescima 4,15)”. *

To je ono što Gospod želi; to znači imati um Hristov. Ja ne mogu da imam Hrisov um odvojeno (nezavisno) od Njega (a da pritom nemam i Njega). Ali lično prisustvo Isusa Hrista je ono što Bog preko Svetog Duha želi da nam da u izlivu poznog dažda i to upravo sada.⁵⁵

„...Dovedite do kraja svoje spasenje, sa strahom i drhtanjem,... jer je Bog taj koji radi u vama i daje vam i da želite i da činite kako je Njemu ugodno” (Filib. 2,12.13).

* E. G. White, Put Hristu, str.68.

PRESTANITE DA SAMO PRIČATE O VERI I ČINITE ONO ŠTO TREBA!

„A sinovi će tvoji svi biti naučeni od Gospoda, i obilan mir imaće sinovi tvoji. Pravdom ćeš se utvrditi” (Isaija 54,12.13).

Ideja da možemo imati distancu prema istini, da je možemo tretirati kao puku teoriju i da je potom možemo interpretirati (tumačiti) kako nam se sviđa – to nije vera.

Vera je ovo: „Tamo gde nije u pitanju samo prosto, načelno, veroispovedanje Božje Reči (samo načelna, deklarativna saglasnost sa Božjom Rečju), već i potčinjavanje naše volje Bogu, tamo gde se srce predalo Njemu, gde su osećanja usmerena (skoncentrisana) na Njega – tamo se nalazi prava vera.” *

Navedeni izrazi gotovo nas po pravilu zbunjuju i mi ih uglavnom teško shvatamo i prihvatamo, pa ih zato treba uzeti ponovo u razmatranje. „*Potčinjavanje volje Bogu*” – je li to učinjeno? Da li je tvoja volja predana Njemu tako da je više ne tražiš natrag, odnosno da je ne koristiš na svoj način, ili za sebe?

Neko će reći, „pokušao sam da Mu potčinim svoju volju”. Ne pokušavaj više, nego je potčini! Učini to i budi svestan da si to učinio. Ti možeš da znaš da li si to uradio ili ne. Kako? ***Tako što ćeš reći Gospodu da si to učinio i tako će biti.***

Ako neko nije svestan, to je onda najjasniji dokaz da potčinjavanje nije izvršeno. Ali, kada se to desi... O, to čovek zna. Kada se potčini, on zna ono što nikada u svom životu nije znao.

„Telesan čovek” ne može da prihvati ovo potčinjavanje. On ga ne razume.

„Biće svi naučeni od Gospoda” (Jovan 6, 45). Čovek može reći nekom drugom ono što zna o nečemu. Ali niko nikome ne može dati svoju iskustvenu spoznaju onoga o čemu smo govorili, pa zato moj brat ne može to dobiti od mene. Ja mogu da mu kažem šta je to, kako bi ga naveo da i sam to isto sazna, ali on sam mora da nauči od Boga, tako što će se jednostavno potčiniti Bogu. To je jedini način da čovek praktično primeni potčinjavanje.⁵⁶

* E. G. White, Put Hristu, str. 57 – prevod sa rumunskog.

KAKO RAZGOVARATI SA BOGOM

„U prorocima stoji napisano: i biće svi naučeni od Boga. Svaki koji čuje od oca i nauči (koji čuje Oca i primi Njegovu učenje – rum. prev.), doći će k meni” (Jovan 6,45).

Da li je tvoja volja potčinjena Bogu tako da je On može koristiti kako mu je drago? Jesi li se oslobodio svake primedbe, svake misli ili težnje koju si koristio na sebi svojstven način? Želiš li Njegov put i da li je to jedino do čega ti je stalo?

Idi i kaži sve to Gospodu. Reci Mu: „Gospode, sve Tebi potčinjavam (predajem); ništa ne želim da zadržim; sve stavljam pred Tvoje noge, svoju volju i sve što mi pripada, da mi Ti daš da hoću (novu, Tvoju volju) i učinim (Tvoja dela)”. Od najveće je važnosti da ovo činimo svakog dana. Gospod želi da uđe ovde (zasedanje Generalne konferencije, 1893.), a upravo to (predanje) će mu dopustiti ulazak.

Ali sve dok zadržavam makar i delić svoje volje, to znači da ću ponekad ići i svojim putem; Bog ne može u potpunosti da me upotrebi. U tom slučaju Hristos ne može sasvim da uđe, sasvim da se useli, jer nismo sasvim potčinjeni Njemu.

Neophodno je da naše „JA” zaista umre. To je suština svega prethodno rečenog. Sve to (potpuno predanje naše volje, svega što jesmo i svega što nam pripada), zapravo je smrt. Razume se da ljudi nikad neće voditi borbu da bi umrli. Oni se bore da ostanu živi.

Zapamti, nije dovoljno da samo „želiš” da umreš. Odluči i umri! To je ono što Gospod želi. Neko će reći: „Kako da to učinim?” On objašnjava kako: „Držite sebe da ste mrtvi grehu” (Rimlj. 6,11). Istinski mrtvi! „Jer koji umre, oprostí se od greha” (Rimlj. 6,7).

„Držite sebe da ste mrtvi grehu”, a Gospod će učiniti da to bude realnost (da to bude stvarna smrt u odnosu na greh).⁵⁷

„Budite (ostanite – rum. prev.) u meni i ja ću u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na čokotu, tako i vi ako u meni ne budete. Ja sam čokot, a vi loze; i koji bude u meni i ja u njemu, on će roditi mnogi rod. Jer bez mene (odvojeni od mene – rum. prev.) ne možete činiti ništa.” (Jovan 15,4.5).

NE POKUŠAVAJTE SVE DA SHVATITE

„Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni (da imate koren i temelj položen u ljubavi) da biste mogli razumeti sa svim svetima šta je širina i dužina i dubina i visina i poznati pretežnju od razuma ljubav (ljubav koja prevazilazi svaki razum – rum. prev.), da se ispunite svakom puninom Božjom” (Efescima 3,17-19).

„Dobro”, reći će neko, „ja sam predao sve ono što znam (čega sam svestan)”. Odlično! Sada učini drugi korak, pa predaj i ono što *ne znaš*.

Kada osoba učini ovo, da li je ona (sama po sebi) i dalje nesrećna, i nevoljna, i gola, i slepa? Da, naravno da jeste. Ali, Bogu hvala, ona sada ima bogatstvo koje obuhvata čitav svemir. Neko može da kaže: „Ja ne razumem to”. Ni ja ne razumem, ali znam da je to činjenica.

Zapišimo to u svoj um, tako da nikad ne zaboravimo: što dalje budemo išli Njegovim putem, utoliko ćemo više uviđati da nas, kada primimo Isusovo Jevanđelje onakvo kakvo ono jeste, u svakoj njegovoj fazi čeka *tajna Božja*.

U svakoj tački i na svakom koraku, naići ćete na situaciju u kojoj sve što možete da činite, jeste da verujete. Dopustite Bogu da On sve objasni. Za to će nam biti potrebna večnost. On želi da se mi radujemo kad nam stavlja na raspolaganje večnost, kroz koju će nam postati jasno sve ono što je Njemu tako jasno. Ali... da, to je zapravo isti duh koji je imao i sotona – biti jednak Bogu i ne pokoriti se dok nam ne bude sve jasno.

Uklonimo od sebe takvu misao. Verujmo Gospodu i dajmo Mu vremena da On sve objasni na Svoj način.⁵⁸

„Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me i poznaj pomisli moje. Vidi jesam li na zlu putu i vodi me na put večni” (Ps. 139, 23.24).

PRIPREMA ZA PRIMANJE BLAGOSLOVA POZNOG DAŽDA

„Molim vas dakle, ja sužanj u Gospodu da se vladate kao što prilikuje vašem zvanju u koje ste pozvani (koje ste primili)... dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje sina Božjega, u čoveka savršena (u stanje odraslog čoveka), u meru rasta visine Hristove” (Efescima 4,1.13).

Mnogi kažu: „Kazao sam Gospodu sve što znam”. To nije dovoljno. Ono što treba da učinim, jeste da Mu se kažem sve ono što znam i sve ono što ne znam.

Ako Mu priznam samo to što znam, ostaje još mnogo toga što mi nije poznato, mnoge situacije u kojima će me snaći nešto, u kojima ću videti nešto veoma privlačno za mene; i ako nisam predao sve, šta će se tada dogoditi? Nastaće borba: da li da se predam Gospodu, ili, pak, ne. Tako dolazim u situaciju da se stalno pitam da li sam se predao Gospodu ili nisam. Gospod želi da izađem iz te situacije i da se ne vraćam više natrag.

Predaj sve što znaš i sve što ne znaš. Predaj sve Njemu, bez ostatka, koji bi zadržao za sebe sada, ili u nekom drugom momentu. Tada se više ničeg nećeš plašiti. Nije ti stalo ako ćeš se sledećeg trenutka naći na dnu dubokog mora. Sve je to predano Njemu; ti si sada u Njegovim rukama, a to znači da imaš nešto zaista pouzadano. Čovek tada ima ono što nije imao nikada ranije, nešto što nije mogao imati dok nije učinio taj korak (predanja).

„Osećanja upravljena (skoncentrisana) na Njega”^{*} Da li su tvoja osećanja tamo, usmerena i vezana za Njega, tako da je On pre svega? Je li to tako? Kada čovek učini to, onda zaista ima nešto.

Onda, dakle, čekamo samo na Božje vođstvo (Njegova uputstva). Kada Gospod bude spreman da izlije svoj Sveti Duh, neće biti ničeg da to omete. Ako ima nešto što je ostalo nepoznato, to je već odavno predano. To „nešto” bi nam moglo biti drago kao desno oko, ali ono je predano pre mnogo vremena, tako da između tebe i Njega nema više ničeg što bi vas razdvajalo. Sada On može da izlije Svetog Duha kad god poželi. To je stanje u kojem On želi da se nađemo vi i ja.⁵⁹

^{*} Džons citira E.G. White, Put Hristu, str.57– prevod sa rumunskog.

KOLIKO NAM JE HRISTOS BLIZU ?

„A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom. Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u jedno i razvali plot koji je rastavljao, neprijateljstvo, telom svojim (koji je od dvoje učinio jedno i srušio zid koji ih je rastavljao, uklonivši neprijateljstvo između njih u telu svom – rum. prev.)” (Efescima 2,13- 15).

Koliko Hristovog mi treba da imamo?

On će nam biti bliži nego da je fizički došao na ovaj sabor (Generalna konferencija, 1893.). Pravda Božja je kroz veru Isusovu. To je Jevandjelje, „jer se u njemu javlja pravda,...iz vere u veru (pravda kroz veru, a ta nas pravda opet vodi **u veru** – rum. prev.)” (Rimlj. 1,17).

O, ne! Pravda Božja se javlja (otkriva se) kroz veru i vodi nas *u dela!* Pa ne piše tako, već : „jer se u njemu javlja (otkriva) pravda,...kroz veru, pravda koja nas vodi **u veru**”. Hvala Gospodu.

Neko može da kaže: „Zar se Pavle nije borio? Zar Spasitelj ne kaže da treba da se borimo da uđemo na uska vrata (v. Luka 13,24)?” Da, to su Njegove reči, a Pavle nam objašnjava kako se to čini, u Kološanima 1,25.26: „...Ja postadoh sluga (Jevandjelja) po naredbi Božjoj koja mi je dana, među vama (za vas) da ispunim Božju reč. Tajnu (Jevandjelja) koja je bila sakrivena od postanja sveta i naraštaja (od večnosti i kroz vekove), a sad se javi (otkri- rum.prev.) svetima njegovim.”

Šta to Gospod hoće da nam otkrije za ovo vreme? „...Kako je bogata slava tajne ove”. Kolika je, dakle, veličina bogatstva slave kojom je ovenčana tajna Božja? Tolika koliko je velik i uzvišen On Sam. Kako ćemo je, onda, poznati ako nemamo um Hristov, koji nam, putem vere, donosi Sveti Duh zajedno sa svojim prisustvom.

„Hristos u vama, nada slave, kojega mi propovedamo, savetujući svakog čoveka i učeći (ga) svakoj premudrosti, da pokažemo svakog čoveka savršena u Hristu Isusu. Zato se trudim i borim po njegovoj moći (u Njegovoj sili) koja u meni silno radi” (stihovi 27-29).⁶⁰

„I ja ću umoliti oca, i daće vam drugog utešitelja, da bude s vama vavijek. Duha istine, kojega svet ne može primiti, jer ga ne vidi, niti ga poznaje” (Jovan 14,16.17).

HRISTOS ĆE ŽIVETI SVOJ ŽIVOT U NAMA

„S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim, živim verom sina Božjeg, kojemu omiljeh i predade sebe za mene” (Galatima 2,19.20).

Jasno je da, ako neko hoće pravednost, mora da je dobije odnekud izvan sebe. On, u stvari, mora da bude preobražen u sasvim drugu ličnost. Da ima život, sasvim različit u odnosu na svoj prirodni (grešni – prim. prev.) život. Ova istina se nejasno priznaje u želji izraženoj frazom „živeti jedan drugi život”. To je ono što je svima potrebno.

Problem je u tome što toliko mnogo njih pokušava da živi taj drugi život uporedo sa onim starim – životom greha (životom u svojoj sili), a to jednostavno nije moguće. Da bi neko *živeo* drugačijim životom u odnosu na onaj koji je ranije živeo, neophodno je da **ima** taj drugačiji život.

Život jedne osobe satkan je od njenih vlastitih puteva, dok su svi putevi Božji pravi. Njegov Zakon je izraz Njegovih puteva. Oni su toliko uzvišeniji od naših puteva, koliko su nebesa viša od zemlje.

Ipak, pravda Božja je nešto što mi možemo imati. Spasitelj je rekao svojim učenicima: „Ištite najpre carstva Božjega i pravde njegove” (Mat.6,33). A gde ćemo to tražiti? U Hristu, jer je Bog Njega učinio da bude naša „premudrost, i pravda, i osvećenje, i izbavljenje” (1.Kor. 1,30).

U Njemu, mi možemo biti „učinjeni” pravdom Božjom. Kako je Božja pravda, zapravo, Njegov život, tako nije moguće imati Njegovu pravdu, a ne imati Njegov život. Taj život je u Isusu Hristu, pošto je Hristos Bog i „Bog beše u Hristu i pomiri svet sa sobom” (2.Kor. 5,19). Jedini život na ovome svetu, koji je savršeno pravedno proživljen, bio je život Isusov. Samo je Njegov život mogao da odoli grehu. „I znate da se on javi da grehe naše uzme; i greha u njemu nema” (1.Jov. 3,5). Hristov život je pravda Božja, te stoga jedino tu, u Hristu, Njegovu pravdu treba tražiti.

„Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvara mu se” (Luka 11,10).⁶¹

NEMA ŽIVOTA OSIM U HRISTU

„Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer njegovo seme stoji u njemu i ne može grešiti, jer je rođen od Boga. Po tom se poznaju deca Božja” (1. Jovanova 3,9.10).

Čovek ne može živeti Božji život. Samo Bog može da živi svoj sopstveni život. Bila bi to uobraženost najvećeg stepena, ako bi neko sebi dopustio da veruje kako može živeti Božjim životom. Ako čovek želi da bude pravedan, onda Božji život treba da se ispolji (manifestuje) u njemu, to jest Sam Bog mora živeti svoj život u tom čoveku.

Apostol Pavle to izražava na sledeći način: „S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom sina Božjega, kojemu omiljeh i predade sebe za mene” (Gal. 2,20).

Zapazite još jednom kako lako čoveku može doći da se uzdigne iznad Boga. S obzirom da je pravda život, i to Božji život, biva jasno da, ako neko tvrdi da prirodno ima taj život u sebi samom, da prirodno poseduje u sebi samom jedan besmrtni princip, onda takva osoba zapravo kaže da ima pravdu u sebi samoj i tako se na posredan način izjednačuje sa Bogom. Tako se ponovo uzdiže „čovek bezakonja” (2. Sol. 2,3).

Ovo osećanje (više vrednosti – prim. prev.) sprečilo je fariseje da prime Hrista. Oni „mišljahu za sebe da su pravednici” (Luka 18.9). Oni su tvrdili da veruju u večni život i pretraživali su Spise imajući to (tu svoju veru) na umu, ali Isus im je tužno rekao: „Nećete da dođete k meni da imate život” (Jovan 5,40). Zašto nisu bili voljni da dođu k Njemu? Jer su verovali da već imaju taj život u sebi samima.

Hristos je došao na ovaj svet sa jednim jedinstvenim ciljem, da podari život ljudima, jer su ga oni isti izgubili kroz greh. On daruje svoj život nama i to je ono što nam donosi pravdu. Jedini razlog zašto neko ne prilazi Isusu da dobije život, jeste taj što veruje da ga već ima. Još jednom ponavljamo: ako neko misli da ima večni život bez Hrista, on tvrdi da ima pravdu bez Hrista. To dvoje idu ruku podruku⁶².

HRISTOS IMA DOVOLJNO ŽIVOTA ZA SVAKOGA

„Kao što si mu dao vlast nad svakim telom da svemu što si mu dao da život večni. A ovo je život večni: da poznaju tebe, jedinoga istinitoga Boga i koga si poslao Isusa Hrista” (Jovan 17,2.3).

Ovaj život u nama predstavlja jedini put ka pravdi. Mi treba da postanemo „pravda Božja u Njemu” (2. Kor. 5,21). Ta pravda biva naša putem vere, jer „pravednik će od vere živ biti (kroz veru će živeti – rum. prev.) (Rim. 1,17). To ne znači da život o kojem govorimo nije realan (stvaran), već da on može biti sačuvan jedino kroz veru.

Isto tako kao što je primljen, ovaj život se i čuva. „Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda, onako živite u njemu” (Kol. 2,6). Čovek nema taj život kao nešto što mu po pravu pripada, ili nešto što je pod njegovom kontrolom (što bi mu doneo neki njegov čin, tj. delo koje on sam može učiniti svojom snagom, neka njegova lična zasluga). To je život Božji, a ne čovečiji. „I ovo je svedočanstvo: Bog nam dade večni život i ovaj je život u Sinu Njegovom. Ko ima Sina Božjeg, ima život; ko nema Sina Božjega, nema života” (1. Jov. 5,11.12 – rum. prev.). Isusov život treba „da se javi na (u – engl. i rum. prev.) smrtnome telu našem” (2. Kor. 4,11).

Ovaj život je „videlo ljudima” (Jovan 1,4). Kao što besplatno dobijamo dnevnu svetlost, tako nam se, kao dar, daje i ovaj pravedan život. On je isto tako izobilan kao i sunčeva svetlost. Ima ga dovoljno za sve. Osobina svetlosti je da može da se sama sobom umnožava. Na jednoj baklji može se upaliti hiljade drugih, a da ona prva ne izgubi ništa od svetlosti koju je davala pre toga.

Isto je i sa videlom života Histovog. U Njemu je nepresušni izvor života. Život u izobilju dolazi od Njega. On može dati svoj život svakom čoveku na svetu i ako bi svi oni primili taj život, On bi ga imao u istom izobilju kao i na početku.

On može živeti u svojoj punini u svakom čoveku. Da li je Hristos razdeljen (v. 1.Kor.1,13). Ne. Svako ko veruje prima blagoslov celokupnog Isusovog života.⁶³

„I ja ću umoliti oca i daće vam drugog utešitelja da bude s vama vavijek. Duha istine, kojega svet ne može primiti jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji i vama će biti. Neću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama” (Jovan 14,16-18).

PRAVDA JE BESPLATAN DAR, KAO I SUNČEVA SVETLOST

„Blago onome kojemu je oproštena krivica, kojemu je greh pokriven. Blago čoveku kojemu Gospod ne prima greha i u čijem duhu nema lukavstva” (Psalam 32,1.2).

Greh je tama, a on je isto tako i smrt, „...Jer telesno mudrovanje (povođenje za onim što dolazi od zemaljske prirode – rum.prev.) smrt je”, a „žalac je smrti greh” (Rimlj. 8,6; 1.Kor. 15,56). Greh i smrt dolaze od sotone, jer on ima silu smrti. Tama ovog sveta je tama greha, koja ujedno predstavlja i senku smrti. Oni koji stoje u grehu, stoje pod senkom smrti; svetlost, pak, koja im zasija, jeste svetlost bezgeršnog života Hristovog.

Kao što je greh smrt, tako je pravda život. Imati duhovne misli, znači imati um Duha Božjeg, a to dalje znači imati Njegov život i Njegovu pravdu, znači imati Zakon Božji zapisan u umu, „jer znamo da je zakon duhovan” (Rimlj. 7,14). Jedino što može rasterati tamu je svetlost. Po istoj logici, jedino što može da ukloni greh je pravda; i jedino što može da nadvlada smrt jeste život.⁶⁴

Oni koji stoje u senci smrti koju pravi greh, mogu da uklone tu senku tako što će dopustiti da svetlost prodre i zasja iznutra. Ova svetlost (Isusovog života) ispoljiće se u crkvi pre svršetka vremena milosti u svoj svojoj punini, kako bi Hristov život bio otkriven pred svetom isto tako jasno, kao i onda kada je On lično bio ovde na zemlji.

To će biti zastava pod kojom će se sakupiti hiljade ljudi, kao što se desilo na dan Pedesetnice. To je svetlost Hristovog života o kojoj prorok govori: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode, a tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvojemu, (i carevi –rum. prev.) ka svetlosti koja će te obasjati” (Is. 60,1-3).⁶⁵

U NAMA NEMA NIKAKVE NADE, ALI IMAMO SVU NADU U GOSPODU

„Jer je srce prevarno više svega (beznadežno zlo – rum. prev.) i ko će ga poznati? Ja, Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege, da bih dao svakome prema putevima njegovim (njegovom ponašanju, ophođenju – rum. prev.) i po plodu dela njegovih” (Jeremija 17,9.10).

Čovečiji život ne može da pobedi smrt, jer upravo on sam – taj ljudski život- jeste smrtonosan. Greh je tako prirodan i urođen ljudskom srcu, a srce je mesto odakle „izlazi život” (Priče 4,23). Tako dakle, ako je greh smrt i taj greh u svim svojim oblicima izlazi iz srca, to znači da je sam izvor čovečijeg života zatrovan smrću. Ljudski život nije ništa drugo do „živa smrt”.

Apostol Pavle oplakuje grešnost telesnog čoveka (grešnost njegove prirode) rečima: „Ja nesrećan čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?” (Rimlj. 7,24).

S obzirom da pravda, i samo pravda, jeste život, čovek ne može imati nikakvu nadu za život, ako je traži u sebi samom. On, po svojoj prirodi, ima samo zlo u svom srcu, tako da ništa drugo osim zla ne može ni da ispolji. U Spisima ima dovoljno dokaza za ovo.

„Jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božju” (Rimlj. 3,23). „Svi zađoše... nema ni jednoga da čini dobro, niti jednoga makar” (Rimlj. 3,12 – rum. prev.). Koliko god bi jedna probuđena duša želela da čini ono zašta zna da je dobro, ona nema silu za to.

Iz zla ne može proizaći ništa do zlo, tako ni iz ljudskog srca ne može poteći ništa sem zla. Pretendovati (tvrditi ili misliti) na to da čovek može da čini dobro od sebe samog, predstavlja negiranje Svetih Spisa. Ono što nam Biblija u prvom redu kaže je da to nije moguće. U drugom redu, svako ko kaže da u čoveku postoji sila za dobročinstvo, poriče da u čoveku postoji zlo. Nije u skladu sa njegovom prirodom da u ljudskom biću postoji istovremeno i dobro i zlo. Izvor ne može da toči u isto vreme i slatku, i gorku vodu. Malo otrovne vode će zagadiće celi izvor.

Ako, dakle, ima zla u čovekovoju prirodi, on je, kako kaže Pismo, sav zao. Hristos je izgovorio ovu istinu o čoveku, rekavši: „Bez mene ne možete ništa činiti” (Jovan 15,5).⁶⁶

NAČINJENI SMO OD ZEMLJE, ALI IMAMO SLAVNU BUDUĆNOST

„U svojoj teskobi prizvah Gospoda i k Bogu svojemu povikah; on ču iz dvora glas moj i vika moja dođe mu do ušiju” (Psalam 18,6).

„I stvori Bog čoveka po obličju svojemu, po obličju Božjemu stvori ga; muško i žensko stvori ih” (1. Mojs. 1,27). „A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa” (1, Mojs. 2,7).

Kao i životinje, čovek je načinjen od zemlje. On nije ništa drugo do „prah i pepeo” (1. Mojs. 18,27). Nema čime da se pohvali. Jedino sila Božja, koja od istog blata čini jedan sud za čast, a drugi za sramotu, samo ta sila je čoveka učinila drugačijim od životinja. Zemlja je materijal od kojeg je načinjeno sve živo na ovoj planeti. „Sve je od praha i sve se vraća u prah” (Prop. 3,20).

Posle smrti i raspadanja nema nikakve razlike između praha jednog princa i praha koji je ostao od siromaha. Ako, međutim, na kraju, sudbina čoveka ipak bude drugačija od sudbine životinja, to je zato što je imao dovoljno poniznosti da prihvati mudrost koja dolazi od Boga, jer „čovek u časti, ako nije razuman, izjednačiće se sa stokom koju kolju” (Ps. 49,20). „O, zašto bi se ponosio duh smrtnika?”

Čovek je stvoren od praha zemaljskog i to treba da mu ostane urezano u pamćenju, kako bi uvek bio svestan činjenice da je sam po sebi ništavan. Istovremeno, on je stvoren po liku Božjem, a ta istina mu, pak, otkriva beskrajne mogućnosti koje se otvaraju pred njim, sve dok je sjedinjen sa svojim Tvorcem, Samim Bogom. Sam po sebi, čovek nema više sile nego zemlja koju gazi, ali je isto tako, kroz Božju silu i dobrotu, osposobljen za najuzvišenija ostvarenja. Koliko god da zvuči čudno, čovekove sposobnosti su najveće onda kada je najsvesniji svojih slabosti. „Jer kad sam slab, onda sam silan” (2. Kop.12,10).

Kako je to prirodno za nas da u nevolji tražimo pomoć drugog čoveka? Pa ipak, niko na zemlji nema tu moć da promeni svoj fizički sastav (svoju slabu telesnu prirodu). „Blago onome kojemu je pomoćnik Bog Jakovljevi, kojemu je nadanje u Gospodu, Bogu njegovu, koji je stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njima, koji drži veru zauvek (koji čuva istinu za navedeno – rum. prev.)” (Psalam 146,5).⁶⁷

ZAŠTO JE DOBRA VEST, DA SAM NE MOŽEŠ NIŠTA

„I ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni i ovaj život večni u sinu je njegovom. Ko ima sina Božjeg ima život ; ko nema sina Božjega nema života” (1. Jov. 5,11.12).

Istina je da će se desiti vaskrsenje mrtvih, kako pravednika, tako i nepravednika, ali će samo pravedni biti vaskrsnuti na (u) život. Oni zli izaći će iz grobova u vaskrsenje suda (v. Jovan 5,28.29). Njihov deo je „pogibao večna (večni gubitak), odvajanje od lica Gospodnjeg i od slave Njegove (2. Sol. 1,9). Kako oni nemaju pravdu koja je (i samo ona) večni život, tako ne postoji ništa drugo što bi moglo da produži njihovo postojanje.

Sve to treba da nas nauči da je jedina nada u Bogu, jer je On iznad svega i u Njemu je sva sila. Ne samo čovek kao pojedinac, već su i „svi narodi kao ništa pred njim, manje negoli ništa i taština vrede mu” (Is.40,17).

Ovo saznanje treba da učini čoveka smernim, ali ne i da ga obehrabri. Zapravo, ono predstavlja jedno ohrabrenje, jer je Bog stvorio univerzum ni iz čega, pa na isti način, On može da uzme u svoje ruke dušu koja mu se poverava i da od nje učini ono što želi.

„Da se ne pohvali ni jedno telo pred Bogom, iz (od) kojega ste vi u Hristu Isusu koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje (Njega je Bog učinio da nam bude premudrost, i pravda... – rum. prev.), kao što piše: ko se hvali, Gospodom da se hvali” (1. Kor. 1,29-31). Ovo nam govori da čovek ne treba da se stidi kada priznaje svoju slabost, s obzirom na to šta sve može da postigne kroz Hrista (v. Filib. 4,13).

Još jedna ohrabrujuća pouka izvire iz istine o čovekovoj nemoći: samo poniznost istinski uzdiže čoveka. Sve dolazi od Boga, tako da je čovek na svom najvišem stupnju onda kada radosno prizna da je on sam ništavan i preda se toj sili Božje ljubavi.⁶⁸

„Jer Hristos još kad slabi bejasmo umre u vreme svoje za bezbožnike...ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grešnici umre za nas” (Rimlj. 5,6.8).

KADA BOG GOVORI DOGAĐAJU SE ČUDA

„A kad uđe u Kapernaum, pristupi k njemu kapetan moleći ga i govoreći: Gospode! sluga moj leži doma uzet i muči se vrlo. A Isus reče mu: ja ću doći i isceliću ga. A kapetan odgovori i reče: Gospode! nisam dostojan da pod krov moj uđeš, nego samo reci reč i ozdraviće sluga moj” (Matej 8,5-8).

Verovati znači zavisiti samo od Božje reči i čekati da ta reč ispuní ono što je rekla. Opravdanje verom je, prema tome, opravdanje kroz bezuslovno (potpuno) oslanjanje samo na Božju reč i čekanje da ta ista reč ostvari ono što je izrekla. Opravdanje kroz veru je pravda kroz veru; jer opravdati znači objaviti (izreći i proglasiti) nekoga pravednim.

Vera dolazi od reči Božje. Onda i opravdanje *verom* dolazi od iste reči Božje. Pravda kroz veru je pravda koja dolazi kroz reč Božju.

Božja reč se sama po sebi ispunjava, jer prilikom stvaranja svega postojećeg, „On reče i postade” (Ps. 33,9). I kada je bio na zemlji, On je umirio uzburkano more, očistio gubavce, izlečio bolesne, oprostio grehe – sve to Svojom rečju; tada je takođe, „rekao i postade”.

Isti Onaj koji je, dok je stvarao, izgovarao i na Njegovu reč sve je nastajalo, izgovara pravdu Božju (Božansku pravdu) svima i za sve koji veruju. „Jer svi sagrašiše i izgubili su slavu Božju. I opravdaće se (*i svi su opravdani* – neki engleski prevodi, Rupčićev prevod, rumunski prevod) zabadava blagdaću njegovom, otkupom Isusa Hrista. Kojega postavi Bog očišćenje verom u krvi njegovoj (kojega odredi Bog da bude pomirenje, kroz veru u krv njegovu – eng. prev.), da pokaže svoju pravdu oproštenjem predašnjih greha (da **objavi svoju pravdu** za oproštenje, oslobodjenje od greha koji su prošli, kojih više nema – eng. prev.).

Upravo to se događa u našem životu. U čovekovom životu ne postoji pravda. Ali Bog je odredio Hrista da čoveku izgovori (objavi) i na čoveka prizove pravdu. Hristos je samo izgovorio reč i u tamnoj praznini čovekovog života nastaje pravda. To važi za svakog onog ko primi tu reč.

Reč Božja primljena verom, stvara pravdu u životu, u kojem pre toga ništa slično nije postojalo, baš kao što je u delu stvaranja, Božja reč stvorila svetove tamo gde oni nikada nisu postojali.⁶⁹

SRCE VAM JE PRAZNO? PRIMATE OVU DOBRU VEST

„Verom poznajemo da je svet rečju Božjom svršen (stvoren), da je sve što vidimo iz ništa postalo” (Jevrejima 11,3).

Bog se otkriva dok stvara kroz svoju reč. Ta reč kojom je On sve stvorio, ima u sebi silu koja čini da se pojavi ono što se pre toga nije moglo videti, jer nije ni postojalo.

Pošto je Bog izgovorio svoju reč, nastalo je ono što pre izgovorene reči nije postojalo. To znači da u reči koju izgovara Bog u Hristu, ima sila – sila koja ostvaruje ono što On zamisli i izgovori. To dalje znači da Bog može da govori o onim stvarima koje nisu, kao o nečemu što jeste i to sa sigurnošću (ne kao čovek koji laže; v. Rimlj. 4,17). Čovek može govoriti o stvarima koje nisu kao o nečemu što jeste, ali u njegovim rečima nema sile koja bi proizvela to što on govori, a to u stvari znači da laže.

Ima mnogo ljudi koji upravo to i rade. Oni govore o onome što nije kao da jeste, ali sve je to samo laž; a razlog zbog kojeg je to laž nalazi se u činjenici da nema sile u tim ljudima, niti u njihovim rečima, sile koja bi ostvarila to što oni govore. Ali kod Boga nije tako.

Misao u Njegovom umu koju On izgovara jednom rečju, proizvodi baš to što je bilo u Njegovom umu. Stvaralačka energija i božanska sila nalaze se u reči koja izlazi iz Božjih usta. Tako je na početku, dok još nije bilo ničeg, Bog u Hristu govorio i pojavili su se svetovi i još uvek postoje, jer je On izgovorio njihovo postojanje.

Božja reč ne samo da stvara ono što postoji u Božjem umu, već i održava to što je stvoreno onakvim kakvog ga je Bog zamislio. Sila za sve to (i stvaranje i održavanje postojećeg) nalazi se u reči Božjoj.

Šta održava egzistenciju svega stvorenog od momenta stvaranja? Da li je neophodno da On neprekidno govori svetovima i planetama kako bi ih držao na njihovom mestu? Ne. Reč koja ih je stvorila na početku ima u Sebi stvaralačku silu koja ih i održava.⁷⁰

KAKO JE AVRAM POSTAO OTAC SVIH VERNIH

„Verom posluša Avram kad bi pozvan da izide u zemlju koju šćaćše da primi u nasledstvo i izide ne znajući kuda ide... Verom i sama Sara nerotkinja primi silu da zatrudni i rodi preko vremena starosti (i pored svoje starosti – Jevrejima 11,8.11).

Kada su Avram i Sara ostavili nastranu svoj plan (bez vere) koji je proizveo Ismaila i kada su se oslonili samo na veru – zaviseći isključivo od Božje reči – rodio se Isak, pravo dete obećanja.

Slušajući svoju ženu, Saru (v. 1.Mojs.16,1.2), Avram se udaljio od pravog puta vere. I sada, da bi se vratio na pravi temelj Reči Božje, morao je da bude kušan, pre nego što će se za njega reći : vera njegova prima mu se u pravdu.

On se pouzdao samo u Božju Reč i dobio je Isaka, to dete obećanja. A kada ga je već dobio, trebalo je da pokaže da ima poverenja u Božju Reč čak i po cenu Isaka.

Bog je rekao Avramu: „Uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga, Isaka,...i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati” (1. Mojs. 22,2).

Avram je dobio Isaka, oslanjajući se isključivo na ono što mu je Bog govorio. Pošto je Isak rođen, Bog je potvrdio svoju reč, govoreći: „Jer će ti se u Isaku seme prozvati” (1.Mojs. 21,12). I sada dolazi Božja Reč koja kaže: „Uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga, Isaka i spali ga na žrtvu”.

Ali ako će Isak biti prinesen kao žrtva, šta je sa obećanjem o semenu, tako brojnom kao zvezde na nebu? Pa ipak, Reč je govorila: „Spali Isaka na žrtvu”. Avram se oslonio samo na Božju Reč. Kada je morao da otera svog prvog sina, tad je Božja Reč (zapovest) bila usmerena protiv Ismaila. Ali u ovom slučaju, Avram ne samo da je morao da veruje u Božju Reč koja je bila protiv njegovog milog sina Isaka, već se od njega tražilo da veruje u Božju reč koja je *bila protiv same sebe!*

Avram je poslušao. On nije zahtevao da Bog najpre „uskлади citate” (da uskladi zapovesti: „ne ubij” i „prinesi sina na žrtvu”). Za njega je bilo dovoljno da zna da ovi podsticaji jesu *Božja Reč*. Znajući to, on se potpuno pouzdao u tu istu Reč, dopustivši da Bog razjasni nejasna mesta – da uskladi „kontradiktorne citate”, ili da „protumači stihove”, ako je to potrebno.⁷¹

VERA JE POVERENJE KOJE PREVAZILAZI SMRT

„Vidiš li da vera pomože delima njegovim (Avramovim) i kroz dela savrši se vera? I izvrši se pismo koje govori: Avram verova Bogu i primi mu se u pravdu” (Jakov 2,22.23).

Avram je pomislio: „Bog je kazao i tako će učiniti. Jednom sam se umešao u njegovo obećanje i zažalio sam zbog svega što sam učinio; zato sam se vratio Njegovoj reči, oslanjajući se samo na nju. Potom, Bog mi je, učinivši čudo, dao Isaka – obećano seme.

Sada mi On kaže: ‘Prinesi Isaka – obećano seme – na žrtvu pajenicu.’ Učiniću to. Bog mi ga je čudom podario; Bog će mi ga čudom i vratiti. Kad ga prinesem na žrtvu, on će umreti; jedino čudo koje mi ga može vratiti je ono koje će ga podići iz mrtvih.

Ali Bog je kadar da učini čak i to i *On će i učiniti*, jer je Njegova reč izgovorena. Oživljavanje Isaka ne bi bilo veće čudo od onoga što je već učinio. Moje i Sarino telo bilo je isto što i smrt, pa ipak je Bog rodio Isaka iz nas mrtvih. On može da podigne Isaka iz mrtvih i tako će biti. Neka je blagosloven Bog!”

„Avram...podiže se i pođe na mesto koje mu pokaza Bog” (1. Mojs. 22,3). „Verom privede Avram Isaka, pomislivši da je Bog kadar i iz mrtvih vaskrsnuti” (Jevr.11,17.19).Bog je izgovorio Svoju reč: „U Isaku nazvaće ti se seme”. Avram je imao da se oslanja isključivo na ovu reč koja ne može da pogreši.

To je vera. Tako se ispunilo pismo koje kaže da „Avram verova Bogu i to mu se primi u pravdu”. Da se oslanjaš samo na reč, da zavisiš samo od te reči, čak i nasuprot onome što bi, u jednom trenutku, ta reč mogla da poruči – to je vera koja donosi Božju pravdu.⁷²

„I nazva Avram ono mesto: Gospod će se postarati. Zato se i danas kaže: na brdu gde će se Gospod postarati” (1.Mojs. 22,14).

ZAŠTO JE TO DOBRA VEST KAD ZNAŠ DA SI GREŠNIK

„Opravdavši se dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista. Njemu zahvaljujući, verom uđosmo u ovo stanje milosti u kojem i ostajemo i radujemo se nadanjem slave Božje” (Rimljanima 5,1.2 – kombinovani srpsko-rumunski prev.).

„A onome koji ne radi, već veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegovu u pravdu.” (Rimlj. 4,5).

Ovo je jedini način na koji neko može postati pravedan. Prvo on mora priznati da je nepravednik. Zatim treba da veruje da Bog opravdava – prima nepravednika (koji se kaje i veruje) kao pravednika i opravdava ga, ništa manje nego pravdom Božjom.

Svi su ljudi na ovom svetu nepravedni (bezbožni – eng. prev.). Biti bezbožan, znači da nisi kao Bog. Pisano je: „svi sagrešiši e izgubili su slavu (karakter, dobrotu,) Božju” (Rimlj. 3,23).

Svako, dakle, ko priznaje da nije kao Bog (po pitanju karaktera), on svedoči da je bezbožan.

Ali istina je da su *svi, u svakom pogledu*, lišeni slave Božje, jer „svi se ukloniše (svi skrenuše sa pravog puta) i zajedno nevaljali postauše. Nema ni jednog da čini dobro, ni jednog makar” (Rimlj. 3,19. – rum. prev.).

Ako nema ni jednog koji je pravedan i ako Bog pravda nepravedne, to znači da Bog čini opravdanje (pravdu, spasenje) besplatnim darom koji je u svojoj punini osiguran za svaku dušu na ovoj zemlji.

Sve što čovek treba da čini, jeste da veruje da Bog u stvarnosti (zaista), opravdava lično i pojedinačno onog koji je bezbožan(koji je usled greha izgubio lik Božji u sebi).

Tako, dakle, ma koliko to izgledalo čudno nekome, jedina kvalifikacija i priprema za opravdanje jedne osobe, jeste da ista svhati i prizna da je bezbožna (nečista, nepravedna). Zatim, pošto je ispunila ovaj uslov i izvršila tu pripremu, sve što se od nje traži da bi dobila opravdanje – besplatno, potpuno i sigurno opravdanje – jeste da veruje da Bog opravdava grešnika.⁷³

SAMO GREŠNIK MOŽE BITI OPRAVDAN VEROM

„A onome koji radi ne broji se plata po milosti (ne daje mu se kao milost), nego po dugu (već mu se daje kao obaveza – rum. prev.). A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu” (Rimljanima 4,4.5).

Mnogima ne predstavlja problem da veruju da su grešnici, pa čak ni da to priznaju. Ali da veruju da ih Bog opravdava – to je već previše za njih.

A razlog zbog kojeg oni ne mogu da prihvate da ih Bog opravdava je taj što su „toliki” grešnici.

Kada bi mogli da nađu nešto dobro u sebi, kada bi uspeali da se poprave i da se ponašaju bolje nego što su to činili do sada, možda bi imali hrabrosti da veruju da će ih Bog opravdati. Da, oni bi, zapravo, da opravdaju sami sebe, a potom da tvrde kako veruju u opravdanje verom.

Ovaj način, međutim, samo podriva temelj pravog opravdanja, jer ako bi čovek našao dobro u sebi samom, to bi značilo da on to dobro već poseduje i da nema potrebe da ga traži i dobije sa nekog drugog mesta. Ako može da opravda sebe i da čini dobro od sebe, njemu jednostavno nije potrebno opravdanje sa druge strane.

Dakle, postoji kontradikcija (nesuglasje) u stavu „da sam toliko grešan da ne vidim kako bi Bog mogao da me opravda”, jer ako nisam grešnik, onda mi opravdanje nije ni potrebno. Nije potrebno da budem *učinjen pravednim*, jer ja već *jesam* pravedan. Nema nekog srednjeg puta između pravde i bezakonja.

Kada, međutim, čovek ugleda sebe kao takvog grešnika da u sebi samom ne može naći nikakvu nadu za opravdanje, upravo je došao na teren vere (u stanje u kojem se *može* javiti vera).⁷⁴

„Ali Bog koji je bogat u milosti, iz ljubavi svoje premnoge koju ima k nama, nas, koji smo bili mrtvi u gresima svojim, ožive s Hristom (blagodaću, milošću, ste spaseni) i s Njim nas vaskrse i posadi s Njim na nebesima, u Isusu Hristu” (Efes. 2,4-6 rum. prev.).

KAD ODE SVAKA NADA, DOLAZI VERA

„Ali nije pisano samo za njega jedinog da mu se primi (u pravdu), nego i za nas, kojima će se primiti ako verujemo onoga koji vaskrse Isusa Hrista, Gospoda našega, iz mrtvih, koji se predade za grehe naše i ustade za opravdanje naše” (Rimljanima 4,23-25).

Vera je oslanjanje samo i isključivo na Božju reč. Sve dok i najmanje zavisimo od nas samih, dokle god mislimo da ima i trunka nade u nama samima, dotle ne može postojati vera; jer verovati znači zavisiti samo od Božje reči.

A kad se svaki oslonac u nama samima izmakne i kad shvatimo da na njega više ne možemo računati, kada sve govori protiv bilo kakve nade u opravdanje, tada (i tek tada) – oslanjajući se samo na Božje obećanje, isključivo na reč, nadajući se i kad izgleda da nade nema – tada dolazi vera. A kroz veru dobijamo potpuno i besplatno opravdanje, bez obzira koliki smo grešnici.

Zauvek će ostati zapisano: „A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu” (Rimlj. 4,5.).

„A pravda Božja verom Isusa Hrista (tj. pravda koja je od Boga, a koja dolazi kroz veru u Isusa Hrista)...Njega Bog odredi...da pokaže pravdu Svoju(Božju), jer ne primi pređašnje grehe, u vreme svog dugog podnošenja – Rimlj.3,22.25 – rum. prev.).

Ovde se radi o vežbanju vere. Da li se vežbaš u veri? Da bi razumeo kako se uvežbava vera, treba da poznaješ nauku spasenja.⁷⁵

„Jer Bogu tako omilje svet da je i sina svog jedinorodnog dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine nego da ima život večni. Jer Bog ne posla sina svojega na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza nj” (Jovan 3,16.17).

HRITOS JE NA SVAKOJ STRANICI BIBLIJE

„Sve je pismo od Boga dano i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi (da da mudrost za pravdu – rum. prev.), da bude savršen čovek Božji, za svako sobro delo pripravljen” (2. Timotiju 3,16.17).

Biblija je napisana sa ciljem da nam pokaže put života. Ona sa drži istoriju i razne biografije, a sve to čini deo poruke Jevanđelja. Svaki redak je tako napisan da otkriva Hrista. Ako neko ne čita Bibliju sa ciljem da u njoj otkrije put spasenja od greha, već ima neki drugi motiv, on uzalud čita. Kada proučavamo Sveto Pismo u svetlosti koja sija sa Golgote, to postaje pravo uživanje, a ono što nam je ranije izgledalo zatamnjeno i nejasno, sada biva rasvetljeno i razjašnjeno.⁷⁶

Trebalo bi da imamo strpljenja dok tražimo objašnjenje za ono što ne razumemo. Ne shvatamo kako to Bog održava ceo svemir silom svoje reči, pa ipak verujemo da je tako, jer to kaže Bog. Ono što ne razumemo, treba verom da prihvatimo. Studirajući Bibliju na ovaj način, stavljamo se u položaj gde Bog može da nam otkrije i objasni tajne svoje reči.⁷⁷

Biblija je Božja reč koju su zapisali sveti ljudi, pokrenuti Svetim Duhom. Ova svetlost im je došla kao direktno otkrivenje sa neba. U Svetom Pismu se nalazi poruka Božje ljubavi za grešnog čoveka. Hristos je prikazan kao sila Božja za spasenje čovečanstva.

Jedna jedina ideja prožima celu Bibliju: večni Božji zavet. Dok stoji pred krstom, čovek može da sagleda ono što je Bog učinio „po svojoj odluci i po milosti svojoj koja nam je dana u Hristu Isusu, pre vremena večnih” (2. Tim. 1,9 – rum. prev.). Celokupna istorija, od izgubljenog raja, do raja koji je ponovo zadobijen, naslikana je kao u panorami.

Priča o Božjoj ljubavi nema svoj kraj. Ona je isto tako večna kao i Sam Bog.⁷⁸

KADA ĆE VEST DA NISMO SVOJI, POSTATI DOBRA VEST ZA NAS

„Ne znate li da... niste svoji. Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, jer je to sve Božje” (1. Korinćanima 6,19.20).

Posvećenje je, u stvari, neprekidno priznavanje činjenice da mi pripadamo Bogu, a ne sebi samima. Onaj ko to nauči i ko živi jednako priznavajući ovo, on je posvećen.

To nije teško. Ljudi ovo predstavljaju kao nešto teško, imajući pogrešne predstave po tom pitanju (posvećenja) i pokušavajući da to ostvare na način koji nije Božji. I zaista, ako pokušavaju na neki drugi način, a ne na onaj Božji, oni mogu samo da dožive neuspeh.

Da li je tačno da smo mi Božji? Naravno, jer je pisano: „Jer ste kupljeni skupo”. A cena je skupocena krv Hrista, bezazlenog i prečistog jagnjeta (v. 1.Petr. 1,19), „koji je dao sebe za nas” (Titu 2,14).

Ova „cena” je plaćena. „Jedan za sve umre” (2.Kor. 5,14). S obzirom da je umro za sve, predavši Sebe za sve, sasvim je sigurno (kao činjenica) da smo svi Njegovi.

Ne samo da je predao Sebe *za nas*, već i *za sve što je naše*, uključujući tu i *naše grehe*. Da, to je tako, jer piše da On „dade sebe za grehe naše” i to zato, „da nas izbavi od sadašnjega sveta zloga” (Gal. 1,4), da „očisti sebi narod izabrani (narod koji će biti Njegov) koji čezne za dobrim delima (koji je pun revnosti za dobra dela – rum. prev.)” (Titu 2,14), i da nas, kad dođe, nađe „prave i pune radosti pred slavom svojom” (Juda 24. – rum. prev.). Jednom rečju, „da nas privede (odvede) k Bogu”(1. Petr. 3,18).

Bog nas ljubi toliko da *hoće* da nas spase. Ali On ne može da nas spase u našim gresima. On *hoće* da nas izbavi *od naših greha*. S obzirom da celokupna naša ličnost nije ništa drugo do GREH, On je, da bi nas imao, da bi nas otkupio, morao da kupi i naše grehe.⁷⁹

KAKO JE PROKLETSTVO PRETVORENO U BLAGOSLOV

„Hristos nas je iskupio od kletve zakonske, postavši za nas kletva, jer je pisano proklet svaki koji visi na drvetu; da među neznabošcima bude blagoslov Avramov u Hristu Isusu (da blagoslov izrečen Avramu, dođe na narode u Hristu Isusu – rum. prev.), da obećanje Duha primimo kroz veru” (Galatima 3.13.14).

Kletva zakona, svaka kletva koja je bila i koja bi mogla biti, posledica je greha. To je upečatljivo prikazano u Zahariji 5,1-4. Prorok je video „knjigu (svitak) gde leti”. Zatim mu Bog kaže: „To je prokletstvo koje izađe na svu zemlju”. Dakle, taj svitak predstavlja prokletstvo koje počiva na celoj zemlji.

Ali šta je uzrok tom prokletstvu? To je objašnjeno ovde:

„Svaki koji krade istrebiće se po njoj s jedne strane, i koji se god kune krivo istrebiće se po njoj (po ovoj knjizi) s druge strane” (stih 3). Svitak je, dakle, Zakon Božji iz kojeg je navedena po jedna zapovest sa svake table, čime se pokazuje da su obe table Zakona uvažene u knjizi koju je prorok video.

Svaki koji krade (svako ko krši zapovesti sa druge table Zakona) biće sasvim istrebljen; i svako ko se kune krivo (ko krši zapovesti sa prve table Zakona), takođe će biti istrebljen.

U ovom slučaju, nije neophodno da nebeski zapisnik iznese svaki greh koji je čovek učinio, već je dovoljno da se ukaže na Zakon čije su zapovesti prekršene.

Ako se ne nađe lek, ova knjiga Zakona sa prokletstvom napisanim u njoj, ostaje na snazi sve dok kletva ne uništi čoveka i kuću njegovu „zajedno sa drvima i kamenjem njezinim”, dakle, do onog strašnog dana kada će se sve istopiti od vatrene stihije, jer „sila je greha zakon” (1.Kor. 15,56).⁸⁰

„Ovako veli Gospod nad vojskama: evo, ja ću izbaviti svoj narod...i dovedću ih natrag... i biće mi narod i ja ću im biti Bog istinom i pravdom...i kao što bijaste uklin (kletva) među narodima,... tako ću vas izbaviti i bićete blagoslov. Ne bojte se, neka vam se okrepe ruke!” (Zah. 8, 8-13).

ČAK JE I ZEMLJA OTKUPLJNA

„A hvala Bogu na njegovu neiskazanome daru” (2. Korinćanima 9,15).

Neka je hvala Bogu, jer „Hristos nas je otkupio od kletve zakonske, postavši za nas kletva” (Gal. 3,13). Sva težina prokletstva pala je na Njega, jer „Gospod pusti na Nj bezakonja svih nas” (Is. 53,6). „Onoga koji ne znadjaše greha, (Bog) nas radi učini grehom” (2. Kor. 5,21). Svako ko njega prima, prima oslobođenje od greha i oslobođenje od prokletstva.

Hristos je primio na Sebe prokletstvo u takvoj punini da je, otkupljujući sve ono što je bilo proketo, prihvatio da nosi venac spleten od trnja. To je zato što je i sama zemlja, zbog čovekovog greha, bila proketa da rađa trnje i korov (v. 1. Mojs. 3,17.18). Neka je blagosloveno Njegovo ime! On je *završio* Svoj posao. „*Otkupio nas je* od kletve zakonske” (prema Galatima 3,13 – to je svršeni čin). Neka je sva hvala Gospodu! On je *bio učinjen* grehom nas radi, jer je *visio* na drvetu.

S obzirom da je sve ovo *već ostvareno*, oslobođenje od prokletstva kroz krst Isusa Hrista treba da se doživi i prihvati kao Božji besplatan dar svakoj duši na ovoj planeti. A kada osoba primi taj ničim zasluženi dar iskupljenja od sveukupnog prokletstva, onaj svitak (knjiga Zakona iz Zaharijine vizije – v. prethodnu stranu ove knjige) nastavlja svoj posao sa tom osobom. Ali ovog puta, Bogu hvala, on ne donosi prokletstvo, već *svedoči* za „pravdu Božju, verom Isusa Hrista (koja dolazi kroz veru Isusa Hrista – rum. prev.), u sve i na sve koji veruju, jer nema razlike” (Rimlj. 3,21.22).

Cilj našeg iskupljenja od prokletstva jeste da „blagoslov izrečen Avramu dođe na sve narode, u Isusu Hristu” (Gal. 3,14 – rum. prev.). Avramov blagoslov je pravda Božja, koja može doći samo od Njega i kao Njegov milostivi dar biti primljena putem vere.⁸¹

JESI LI UZNEMIREN? OVDE JE ODMOR

„Jer koji se god oslanjaju na zakonska dela pod kletvom su, jer je pisano: proklet svaki koji ne istraje u svemu što je napisano u knjizi zakonskoj da čini” (Galatima 3,10).

Ako nas je Hristos iskupio od kletve zakonske (Gal. 3,13), On nas je, u tom slučaju, iskupio i od zakonskih dela (dela zakona). Budući da su to *naša dela*, ona su zapravo greh. Iz Svoje velike milosti, Gospod je na nas stavio *dela Božja*, koja su sama pravda. Zato je pisano: „Ovo je delo Božje, da verujete onoga koga on posla” (Jovan 6,29). Ovo je pravi odmor – nebeski odmor – odmor Božji. „Jer koji uđe u pokoj njegov i on počiva od dela svojih, kao i Bog od svojih” (Jevr. 4,10).

„Jer koji se god oslanjaju na zakonska dela pod kletvom su, jer je pisano: proklet svaki koji ne istraje u svemu što je napisano u knjizi zakonskoj da čini.” A da se niko nije opravdao pred Bogom kroz Zakon, očigledno je, jer će pravednik od vere živ biti (živeti), dok se Zakon ne temelji na veri, jer piše: čovek koji to tvori, živeće u tome (živeće od toga, kroz to)” (Galatima 3,10 – 12 rum. prev.).

Sve gore rečeno je zato „da obećanje Duha primimo kroz veru” (Gal. 3,14). „Nikakva, dakle, nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu (*ne žive prema podsticajima koji dolaze od tela, već prema onome na šta ih podstiče Duh), jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu (zakon Duha života u Hristu Isusu) oprostio me je (izbavio me je) od zakona grehovnoga i (zakona)* smrti”.

„Jer što zakonu beše nemoguće (jer ono što Zakonu nije moguće), budući oslabljen našom zemaljskom prirodom, to je Bog postigao, osudivši greh u grešnom telu (zemaljskoj prirodi), tako što je poslao, greha radi, Svoga Sina u telu jednakom telu greha (u prirodi koja je jednaka grešnoj prirodi), da se zapovest Zakona (pravda Zakona) ispuni u nama koji živimo ne po podsticajima koji dolaze iz tela, već po podsticajima Duha” (Rimlj. 8,1-4; kombinacija srpskog i rumunskog prevoda).⁸²

* U zagradama je rumunska verzija teksta.

ZAŠTO NE SMETE DA ČINITE SVE ONO ŠTO HOĆE TELO

„Velim pak: po Duhu hodite, želja telesnih ne izvršujte. Jer ono što želi telo, to je protiv Duha, a ono što Duh hoće to je protiv tela. Ovo se protivi jedno drugome; tako da ne činite ono što hoćete(sve što hoćete)” (Galatima 5,16,17 – eng. prev.).

Sinovi Božji imaju um Duha, um Hristov. Tako oni „umom svojim služe zakonu Božjemu” (Rimlj. 7,25).

Dakle, svaki onaj koga vodi Božji Duh i ko ima um Hristov (misao Hristovu), ispunjava Zakon, jer je preko istog Duha izlivena ljubav Božja u srce, a ljubav je ispunjenje Zakona.

S druge strane, onaj koga vodi telesna priroda, pa ima um telesan (misli telesne), on čini dela telesna, te stoga služi zakonu grhovnom (zakonu greha). Svako ko je vođen telesnom prirodom, ne može činiti dobro, čak i ako bi želeo da to čini; on služi (robuje) zakonu greha, pa je stoga „pod Zakonom” (Rimlj. 3,19).

Zapazite u gornjem tekstu da je telesna priroda, sa svom svojom grešnošću, još uvek prisutna kod onoga koji ima Božjeg Duha i da se bori protiv Duha.

To znači da, kada se neko obrati i tako dođe pod vlast Božjeg Duha, on nije oslobođen od telesne prirode u tom smislu da je odvojen od njenih tendencija (sklonosti) i želja, tako da više nema kušanja kojima će morati da odoli, ili borbe u kojima će morati da pobeđi. Ne! Ista grešna, telesna, izopačena priroda još uvek je tu, sa istim željama i sklonostima (težnjama).

Ali obraćeni čovek nije više njen rob. On je oslobođen od robovanja telesnoj prirodi i njenim željama i sklonostima, i sada je potčinjen Duhu. Potčinjen je sili koja pokorava, vlada i raspinja telesnu prirodu, takvu kakva jeste, sa svim njenim grešnim željama i žudnjom.⁸³

DOBRA VEST: IMA NEŠTO JAČE OD TELESNE PRIRODE

„Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdanu; tako se borim, ne kao onaj koji bije vetar; nego morim (disciplinujem) telo svoje i trudim (držim ga pod kontrolom), da kako sam, drugima propovedajući, izbačen (odbačen – eng. prev.) ne budem” (1. Korinćanima 9,26.27).

Kontrast između vođstva telesne prirode i vođstva Duha, jasno je prikazan u Rimljanima 7,14-24. Tu je opisan čovek koji je pod vlašću sila telesne prirode, koji je „telesan, prodat pod greh” i koji želi da čini dobro, ali mu to ne dozvoljava telesna priroda.

Tako je prikazana osoba koja je rob telesne prirode, „zakona grehovnog” koji je u udima njegovim. Kada poželi da utekne od svoje prirode i da čini dobro, ova sila ga iznova pokorava i drži ga pod vlašću zakona telesne prirode, zakona greha.

Ali postoji *oslobođenje od te sile*. Kada je nesrećni čovek (iz Rimljanima 7) povikao: „Teško meni! Ko će me izbaviti od tela smrti ove (od smrti koja je u telu mojem)?” – odgovor je odmah dat: „Zahvaljujem Bogu svojemu, kroz Isusa Hrista Gospoda našega!” (Rimlj. 7,24.25). To je put oslobođenja; samo je Hristos Taj koji oslobađa.

U sedmom poglavlju Rimljanima poslanice prikazana je osoba koja je zarobljena svojom telesnom prirodom, ali čezne za oslobodjenjem. Poglavlje 9, Prve poslanice Korinćanima, otkriva nam kako *telesna priroda može biti potčinjena čoveku* kroz jednu drugu silu – silu Duha Božjeg. Preko ove sile čovek je taj koji sad vlada telesnom prirodom i svim njenim željama i prohtevima; i uz pomoć Duha, on raspinje telo (telesnu prirodu), boreći se u „dobroj borbi vere” (1. Tim. 6,12).

Mi nismo spaseni tako da budemo potpuno van domašaja telesne prirode, već *primanjem sile koja nam omogućava da pobedimo i držimo pod kontrolom sve želje i sklonosti telesne prirode*. Karakter se ne razvija teko što ćemo biti oslobođeni i preneti na teren gde nema nikakvog iskušenja (gde nema nikakve potrebe za borbom), već tako što ćemo, upravo tu gde se nalazimo, *pobediti svako iskušenje, naoružani silom koja dolazi odozgo*.⁸⁴

ISUS JE SAMOG SEBE STAVIO U NAŠ POLOŽAJ

„Jer svaki koji je rođen od Boga, pobeđuje svet; i vera je naša ova pobjeda koja pobjedi svet” (1. Jovanova 5,4).

Da smo mogli da budemo spaseni potpunim uklanjanjem naše telesne prirode, onda ne bi bilo potrebno da Isus dolazi na ovaj svet. Da je trebalo da budemo spaseni kroz izbegavanje svake probe (kušanja), tako što bismo bili preneseni u obličje (telo) iz kojeg ne može doći nikakvo iskušenje, onda ne bi bilo nužno da Isus dođe na ovaj svet. Ali sve i da je bilo moguće takvo oslobođenje, čovekov karakter se na taj način nikada ne bi mogao razviti.

Tako dakle, umesto da pokuša da spase čoveka, oslobađajući ga potpuno od tela (telesne pridode) u kojem se ovaj nalazi, Isus je došao na svet i stavio Samog Sebe u telesnu prirodu sa svim njenim željama i sklonostima; kroz božansku silu koju je primao verom, On „osudi (pobedi, nadvlada) greh u telu” (Rimlj. 8,3).

Hristos je, na taj način, doneo celom čovečanstvu tu istu svetu veru koja ima u sebi božansku silu za oslobođenje od sile telesne prirode i sile zakona grehovnog; božansku snagu koja je dovoljno moćna da bi vladala nad telesnom prirodom, takvom kakva ona jeste (kakvu poseduje svaki čovek).

Umesto da spase ljude na način koji bi ih učinio slabićima, ljudima bez karaktera, postavljajući ih u sredinu (telo) bez iskušenja, Isus je došao do čoveka, upravo tamo gde se on nalazio, *usred svih njegovih iskušenja*. Isus je došao u istoj telesnoj prirodi (telu) koju ima čovek. U takvoj telesnoj prirodi, On se suočio sa svim iskušenjima koja su takvoj prirodi poznata (primerena) i pobedio je svako od tih iskušenja. Kroz Svoju pobjedu, On je doneo pobjedu svakoj duši na ovom svetu (ostvario pobjedu za svaku dušu na ovom svetu). Neka je blagosloveno Njegovo ime!

Svaka duša koja bude primila i čuvala (održala) „Isusovu veru”, može da ima ovu pobjedu u svoj njenoj punini.⁸⁵

„Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti i **veru Isusovu**” (Otkr. 14,12).

DRAGOCENA POUKA O TOME KO OBAVLJA POSAO

„Radi toga i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka, što vi, primivši od nas reč Božju, primiste ne kao reč čovečju, nego kao (što zaista i jeste) reč Božju koja čini u vama koji verujete” (1. Solunjanima 2,13. – kombinovani prevod).

Bez Božje reči čovekov život je isto tako suv i besplodan kao zemlja bez kiše. Samo dopustite da Njegova reč padne na srca kao što kiša pada na zemlju i život će biti svež i ulepšan radošću i mirom Božjim, dajući rodove pravde koji dolaze kroz Isusa Hrista.

Božja reč mora delovati u vama. Ne treba vi da radite kako bi ispunili Božju reč, već Božja reč treba da radi u vama kako bi vas pokrenula. Doživjećemo silno dejstvo Božje reči koja je živa i puna sile, kad joj dozvolimo da radi u našem životu.

To je Božja reč, i sila kojom je ona ispunjena jeste božanska sila. Kada joj se da dozvola da deluje u našem životu, videće se delo Božje ispoljeno u životu čoveka (kroz čovekov život). To je Njegova sila koja veličanstveno radi. Stoga je „Bog (Onaj) što čini u vama i daje vam, po svojoj ugodnosti (volji) i volju, i dela (ostvarenje)” (Filib. 2,13 – rum. prev.). „Reč moja... učiniće što mi je drago i srećno će svršiti na što je pošaljem (ispuniće moje planove – rum. prev.)” (Is. 55,11). Dopustite Mu da radi!⁸⁶

To je sila Božje reči koja radi u čoveku (i za čoveka) koji prima tu reč takvu kakva ona zaista jeste. To je sila koja „čini u vama koji verujete”. To je put kojim reč Božja ostvaruje ono što Gospod želi, u onima koji primaju reč i dopuštaju joj da stanuje u njima.

Bolujete li od gube greha? Jeste li se ikada obratili Bogu rečima: „Gospode, ako hoćeš, možeš me očistiti”. Odgovor koji ćete dobiti istog trena, glasi: „Da, hoću. Očisti se!” I „odmah” si očišćen, isto tako sigurno kao i onaj gubavac (v. Matej 8,2).

Verujte u reč Božju i slavite Ga zbog Njegove sile koja vas čisti od greha.

Neka bi On dao da, svako ko pominje Njegovo ime, danas primi Njegovu reč, potpuno se oslanjajući na nju, kako bi ispunio ono što ona kaže. Primite je onako kako su to činili ljudi u staro vreme i istog časa će u vama početi da deluje Očeva volja.⁸⁷

NE ŽELIMO NIŠTA DRUGO OSIM JEVANĐELJA!

„I ja došavši k vama, braćo, ne dodoh sa visokom reči, ili premudrosti, da vam javljam svedočanstvo Božje. Jer nisam mislio da znam što među vama, osim Isusa Hrista i toga raspeta” (1. Korinćanima 2,1.2).

Možemo misliti da imamo takav sistem istina koji obuhvata predmete kao što su Zakon, subota, čovekova priroda, Hristov drugi dolazak itd, i da smo na sve to dodali malo jevanđelja – ideju opravdanja verom. Postoji, međutim, samo jedna doktrina koju treba da propovedamo, a to je Hristovo Jevanđelje.

Da li ima još nešto osim Jevanđelja? Jevanđelje je „sila Božja na (za) spasenje svakom koji veruje” (Rimlj. 1,16). Želimo li još nešto osim spasenja? Šta bismo više od toga mogli da tražimo?

Jevanđelje donosi pravdu. Pravda je ono što Bog čini, to je Njegov put (način). Biti u skladu s Njim, to znači da prihvatiš Njegov put kao svoj put. Jevanđelje nam otkriva taj put (stih 17). I više od toga, Jevanđelje je sila Božja da se njegov put (to što On čini i način na koji čini) ostvari u nama. Biblija je otkrivenje Božjih puteva i oni su izraženi kroz Deset zapovesti, koje predstavljaju deklaraciju (objavu) Njegove pravde (Is. 51,6.7).

U Mateju 6,33 Isus kaže da je pravda ono što nam treba. Zašto? Pravda je život i onaj koji ima Božju pravdu, ima sve što mu treba, u ovom svetu i svetu koji dolazi.

„Pravednik će od vere živ biti (kroz veru živeti)” (Rimlj.1,17). Zar ništa drugo? Samo vera? Možda, kroz veru i dela? „Ništa ne dodaj k rečima njegovim da te ne ukori (da te ne kazni – rum.prev.) i ne nađeš se laža” (Priče 30,6.). Biti u pravu, znači biti pravedan. Pravedan čovek će činiti pravedna dela. To je rod pravednosti. Ali kako čovek čini ta dela? Kroz veru. „Delo koje traži Bog jeste ovo: da verujete onoga koga on posla” (Jovan 6,29 – rum. prev.) Ništa se ne sme dodati u izlaganju pravde Božje kroz veru Isusa Hrista. Ali šta je sa doktrinama kao što su subota, besmrtnost itd? S obzirom da je „carstvo Božje i pravda Njegova” ono za čim imamo potrebu i s obzirom da ništa o čemu Biblija govori nije bez značaja, sve pomenute doktrine predstavljaju različite izraze učenja o pravdi kroz veru i jesu deo sadržaja ovog učenja. Mi ne možemo propovedati nešto drugo, jer sve drugo izvan ovoga, greh je.⁸⁸

JEVANĐELJE U POREĐENJU SA MNOGOBOŠTVOM

„Nego što je ludo pred svetom, ono izabra Bog... i što je neplemenito (omalovaženo, prezreno) pred svetom, to izabra Bog, štaviše, ono što nije, da uništi ono što jeste; da se ne pohvali nijedno telo(niko) pred Bogom” (1 Kor. 1,27-29 – kombinovani rum.-srpski prevod).

Ljudska mudrost je nešto najnerazumnije u očima svemira. Bog je vidi kao pravu ludost. Pavle kaže da oni koji čine to što je opisano u Rimljanima 1,23-32 znaju da zaslužuju smrt. Mnogoboštvo o kojem je govorio Pavle i koje je bilo rasprostranjeno u Atini i svuda unaokolo, nije ignorisalo vrednosti ovog sveta. Ono je okupljalo takve ljude čija umetnička i naučna dela i danas predstavljaju predmet izučavanja i divljenja. Čovek bez Boga može doći do saznanja, kao što određana znanja može steći i životinja. Nema, međutim, *mudrosti* bez Boga. To želi da istakne Pavle, kada kaže: „Braćo! Čuvajte se da vas ko ne zarobi (pokrade- rum.prev.) filozofijom i praznom prevarom...po nauci sveta, a ne po Hristu” (Kol. 2,8).

Često slušamo o „prirodnom (urođenom) moralu” i „naučnom moralu” – moralu koji je poznat svim ljudima. Upravo to opisuje Pavle i naziva ga paganstvom (mnogoboštvom). Popularna predstava o paganstvu nije ispravna. Paganin ne poznaje Boga. On može da bude religiozan(pobožan), ali Bog nije izvor njegove mudrosti.

U Marku 7,22.23, Hristos ukazuje na izvor „prirodnog morala”. Srca svih ljudi su ista; svi imamo istu krv. Pagani su svi ljudi koji čine ono što je opisano u prvom poglavlju Rimljanima poslanice, bez obzira gde i u kojoj sredini žive.

Uporedite 2.Timotiju poslanicu 3,1-7 i poslednji deo Rimljanima 1. Stihovi su skoro identični. To znači da će ljudi poslednjeg vremena biti pagani u punom smislu, utapajući se u telesna dela (dela telesne prirode). To dalje znači da svi koji će biti uništeni jesu, zapravo, pagani. Ali ko su pagani? „...Jer ti koji osuđuješ drugoga, isto to činiš (Rimlj. 2,1- rum.prev.).

Jesmo li učinili nekad nešto zbog čega nas je stid da o tome govorimo? Verujem da jesmo. Po čemu se onda razlikujemo od pagana? Tu nastaje mesto za Jevanđelje. Stid nas je da govorimo o onome što smo učinili u tajnosti, ali „ne stidim se Jevanđelja Hristova, jer je sila za spasenje svakoga koji veruje” (Rimlj.1,16).⁸⁹

POSTOJI SILA U PRAVOM OPRAVDANJU VEROM

„Jer se ne sidim Jevandelja Hristova, jer je sila Božja na spasenje svakom koji veruje... Jer se u njemu javlja pavda Božja iz vere u veru (jer se u njemu otkriva pravda koju daje Bog kroz veru i koja vodi u veru – eng. i rum. prev), kao što je napisano: pravednik će od vere živ biti” (Rimljanima 1,16.17).

Prvo poglavlja Rimljanima poslanice moglo bi se shvatiti kao neka vrsta rezimea (kratkog izlaganja) koji daje sliku stanja čoveka bez Boga i objašnjenje kako čovek dospeva u to stanje. Uzrok takvog stanja može se izraziti jednom rečju: *neverovanje*.

Ono što je direktno vezano za neverovanje, jeste samouzdanje. Oni (opisani u poslanici) su izgubili Boga, „jer kad poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga, niti mu zahvališe, nego zaludeše u svojim mislima (predaše se svojim sujetnim, taštım, ništavnım mislima) i potamnje nerazumno srce njihovo” (stih 21). Sve su sebi pripisivali i pošto je ljudsko „ja” uzdignuto, vera u Boga je opadala, sve dok nisu dospeli u tamu idolopoklonstva.

Platon, Seneka i Marko Aurelije, naučavali su ono što su oni smatrali „naukom o moralu”. Konfučije je govorio o moralnim principima. Ali ono što je svima njima nedostajalo, jeste *kako učiniti da ljudi budu to što su ovi smatrali dobrım*. Čak su i ti učitelji morala praktikovali ono što su sami osuđivali i tako pokazali da stoje daleko od moralnih normi koje su drugima objašnjavali.

Dok nam ovi učitelji govore šta treba da radimo, ali nam ne daju silu da to radimo, Hristova religija ne samo da nam otkriva to što je dobro, već nam daje i sposobnost da to isto dobro odelotvorimo. Dakle, ako Hristos ne prožima moralnu pouku, napor koji ulažemo da naučimo druge šta je moralno predstavlja samo staru pagansku nauku o moralu koja je u stvari nemoral. Naučavanje morala odvojeno od Isusa Hrista je nemoralno; to je greh.⁹⁰

„A ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od ugla i nema ni u jednom drugom spasenja. Jer nema drugog imena pod nebom datog ljudima kojim bi se mogli spasiti” (Dela 4,11.12).

SPASENI PO VERI, SUĐENI, PO DELIMA – ZAŠTO?

„Jer će doći sin čovečji u slavi oca svojega s anđelima svojim i tada će se vratiti svakom po delima njegovim” (Matej 16,27).

Bog ne gleda ko je ko. On će svakom dati po delima njegovim. Na suđenju se uzimaju u obzir samo čovekova dela. „I evo ću doći skoro i plata moja sa mnom da dam svakome po delima njegovim” (Otkr. 22,12).

Karakter dela otkriva količinu vere u Hrista. Samo ispovedanje vere nije dovoljno. Bog ne gleda ni na čoveka (nije Mu važno o kom čoveku se radi), ni na njegovo ispovedanje. Mi se možemo nazvati hrišćanima, tvrditi da držimo zakon i da nam je žao jadnih neznabožaca, ali Bog svrstava u istu klasu sve one koji nemaju odgovarajuća dela.

„Jer koji bez zakona sagrešiše, bez zakona će i izginuti; i koji u zakonu sagrešiše, po zakonu će se osuditi” (Rimlj. 2,12). To znači da je Zakon veliko merilo po kojem će se suditi svakom čoveku na svetu.

Ali šta znači držati Zakon? To znači čuvati sve njegove zapovedi (principe, norme, pouke). Naša pravda treba da prevaziđe pravdu fariseja, koja je bila samo spoljašnja forma. Ako mrzimo nekoga, to je ubistvo (Mat. 5,22). Ako imamo nečiste misli, to je preljuba (Mat. 5,28). Ako je naše srce nečisto, mi kršimo sav Zakon. Spolja gledano, možemo biti koliko hoćemo pedantni u držanju subote, ili veoma strogi u ispunjavanju formalnih zahteva kojima nas obavezuje ostatak Zakona, ali nečisto srce će uprljati svako naše delo čineći ga grehom.

„Jer kad neznabošci, ne imajući zakona sami od sebe čine što je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon” (Rimlj. 2,14). Bog je dovoljnom količinom svetlosti obasjao različite puteve koji vode do ljudskog srca, kako bi čovek mogao da upozna pravog Boga. Čak i sama priroda otkriva Boga prirode. Ako bi neko ko se nalazi u najcrnjem mraku neznaboštva pozeleo da upozna pravog Boga, On će poslati drugog čoveka s kraja sveta, ako je potrebno, da bi ovome doneo svetlost istine.

Tako će se na kraju pokazati da je svaki od onih koji budu izgubljeni odbio svetlost koja bi ga, da je istu primio, dovela do Boga.⁹¹

NE SUDI SE SAMO NAMA, NEGO I BOGU

„Ali ti tražiš da istina bude duboko u srcu (u temelju); učini da mudrost tvoja prodre unutar mene” (Psalam 51,6 – rum.prev.).

Znanje bez Boga je ludost i kako kaže Pavle, ništa ne pomaže. „Šta je dakle bolji Jevrejin od drugih ljudi (u čemu je njegova prednost-rum.prev.)? Mnogo, svakojako. Prvo što su im poverene reči Božje.” (Rim. 3,1.2). Avram je izveden iz mnogoboštva i to verom, a njegovi potomci postali su „ljubazni” (dragi Bogu) zbog njihovog oca. Njima je Bog poverio Svoju istinu.

Oni nisu razumeli šta znači biti Jevrejin i oslonili su se na ideju da Bog drži do njih više nego do svih drugih ljudi. Bog im je dao svetlost da je odnesu drugima. Ali, s obzirom da su bili puni oholosti, oni to nisu učinili.

Za vreme njihovog robovanja, Bog je otkrio Danilu da će proći još četiri stotine godina do ostvarenja plana po kojem Njegov narod treba da odnese svetlost svetu.

Širenje radosne vesti (Jevandelja) među neznabošcima, bilo je ono što je Bog oduvek tražio od Jevreja, ali su oni to odbili. Ipak se Bog pobrinuo za druge narode i „ne ostavi sebe neposvedočena” (Dela 14,17).

Zar među nama danas, ne postoji sklonost da se ponesemo zato što imamo svetlost i da mislimo kako Bog treba naročito da vodi računa baš o nama? Ali On nam je dao tu svetlost pod uslovom da istu odnesemo i drugima. Ako se hvalimo tom svetlošću, a ne nosimo je onima oko nas, Bog će imati strpljenja sa nama, ali na kraju će neko drugi zauzeti naše mesto i obaviti posao.

Bog se zakleo Avramu i njegovo obećanje će biti ispunjeno uprkos ljudskom neverstvu (Rim. 3,3.4). Ako se ne bi našao ni jedan sa verom koju je imao Avram, Bog mu može podići decu čak iz kamenja. Samom Bogu se sudi pred očima celog svemira, jer su Ga sotona i zli ljudi u svim vremenima optuživali da je nepravedan i ravnodušan. Kada suđenje bude okončano, ceo svemir će reći: „Pravedni su i istiniti putevi tvoji, care svetih (care svih naroda – rum. prev.)” (Otkr. 15,3).

KADA SIROMAŠTVO VODI U BOGATSTVO

„Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati pred njim...Ali sad se pokaza pravda koju daje Bog, bez zakona...pravda... koja dolazi kroz veru u Isusa Hrista, u sve i na sve koji veruju u njega” (Rimljanima 3,20-22; kombinovani srpsko-rumunski prevod).

Neki ljudi su zabrinuti zato što biblijski tekstovi, kao što je ovaj, „mogu da diskredituju Zakon”. Ali treba pustiti da se Bog, koji je dao ove reči, pobrine za čast Svog Zakona. Neka bude jasno za sva vremena da Zakon ne može opravdati onog koji ga je jednom prestupio.

Zakon traži savršenu pravdu od čoveka, a ona se ispoljila u Hristovom životu. Nijedan čovek nije živio tako kao što je živio Hristos. Svi sagrešiše. Savršenstvo i uzvišenost zakona navodi grešnika da uzvikne: „Šta ću činiti?”

Ponekad se javi ideja da bi čovek, u slučaju da Hristos obriše zapisnik prošlosti, mogao od tog trenutka da nastavi sa uspehom. To je bila nesreća Jevreja (v. Rimlj. 10, 2.3). Ne postoji niko na svetu ko bi sam od sebe mogao da učini makar jedno od takvih dela, čisto i slobodno od sebičnosti, kakva je činio Isus. „Šta god nije po veri greh je” (Rimlj. 14,23).

Nikada nije postojao bolji čovek od Pavla. Ako je neko, izuzimajući Hrista, činio dobra dela, Pavle ih je činio. Ipak je on svo to *svoje dobro* morao da sagleda kao „gubitak”, da bi dobio Hrista (v. Filib. 3, 4-8). Psalmista kaže da Bog ne uskraćuje ni jednoga dobra onima koji hode u pravdi. Ako je Pavle, pre nego što je sreo Hrista, imao nešto dobro u svojoj prirodi, onda je morao da zadrži to dobro. Ali, on je *sve to* smatrao gubitkom i tricama (smaćem).

Plan spasenja podrazumeva davanje i primanje – davanje od strane Boga i primanje od strane čoveka. Oholost srca odbija takvu zavisnost od Boga; ali mi jesmo nesrećni (prosijaci), nevoljni, siromašni i goli (v. Otkr. 3,17).⁹³

„Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista, da bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovim bogatstvom obogatite” (2. Kor. 8,9).

JESI LI SUVIŠE PONOSAN DA BI PROSIO

***„Veoma se radujem u Gospodu i srce je moje puno rado-
sti u Bogu mojem, jer me je obukao u haljine spasenja,
plaštem pravde ogrte me” (Isaija 61,10).***

Prorok se radovao u Gospodu, jer ga je Bog obukao u haljine spasenja i ogrnuo ga plaštem pravde. Ne treba mi da se oblačimo. Verujmo Bogu da će On to učiniti. Kad to Bog čini, onda se u tom slučaju ne radi samo o spoljašnjoj garderobi. On to stavlja *u čoveka*, tako da ovaj *postaje* pravedan.

Katkad čujemo ljude da govore kako mi treba da obučemo nekakvu časnu odeću, da bi potom mogli nositi ovu belu haljinu. Ali ono što predstavlja preporuku za jednog prosijaka pomoću koje on nalazi milost, jeste njegova potreba i njegova bespomoćnost.

„Jer svi sagrešiši i izgubili su slavu Božju” (Rimlj. 3,23). Svi su ljudi na istom nivou i ponuda milosti važi za svakoga: „Dođi i uzmi vodu života zabadava”. Mi smo „opravdani (u Vukovom prevodu stoji: „*opravdaće se*”) zabadava, blagodaću njegovom, otkupom Isusa Hrista” (Rimlj. 3,24).

Samo je jedna stvar na ovom svetu bez koje čovek ne može, a to je opravdanje – opravdanje koje je činjenica, a ne teorija. To je Jevandelje. Sve što vredi propovedati treba da je usmereno na opravdanje verom. Nama treba Hristova pravda da nas opravda u sadašnjosti i da nas opravda za ono što smo učinili u prošlosti.”⁹⁴

„Tražih Gospoda i ču me i svih nevolja mojih oprostí me. Koji u njega gledaju, prosvetljuju se i lica se njihova neće postideti. Ovaj stradalac zavika i Gospod ga ču i oprostí ga svih nevolja njegovih” (Ps. 34,4-6).

POZIV NA POKAJANJE JE VEOMA DOBRA VEST

„Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se (biću pun poverenja), neću se bojati (ničega), jer mi je Gospod Bog sila (moja snaga) i pesma (ono čim se hvalim – u zagradi je rumunski prevod), on mi bi spasitelj” (Isaija12,2).

Božji Duh nas je upozorio da obratimo pažnju na ono što čini telesni um i na način na koji će takav um izopačiti čoveka i varati ga u svakom pogledu.

Nije li nam rekao Isuus : „Postaraj se dakle i pokaj se (budi pun revnosti, ali pokaj se – u drugim prevodima). Šta znači ono „ali”?

„Znam dela tvoja da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Ovako budući mlak, izbljuvaću te (u dr. prevodima – muka mi je, povratću te) iz usta svojih. Jer govoriš: bogat sam i obogatio sam se i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go. Savetujem te da kupiš od mene zalata žeženog u ognju da se obogatiš i bele haljine da se obučeš i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš... Budi pun revnosti, ali i pokaj se!” (Otkr, 3,15-19).

Šta hoće da se kaže tim „ali”? Šta podrazumeva ovaj veznik? On obuhvata sve navedene stihove. Prvo što Isus kaže je: „Znam dela tvoja”, a poslednje: „Budi pun revnosti, ali i pokaj se”. Da li ste u ovom času spremni da se pokajete od svojih dela?

Kakvo dobro će vam doneti ta dela? Jesu li ona savršena? Jesu li pravedna? „Šta god nije po veri, greh je” (Rimlj. 14,23). Imate li takva dela koja nisu proizašla iz vere, već ih prožima ljudsko „ja”?

Ne zaboravite da je haljina koju moramo kupiti „izatkana na nebeskom razboju i nema nijednu nit ljudske tvorevine (mudrosti, invencije)” *. Ako bismo utkali samo jednu takvu nit u život za koji kažemo da ga živimo u Hristu, pokvarili bismo celu haljinu.⁹⁵

„Pravdom ćeš se utvrditi (ojačati). Izagnaj strah, jer se nemaš čega bojati, oteraj bojazan, jer ti se neće približiti... To je nasledstvo slugu Gospodnjih i pravda njihova (spasenje njihovo) od Mene, Veli Gospod” (Is. 54,14.17).

* Citat iz spisa E. G. White („Hristove očigledne pouke”, str. 278)

KAD TRAJITE HLEB, NEĆETE DOBITI KAMEN

„Videće trud duše Svoje i nasitiće se pravedni Sluga Moj, poznanjem svojim mnoge će opravdati (mnoge će dovesti u stanje koje je po volji Bogu – rum. prev.) i Sam će nositi bezakonja njihova” (Isaija 53,11).

Kada dolazite pred Boga, neka ove reči budu na vašim usnama: „Spasićemo se kroz Njegov život” (v. Rimlj. 5,10). „Tako će poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni (učinjeni pravednim- rum. prev. – stih 19). Iznesite to pred Boga u molitvi. Te reči su istinite, jer ih je sam Gospod izgovorio.

Kako se ti blagoslovi mogu dobiti? Verom! Primate ih verom i oni će biti vaši, tako da niko neće moći da vam ih oduzme. Imaćete ih čak i ako ne razumete kako sve to biva, a kad imate blagoslov pravde, imate i život. Koji život? Božanski život.

Tako dakle, kada se nađete u iskušenju koje vas je obično pobeđivalo, možete reći sotoni da on nije u stanju da vas natera da padnete na kušanje, jer to više niste vi, već Hristos koji živi u vama.

Nikada, ni u jednom čoveku, nije postojala sila koja bi mu omogućila da on sam odoli iskušenju. Mi to ne možemo. To znači da moramo imati neki drugi (drugačiji) život u odnosu na naš, da bismo mogli da pobedimo greh. To mora biti život koji greh nikada nije dotakao, niti može da ga dotakne. Iznova i iznova ponavljajte uzvišene reči: „Njegov život je moj život; greh me ne može dotaći. Njegova sila je moja sila; Njegova poslušnost je moja poslušnost i Njegov život je moj život. On je živio bez greha i ja verom prisvajam taj život; čuvam ga, jer je on sada moj život i greh ga ne može dotaći”. To je jedini način da odolite grehu i iskušenju, jer će ovaj život svaki put odneti pobeđu.

„A zakon dođe da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat (milost), da kao što carova greh za smrt (dajući smrt), tako i blagodat da caruje pravdom za život večni (dajući pravdu za život večni- rum. prev.), kroz Isusa Hrista, Gospoda našega” (Rimlj. 5, 20.21).⁹⁶

„Koji je među vama otac u koga ako sin zaište hleba da mu da kamen? Ili ako zaište ribe da mu da...zmiiju?...Kad dakle, vi zli budući, znate dobre dare davati deci svojoj, koliko će više otac nebeski dati Duha Svetoga, onima koji ištu u njega” (Luka 11,11-13).

DRAGOCENA RADOST DRŽANJA SUBOTE – SEDMOG DANA

„Ako zadržiš nogu svoju u subotni dan, da ne činiš ono što je tebi drago (svoja zadovoljstva) na moj sveti dan, ako ti subota bude milina dok proslavljaš Gospoda i prozoveš dan Gospodnji slavnim, ako ga budeš poštovao ne idući svojim putevima, ne baveći se svojim poslovima, ne tražeći svoje užitke i ne govoreći svoje reči (prazne reči, brbljanje), tada ćeš se veseliti (uživati) u Gospodu” (Isaija 58,13.14 – kombinovani prevod).

Stvaranje nije predstavljalo fizički posao; ono je u potpunosti bilo duhovne prirode. Bog je govorio i tvorevina je nastala, a reč Njegova je duh.

Tako dakle, držati subotu Gospodnju ili odmor Božji znači radovati se u duhovnom odmoru. Subota nije stvorena samo radi fizičkog odmaranja. Ona ima daleko uzvišeniju svrhu nego što se to obično misli.

Tačno je da se od nas traži da zastanemo sa našim poslovima tog dana, ali obustavljanje fizičkog rada je samo simbol (znak) duhovnog odmora koji Gospod daje onima koji ga prihvataju kao Tvorca svega postojećeg. Bez duhovnog odmora nema istinskog držanja subote.

Čovek se može uzdržavati od rada sedmog dana isto tako striktno kao što je to bio slučaj sa farisejima, pa ipak ako ne zna šta znači (ako ne doživljava) radost u Gospodu Isusu Hristu, on ne drži subotu.

„Ako bi držao subotu”, kažu neki, „kako bi zaradio za život”? Upravo subota daje odgovor. Ideja i smisao subote jeste potpuno i savršeno poverenje u Gospoda, čija je ljubav prema svim Njegovim stvorenjima jednaka Njegovoj sili da im pomogne i učini im dobro.

„Trebali li neko ko je u škripcu (u nemaštini), da sakuplja plodove (berba, žetva) u subotu, jer je to ‘jedini način’ da spase letinu?” – glasi drugo pitanje koje se često postavlja. Bog kojem ne treba pomoć da bi napravio kukuruz i učinio da on raste, u stanju je i da ga zaštiti, ili pak, da se pobrine na neki drugi način za čoveka, ako žetva bude uništena.. Subota nas podseća na to da je Bog „dobar i milostiv” (Ps. 111,4).⁹⁷

„Ovako veli Gospod: čuvajte se da ne nosite bremena u subotu i ne unosite na vrata Jerusalimska...nego svetite subotu kao što sam zapovedio ocima vašim” (Jerem. 17,21.22).

INDEKS

1. Jones, A.T. „Vest trećeg andela”, – Bilten Generalne konferencije, 1893, str.200-202.
2. Ibid, str.204.
3. Ibid, str. 205.
4. Ibid, str. 206.207.
5. Waggoner,E.J. „Rimljanima poslanica”, str. 12.13.
6. Ibid, str.128.129.
7. Ibid, str. 129.
8. Ibid, str.92.93.
9. Ibid, str. 93.94.
10. Ibid, str. 95.96.
11. Ibid, str. 96.97.
12. Ibid, str. 178.179.
13. Ibid, str. 179.
14. Ibid, str. 96.97.
15. Ibid, str. 70.71.
16. Ibid, str. 72.
17. Waggoner, „Dobre vesti”, str. 47.
18. Waggoner, „Rimljanima poslanica”, str. 72.73.
19. Ibid, str. 73.74.
20. Ibid, str. 22.
21. Ibid, str. 23.26.
22. Waggoner, „Dobre vesti”, str. 42.
23. Waggoner, „Rimljanima poslanica”, str. 163.164.
24. Ibid, str. 164-166.
25. Jones, „Prorok, sveštenik,car”, str. 57.60.
26. Ibid, str. 81.82.
27. Ibid, str. 61.
28. Ibid, str.61.62.
29. Ibid, str. 24.
30. Bilten G.K, str. 126.127.
31. Ibid, str. 128.

32. Ibid, str. 128.129.
33. „Dobre vesti”, str 90.91.
34. Ibid, str. 60.61.
35. Ibid, str. 49-51.
36. Ibid, str. 51.52.
37. Ibid, str. 53.54.
38. Ibid, str.55.56.
39. Waggoner, „Rimljanima poslanica”, str. 159.160.
40. Waggoner, „Dobre vesti”, str. 56,57.
41. Ibid, str. 82
42. Ibid, str. 80.82.
43. Ibid, str.81.78.79.
44. Ibid, str. 44.45.
45. Bilten G.K. (1893), str. 415.
46. Ibid, str. 38.
47. Ibid, str. 378.379.
48. Ibid, str. 360.361.359.
49. Ibid, str. 342.
50. „Dobre vesti”, str. 50.51.
51. Waggoner, „Svetlost proročanstva”, str. 106.108.109.
52. Bilten G.K, str. 301.
53. Ibid, str. 298.
54. Ibid, str. 302.
55. Ibid, str. 298.
56. Ibid, str. 299.
57. Ibid, str. 299.
58. Ibid, str. 299.300.
59. Ibid, str. 300.301.
60. Ibid, str. 301.302.
61. Waggoner, „Jevanđelje u stvaranju”, str. 55-57.
62. Ibid, str. 57-59.
63. Ibid, str. 59.60.
64. Ibid, str. 51.52.
65. Ibid, str. 61.

66. Ibid, str. 52-54.
67. Ibid, str. 137-140.
68. Ibid, str. 141.142.
69. Jones&Waggoner, „Pouke o veri”, str. 23-25.
70. Bilten G.K, str. 440.441.
71. „Pouke o veri,, str. 28.29.
72. Ibid, str. 29.30.
73. Ibid, str. 31.32.
74. Ibid, str. 32.
75. Ibid, str. 32.33.
76. Waggoner, „Večni zavet”, Uvod.
77. Wagg., „Biblijske studije – Rimljanima poslanica”, str. 1.
78. „Večni zavet”, Uvod.
79. Jones, „Sadašnja istina”, Tom 9, br.2, Jan. 26. 1893.
80. „Pouke o veri”, str. 124.125.
81. Ibid, str. 125.126.
82. Ibid, str. 126.
83. Ibid, str. 132.133.
84. Ibid, str. 132-135.
85. Ibid, str. 235.136.
86. Ibid, str. 107.108.
87. Ibid, str. 112.113.
88. „Biblijske studije – Rimljanima poslanica”, str.1.2.
89. Ibid, str. 2.3.
90. Ibid, str. 4.
91. Ibid, str. 5.
92. Ibid, str. 6.
93. Ibid, str. 7.
94. Ibid, str. 7.8.10.
95. Bilten G.K.(1893), str. 346.
96. „Biblijske studije-Rimljanima poslanica”, str. 33.34.
97. „Jevanđelje u stvaranju”, str. 156-160.

CIP - Каталогизacija у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

27-31

ЏОНС, А. Т.

Dobra vest svagdašnja : tri meseca duhovne hrane za svaki dan / A. T. Jones & E. J. Waggoner ; [prevod sa engleskog Branko R. Đurić]. - Novi Sad : Eden kuća knjige, 2015 (Beograd : Apollo graphic production). - 99 str. ; 21 cm

Prevod dela: Give us this day our daily good news. - Tiraž 50. - Napomene i bibliografske reference: str. 97-99.

ISBN 978-86-85197-32-1

1. Вегонер, Е. Џ. [аутор]

а) Христологија

COBISS.SR-ID 295339015

Isus nas je učio da se molimo: „Hleb naš potrební daj nam danas”

Ovo izdanje je obogaćeno „hranljivim” delovima Radosne vesti, čiji će neodoljivi „ukus”, uvereni smo u to, prepoznati duša svakog čitaoca.

Čini se da dvojica autora, Jones i Waggoner, nisu znali da propovedaju loše vesti, egocentričnu poruku motivisanu strahom! Svaka izložena tema je kao zrak sunčeve svetlosti, bljesak duhovnosti, koji dokazuje svoju delotvornost tako što raznežuje srce i miri ga sa Hristom i Njegovom pravdom.

Otkrijte sami zašto poruka pravde kroz veru, kada se pravilno shvati, nikada ne ostavlja ukus dosade i bljutavosti. Pavle je rekao Korinćanima da on „nije mislio da što zna među njima, osim Isusa Hrista i to raspetog”. A to što je imao da im poruči, ispoljavalo se u „dokazivanju duha i sile”.

Isti Sveti Duh živi i danas!